Büyücü ve Diğer Gotik Öyküler

Kyoka İzumi

Japoncadan Çeviren:
Ebru Sarıkaya

KAKTUSUN

泉鏡花

Japon Klasikleri

ithaki

"Ay ışığında, onların evin önünde zıplayan ve dans eden korkunç siluetlerini görebiliyordum. Bunlar dağların ve nehirlerin kötü ruhları mıydı?"

Fantazi ve gizem öyküleri kaleme alan Kyoka İzumi'nin yazdıkları yaşadığı dönemde popüler olan gerçekçilik akımı sebebiyle ilgi görmedi. Yıllar sonra İzumi için "Modern Japon edebiyatının en zeki yazarı," diyen Mişima ve onun "Japon edebiyatının övünç kaynağı" olduğunu söyleyen Tanizaki gibi isimler sayesinde öyküleri bilinirlik kazandı ve adı Japonya'da E. T. A. Hoffmann ile Edgar Allan Poe gibi yazarlarla birlikte anılır oldu.

Büyücü ve Diğer Gotik Öyküler'de Japon gotik edebiyatının en başarılı uzun öykülerinden biri olarak kabul edilen "Koya Dağı'ndaki Kutsal Adam"ın yanı sıra yıllardır sakladığı sırrını açık etmek istemediği için uyutulmadan ameliyat edilen bir kadının, deniz kenarındaki ücra bir kasabaya musallat olan şeytanların ve bir adamın bir kadınla tanıştıktan sonra garipleşen gününün anlatıldığı üç öykü daha bulunuyor.

Japon
Klasikleri 18

www.ithaki.com.tr
ithaki
9 786258 327830
/ithakiyayinlari

Kyoka İzumi (D. 4 Kasım 1873 – Ö. 7 Eylül 1939)

Gerçek adı Kyotaro İzumi olan kısa öykücü, romancı ve kabuki oyunu yazarı Kyoka İzumi, İşikava Vilayeti'ne bağlı Kanazava'da doğdu. İlkokuldayken annesinin yönlendirmesiyle *kusazoşi* denilen resimli edebiyat kitaplarıyla tanıştı ve daha küçük yaşta edebıyata ilgi duymaya başladı. 17 yaşındayken etkilendiği bir edebı figür olan Koyo Ozaki'nin peşinden Tokyo'ya gitti ve Ozaki'nin yazdığı eserleri incelemesi karşılığında onun ev işleriyle ilgilendi. 1893'te Kyoto'daki *Hi no De* gazetesinde ilk yayımlanan eseri *Yazaemon Kanmuri* tefrika edildi. İlk işleri pek başarılı olmasa da Ozaki'nin desteğiyle farklı gazetelerde eserleri yayımlanmaya devam etti ve kısmi bir başarı sağladı. 1895'te yayımlanan "Yakocunsa" ile büyük başarı sağladı. Sonraki öyküsü "Ameliyathane" *Bungei Kurabu*'nun ilk sayfasında yayımlandı ve İzumi edebı çevrelerce iyice tanınmaya başladı. 1900'de yayımlanan uzun öyküsü "Koya Dağı'ndaki Kutsal Adam" birçok kişi tarafından yazılmış en iyi öykülerden biri olarak kabul edilir. Daha sonraları beriberi hastalığından mustarıp İzumi inzivaya çekildi. Son yıllarında birçok kısa öykü ve tiyatro oyunu kaleme aldı. 65 yaşındayken Tokyo'da akciğer kanserinden hayatını kaybetti.1973 yılından beri adına Kyoka İzumi Edebiyat Ödülü verilmektedir.

ithaki

Büyücü Ve Diğer Gotik Öyküler
Kyoka İzumi
Orijinal Adı: *: 妖術*

İthaki Yayınları - 2254
Japon Klasikleri - 18

Yayın Yönetmeni: *Alican Saygı Ortanca*
Sanat Yönetmeni: *Hamdi Akçay*

Dizi Editörü: *Ömer Ezer*
Yayıma Hazırlayanlar: *Ömer Ezer - M. Sinan Dündar*
Düzelti: *Yankı Enki*
Kapak İllüstrasyonu: *Yoşitoşi Tsukioka*
Kapak Tasarımı: *Hamdi Akçay*
Sayfa Düzeni ve Baskıya Hazırlık: *B. Elif Balkın*
1. Baskı, Ekim 2022, İstanbul
ISBN: 978-625-8327-83-0
Sertifika No: 63989

Türkçe çeviri © Ebru Sarıkaya, 2022
© İthaki, 2022

Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

İthaki™ İthaki Yayıncılık Basın Sanayi ve Ticaret A.Ş.'nin tescilli markasıdır.
Caferağa Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy-İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34
editor@ithaki.com.tr – www.ithaki.com.tr – www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Maltepe Mah. Hastane Yolu Sok. No: 1/6, Zeytinburnu-İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 denizmatbaamucellit@gmail.com
Sertifika No: 48625

KYOKA İZUMİ

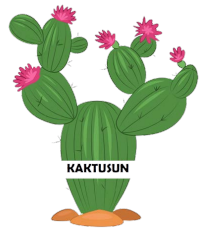
BÜYÜCÜ VE DİĞER GOTİK ÖYKÜLER

Japoncadan Çeviren
Ebru Sarıkaya

ithaki

İÇİNDEKİLER

Önsöz: Tuhaf Yerlerin Aşinalığı 7
Ameliyathane 13
Koya Dağı'ndaki Kutsal Adam 26
Büyücü 91
Deniz Şeytanları 108

ÖNSÖZ*
TUHAF YERLERİN AŞİNALIĞI

Charles Shiro Inouye

Bu karşılaştırma yanıltıcı olabilir fakat Japon edebiyatının genel hatlarına aşina olmayan kişiler için gereklidir: Amerikalı âlimlerin Edgar Allan Poe'nun kişiliği üzerine kafa yormak zorunda kaldıkları gibi Japon edebiyatı okurları da, tesiri edebi tarihin tahsis ettiği kategoriyle orantısız görünen bir başka yazar olan Kyoka İzumi'nin başarılarını en iyi şekilde anlayabilmek üzere düşünmek zorunda kaldılar. Kyoka'nın yazıları, Poe'nun soğuk ve kasvetli yaratılarının temelini oluşturanlardan çok farklı varsayımlara dayanır fakat gotik terimi, kültürlerarası bir boyutta taşıyacağı anlam kadarıyla, yalnızca bu kategorinin yarattığı tutarsızlığa dikkat çekmek için bile olsa, iki yazarla da ilişkilendirilmeye değerdir. Bilakis, Kyoka'nın yazıları Avrupalı gotiğin sözde soyunu borçlu olduğu barbar ve inceliksiz değerlere karşı

* Çeviren: Elif Kılıç.

bir cephe taarruzudur. Fakat yine de Kyoka, Poe ile dekadan bir romantizm paylaşıyor ve bu aynılık noktası bizi, tekinsizin ve korkuncun yazarlarının nasıl son derece saygın olabileceklerini göz önünde bulundurmaya itiyor.

"Büyük gotik yazarlar" ihtimalinin yarattığı tutarsızlık çeşitli düzeylerde düşünülebilir. Edebi tarih düzleminde, ufak kategorilerdeki büyük başarılar bizzat yapının sağlamlığını gösterir, feminist eleştirinin son dönemdeki başarıları bunu netleştirmiştir. Bu durumda, meydan okuma kadınların ikinci derece değerde olduğu varsayımına değil, hayal gücünün hiyerarşisine karşıdır. Örneğin, eserlerinin kısıtlamalarına rağmen Poe, hâlâ en nüfuzlu Amerikalı yazarlardan biridir. Onun Charles Baudelaire ve Fransız sembolistlere karşı önemini düşünün, kısa öykü formatındaki öncü çabalarını, akıl yürütmeye dayalı anlatının mucidi olarak yerini, dolayısıyla da gizem romanlarının filizlenmekte olan dünyasını. Bu katkıların niteliği üzerindeki fikirlerimiz ne olursa olsun, ortada hâlâ William Wilson'ın yaratıcısını görmezden gelemeyeceğimiz kadar fazla sembolizm, kısa kurgu ve gizem yazıları mevcuttur.

Sonradan gelen nesiller üzerindeki etkisini belirlemek daha zor olsa da Kyoka'nın da benzer bir taslağı çizilebilir. Kimse Kyoka'nın vizyonunun dar ve obsesif niteliğini reddedemeyecektir. Kyoka'nın ne yazmak istediğine dair açık fikirleri vardı ve arzuladığını hayal gücüne dayanarak ortaya koymanın bir formülünü geliştirdiğinde kendisini tekrar etmekten oldukça keyif alırdı. Yine de odağın bu devamlılığı, aynı zamanda Kyoka'nın bir sanatçı olarak bu kadar başarılı olmasının nedenlerinden biriydi: ana fikrin daha geniş olmasını dileyecek olsak da onun arzusunun veya samimi-

yetinin yoğunluğunu neredeyse hiç sorgulamayız. Poe gibi annesinin zamansız ölümünden ıstırap duyan Kyoka onun gençlik dolu güzelliğini ve bir anneye özgü nezaketini, ölülerin dünyasına yaptığı edebi gezilerle ölümsüzleştirmeye çalışmıştır. Kısaca ifade edecek olursak "çok daha büyük bir güce ulaşmak üzere gerçekliğin içinden" bu geçiş veya izinsiz geçiş Kyoka'nın uzun ve verimli kariyerinin özüdür. Bu kaygı kariyerinin esas yapısını ve ay ışığıyla aydınlanan gölgelerinin şeklini belirlemektedir.

Kyoka yazılarında faydalı kişilerin özenli ve tutarlı konuşlandırılmaları aracılığıyla umut bulmuştur. Bunlar genellikle güzellik, zekâ ve zarafetin örnek kahramanları olan kadınlardır. Genç annesine duyduğu özlemin bir dışavurumu olarak Kyoka'nın kadın kahramanları, erkek karakterler gizem ve korkunun dağlık ve sulak bölgelerinde dolaşırken onları hem baştan çıkarır hem kurtarır; hem akıllarını çeler hem de ıslah eder. Annesinin suretini bu yürekli fakat çoğu zaman talihsiz kadınlara yansıtarak korkusunu bir miktar hafifletecek bir biçimde mahrumiyet duygusunu yeniden ziyaret etme şansı elde etmiştir. Saf bir yüreğin mucizesinden veya dilin ve edebiyatın gücünden hiç şüphe duymayan Kyoka, çoğunlukla nadide ve tuhaf fakat duygusal resmiyetine rağmen her zaman samimi olan kurgusal bir araf yaratarak çoğu endişesinin yükünden kendini kurtarmıştır. Bu küçük ve kendine has bir dünyadır fakat Kyoka diğer bütün dünyalarla ilişkili olan o yeri bulmak için araştırmasını oldukça derinleştirmiştir ve onun hayal dünyası bize her yönde genişleyen duygusal bölgelerin manzarasını bahşetmektedir.

Kyoka'nın eserlerinin gücü onların cazibesi olarak kalmaya devam etmektedir. Onun eserlerinin çekiciliği bizi

başka türlü gitmeye cüret edemeyebileceğimiz yerlere götürecek kadar güçlüdür. Bu eksantrik yerlerin kalıcı canlılığı aynı zamanda Kyoka'nın arkasından gelen birçok Japon yazarın, neden onun başarısını yalnızca kabul etmeyip onun tarihsel önemine dair kendi yorumlarını da sunma zorunluluğu hissettiklerini açıklamaktadır. Örneğin, Yukio Mişima'nın (1925-1970) modern Japon yazarlar arasında belki de tek gerçek deha olduğunu düşündüğü Kyoka üzerine değerlendirmesini ele alalım:

"Kyoka bir dâhiydi. Kendi bireyselliğine kafa tutmak için zamanının ötesine geçti. Tehlikeli biçimde oyuncu bir Japoncayla, modern Japon edebiyatının kansız çölünde istikrarla filizlenecek bir şakayık bahçesi yetiştirdi. Onun başarısı ne entelektüel bir üstünlük hissinden ne de herhangi bir aristokrat taklidinden meydana geldi; alt sınıfları hor görme veya estetizmin herhangi bir teorisinden de kaynaklanmıyordu. Her zaman insanların alışılagelmiş hislerine bağlı kalan Kyoka dilin bir öncüsüydü, Japoncanın stilini en abartılı seviyesine, en yüksek potansiyeline taşıdı. Popüler tarih hikâyelerinin [kddan] ve insan-tabiat hikâyelerinin [ninca banaşi] anlatı usullerini kullanarak ustalıkla dayanıklı taş cümleler işlemek ve Japon mistisizm ve sembolizminin esrarengiz ormanına dalmak üzere deniz kadar engin bir kelime hazinesi kullandı.

"Kyoka'nın, renga benzeri çağrışım sıçramalarına ve Japon dilinin modern Japon edebiyatının unuttuğu imgeci ihtişamına yeniden hayat veren stili, fikren oluşan bir tarih yanılgısının bir sonucu değildi. Kendisi bizzat sanatçının zamansız ruhunun yansıması oldu. Tutkuyla hem sözcüklere hem de ruhlara inanan Kyoka, romantizminin saflığında E. T. A. Hoffmann ile aynı düzeyde."

Okur ile doğaüstü arasında bir bağ kurmadığı sürece bir romanın tam anlamıyla bir roman olmadığını düşünen Mişima'nın Kyoka'yı anlamak için bariz sebepleri vardı. Burada, dil açısından Kyoka'nın gücünün kaynağını isabetli bir şekilde saptamakta ve hatta ona milli bir önem atfetmektedir. "Kyoka... Japoncanın stilini en abartılı seviyesine, en yüksek potansiyeline taşıdı." Bu açıdan bir gizemci ve sembolist olarak nitelendirilen Kyoka sıradışıydı çünkü *renga* veya bağlantılı dize için gerekli olan çağrışım sıçramalarına ve "Japon dilinin modern Japon edebiyatının unuttuğu imgeci ihtişamına" yeniden hayat vermeyi başarmıştı.

Realizmin Japonya'nın edebi kültürüne hâkim olmasıyla kendi zamanında bile yetenekli bir yazar olarak tanınan Kyoka'nın nihayetinde önemi azaldı ve hatta Cuniçiro Tanizaki'nin (1886-1965) görüşüyle, göz ardı edildi.

"Dürüst olmak gerekirse, yaşamının son yıllarında Kyoka İzumi'nin büyük oranda arka planda bırakıldığına ve unutulduğuna inanıyorum. Fakat aynı zamanda bir sanatçı olarak fazlaca başarılı olduğu için bu göz ardı edilmenin onu pek rahatsız etmediğini de düşünüyorum. Yaşı ilerleyen Kyoka'nın bundan *anaakımının dışında bırakıldığını inkâr edemeyecek olsak da bana Kyoka yalnızlık çekmiş gibi gelmiyor. Ancak şimdi onun vefatından sonra, yazılarına yeni bir tarihi önem ve klasik bir parıltı eklenmeli. Kyoka'yı, Çikamatsu'yu veya Saikaku'yu okuduğumuz gibi okumalı, yaşamı Meici, Taişo ve Şova dönemlerini kapsayan bu büyük yazarın benzersiz dünyasını keşfe çıkmalıyız.*

"...Genellikle gizemli, tuhaf ve belirsiz olan yazıları özünde berrak, gösterişli, zarif ve hatta sadedir. En takdire şayan özellikleri saf Japonlukları'dır. Kyoka Batı etkisinin

doruğunda yaşamış olsa da eserleri tamamıyla Japondur. İçlerinde tanık olduğumuz bütün değerler –güzel, çirkin, ahlaklı, ahlaksız, yiğit, zarif– yerlidir, ne Batı'dan ne de Çin'den alınmıştır... Bu ülkenin çıkardığı hem en seçkin hem de en yerli yazarlardan biridir. O hâlde herhangi başka bir ülkeden gelmiş olamayacak bu yazarla övünmemiz gerekmez mi?"

Tanizaki'nin, 1940'ta Kyoka'nın ölümünün ilk yıldönümünde yazılan methiyesinin milliyetçi edası, Japonya'nın milli saldırganlığa olan artan bağlılığı düşünüldüğünde belki de anlaşılabilirdir. Büyük yazarların bireysellik konusunda aşırı oldukları doğruysa neden Japon kimliğinin yükünü Kyoka'nın omuzlarına bırakmalı? Asıl hususuma dönersek, Poe ve Kyoka gibi "büyük gotik yazarlar"ı daha dolaysız bir düzeyde okumak zaman ve mekân farklılıkları bakımından anlaşılabilirdir çünkü kendi özel kültürlerinden güçlü ve etkili bir biçimde bahsetseler de kaygıları milli durumları aşmaktadır.

Nihayetinde gotik yazarlarda hem aşina olduğumuz hem de irsi bir şey vardır. Onlara duyduğumuz minnet rahatsız edici bir soydan, kabullenmesi her zaman kolay olmayan bir yakınlıktan gelmektedir. Onlar yapmacık amcalarımız ve kibirli kuzenlerimizdir ve bize kendilerinden aynı zamanda değerli olan bir şey verdiklerini bilmemize rağmen onları düzenli olarak akşam yemeğine davet etmektense uzaktan sevmek çok daha kolaydır. Sonuç olarak, tuhaf yerlerin aşinalığını inkâr etmek, size kusursuz bir hediye veren kişide kusur bulmak kadar zordur.

AMELİYATHANE

I

Ameliyat, Tokyo'nun kenar mahallesindeki belirli bir hastanede yapılacaktı ve Kontes Kifune'nin operasyonunu kıymetli dostum Doktor Takamine gerçekleştirecekti. Merak ettiğim için ameliyatına katılmama izin vermesi için ısrar ettim. Gerekçe olarak sanatçı kimliğimi ve bu ameliyatın benim için faydalı olacağını bahane ederek sonunda onu ikna ettim.

O sabah saat 9'dan biraz sonra evden çıktım ve rikşayla hızlıca hastaneye gittim. Binaya girip direkt ameliyathaneye yöneldiğimde, karşı taraftaki kapıdan çıkan –muhtemelen soylu bir ailenin hizmetkârları olan– bir grup kadınla koridorun ortasında karşılaştım.

Bu kadınlar, kimonosunun üstüne uzun bir ceket giyen yedi-sekiz yaşlarında bir kız çocuğuna eşlik ediyorlardı. Koridorda ilerleyip gözden kaybolana kadar onları izledim. Sadece bu değil, hastanenin girişinden ameliyat alanına gi-

den koridorlardan geçerken bazıları frak, bazıları kimono giymiş beyler, üniformalı askerler, soylu kadınlar gibi aristokrasinin çok sayıda üyesiyle karşılaştım. Hepsi koridorda ileri geri dokuma yapar gibi bir birleşip bir kesişiyorlar; bir durup bir yürüyorlardı. Hastane kapısının önünde gördüğüm arabaları hatırlayarak bunların kimleri taşıdıklarını anladım. Bu insanların bazıları endişeli, bazıları dalgın ve telaşlı görünüyorlardı. Yine de hepsi sıkıntılı bir görünümü paylaşıyorlardı. Ayakkabılarının telaşlı sürtünmeleri sessiz hastane tavanında, odalarda ve koridorda yankılanıyordu ve bu garip ayak sesleri, olayı daha da kasvetli gösteriyordu.

Sonunda ameliyathaneye girebildim. Takamine kollarını kavuşturmuş, sandalyede dinleniyordu. Kafasını kaldırdı ve beni gülümseyerek selamladı. Sanki sıradan bir akşam yemeğine oturacakmışız gibi sakindi. Toplumun tüm üst sınıfını ilgilendiren büyük bir sorumluluğu üstlenmeyecekmiş gibi, ender rastlanacak bir şekilde huzurlu görünüyordu. Ameliyatta ona eşlik eden üç asistan, bir doktor ve ayrıca Kızılhaç'tan beş hemşire vardı. Hemşirelerden birinin göğsünde bir madalya vardı, şüphesiz ki üstün hizmetlerinden dolayı verilmişti. Bunun dışında ameliyathanede hiç kadın yoktu. Hepsi çeşitli rütbelere sahip soylu akrabalardan birkaç adam vardı. İçlerinde tarif edilemez umutsuz bir yüzle ayakta dikilen kişi hastanın kocası Kont Kifune olmalıydı.

Ameliyathane, havadaki tozların bile görülebileceği şekilde aydınlatılmıştı. Ve odanın ortasında, hem odanın dışındakiler hem de odanın içindekiler için ilgi odağı olan Kontes Kifune yatıyordu. Beyaz bir hastane kıyafetine sarılmış, sanki bir cesetmiş gibi yüzü solmuş, burnu yukarıya

dönük, uzuvları ince bir ipeğin ağırlığına bile dayanamayacak kadar kırılgan görünüyordu. Soluk ve kıvrık dudaklarının arasından dişleri hafifçe görünüyordu. Gözleri sıkıca kapalıydı ancak kaşları endişeyle çatılmıştı. Hafifçe kıvrılmış saçları yastığın yanından masanın üstüne dökülüyordu.

Hasta ve güçsüz görünen bu soylu, zarif ve güzel kadını süzerken vücudumdan bir ürperti geçtiğini hissettim. Takamine'ye baktığımda hiçbir endişe belirtisi göstermiyordu. Odada oturan tek kişi oydu. Bu sakinliği güven verici olsa da Kontes'in zayıf vücuduna baktığımda kalbim sızladı.

O esnada ameliyathanenin kapısı açıldı ve genç bir kadın sessizce içeri girdi. Onu daha önce koridorda görmüştüm; üç hizmetkârın arasında en dikkat çekici olanıydı. Hizmetkâr, Kontes Kifune'ye yaklaştı ve fısıldadı:

"Efendim, Prenses nihayet ağlamayı kesti ve diğer odada sessizce oturuyor." Kontes, bu sözlere karşılık hafifçe başıyla onayladı.

Hemşirelerden biri Takamine'ye yöneldi.

"Başlamaya hazırız."

"Çok iyi." Takamine'nin sesi biraz titriyor gibi geldi. Yüzünde herhangi bir ifade değişikliği aradım. Herhangi bir adam –ne kadar yüce olursa olsun– böyle bir endişe verici durum karşısında gerilirdi. Kendisine sempati duydum.

Doktorun amacını açıklayan hemşire, hizmetkârlara döndü. "O hâlde hazırız. Sizden rica etsem..."

İşareti alan hizmetçi, ameliyat masasına yaklaştı ve ellerini nazikçe dizlerinin üzerine koyarak zarifçe eğildi. "Efendim, size bir ilaç vereceğim. Lütfen bir kelimeyi tekrar edin ya da birden ona saymaya çalışın."

Kontes'ten bir cevap gelmedi.

"Madam." Hizmetçi kendisini tekrar etti. "Duydunuz mu?"

"Evet. Duydum," diye cevapladı Kontes.

"O hâlde devam ediyoruz?"

"Anesteziyle mi?"

"Evet, madam. Ameliyat bitene kadar, kısa bir süreliğine uyutulmanız gerekiyormuş."

Kontes, hemen cevap vermedi.

"Hayır, gerek yok," dedi sonunda, net bir sesle.

Odadaki herkes birbirine baktı.

Hizmetçi altını çizerek. "Ama doktorlar anestezi olmadan ameliyatı gerçekleşemez."

"O hâlde ameliyat olmam."

Kontes'in cevabına karşılık hizmetçi bir şey söyleyemedi ve Kont'a baktı.

Kont, ameliyat masasına yaklaştı:

"Karıcığım, mantıksız davranma. Anestezi olmadan olmaz. Lütfen işbirliği yap."

O noktada Baron burnundan soluyarak konuştu:

"Eğer ilacı reddetmeye devam edersen Prenses'i buraya getirteceğim. Çabucak iyileşmezsen ona ne olacağını biliyorsun, değil mi?"

"Evet."

Hemşire, Kontes'e döndü ve sordu.

"O hâlde anestezi alacak mısınız?"

Kontes kafasını yavaşça iki yana oynatarak reddetti.

Hemşirelerden biri dahil oldu. "Ama neden ki?" dedi nazik bir tonda. "O kadar da kötü bir şey değil. Biraz uyuşuk hissedeceksiniz, sonra bitip gidecek."

O an Kontes'in kaşları çatıldı ve ağzı sanki acı çekiyor-

muş gibi büküldü. Gözlerini hafifçe aralayarak, "Bu kadar ısrarcıysanız, söyleyeyim. Yüreğimde bir sır saklıyorum. Anestezi ile bunu söyleyeceğimden korkuyorum. Eğer anestezi olmadan ameliyat edilemiyorsam, o zaman ameliyat olmayacağım. Lütfen, beni yalnız bırakın!" dedi.

Yanlış duymadıysam Kontes bilinçsiz bir hâldeyken ağzından kaçırmaktan korktuğu sırrını korumak için ölümü göze alıyordu. Acaba kocası bunu duyduğunda ne hissetti? Normalde, bir erkeğin karısı böyle bir cümle kurarsa kesinlikle skandala yol açardı. Ancak hasta, sırrını açığa çıkarmamak konusunda kararlı bir Kontes idi. Onu tedavi edenler bir kontesin isteklerini göz ardı edebilecek pozisyonda değillerdi, özellikle ne düşündüğünü kimsenin öğrenmesini istemediği hususunda bu kadar ısrarcıyken.

Kont, yatağa yaklaştı ve nazikçe sordu, "Bana bile söyleyemez misin?"

Kontes keskin bir dille yanıtladı. "Hiç kimseye söyleyemem!"

"Ama ilacın seni konuşturacağını bilemez–"

"Biliyorum! Bu şey sürekli aklımda. O yüzden ağzımdan kaçıracağımı biliyorum."

"Ah, yine mantıksızca davranıyorsun."

"Öyleyse *üzgünüm*." Kontes'in kelimeleri sert ve keskindi. Bu sözlerle birlikte yan dönerek herkese sırtını döndü. Hastalıkla sarsılan vücudu titriyordu. Dişlerinin takırdadığını duyabiliyordum.

Odada sadece tek bir kişi bu durumdan etkilenmemiş görünüyordu: Takamine. Biraz önce ona baktığımda bir an için etkilenmiş görünüyordu ama şimdi, kendine güveni geri gelmiş gibiydi.

Baron kaşlarını çatarak Kont Kifune'ye döndü, "Kifune, Prenses'i getir. Kontes'in fikrini değiştirecektir."

Kont başını salladı ve hizmetçiye seslendi. "Aya!"

Hizmetçi kız dönüp baktı. "Evet efendim."

"Prenses'i buraya getirin."

O sırada Kontes araya girdi. "Hayır, Aya, yapma! Ameliyat için neden uyumam gerekiyor?"

Hemşire zorla gülümsedi. "Doktor göğsünüzde bir kesi açacak. Biraz bile hareket ederseniz tehlikeli olacaktır."

"O zaman kımıldamam. Kımıldamayacağım. Devam et. Yap şunu!"

Böyle saçma bir fikri duyunca ürperdim. Tıbbi gözlemcilerin bile bu ameliyatı izleyecek gücü olup olmadığına şüpheliydim.

Hemşire tekrar konuştu, "Ama efendim, kıpırdamasanız bile canınız yanacak. Bu tırnak kesmeye benzemez."

Bunun üzerine bir an Kontes'in gözleri kocaman açıldı. Sakinliğini yeniden kazandı ve net bir sesle sordu. "Ameliyatı Doktor Takamine yapıyor, değil mi?"

"Evet. Ancak Doktor Takamine de ameliyatı acısız bir şekilde yapamaz."

"Yapsın. Acımayacak."

O sırada Takamine ilk kez müdahale etti. "Efendim, ameliyatınız kolay olmayacak. Kasları kesip kemiğinizi kazımamız gerekecek. Bize kısa bir süre müsaade edin."

Böyle bir ameliyata hiçbir insanın dayanamayacağı barizdi. Ancak Kontes hâlâ hiç etkilenmiş görünmüyordu.

"Bunun farkındayım. Ama hiç umurumda değil."

Kont acıyla konuştu. "En sonunda hastalığı aklını etkilemiş."

"Belki ameliyatı başka bir güne ertelemeliyiz," diye önerdi Baron. "Bu arada onu ikna edebiliriz."

Kont öneriyi hemen kabul etti – tıpkı odadaki herkes gibi. Sadece Takamine bu öneriye sıcak bakmıyordu. "Ameliyat daha fazla bekleyemez! Buradaki sorun şu ki, bu hastalığı çok hafife alıyorsunuz. Tüm bu konuşmalar birer bahaneden ibaret. Hemşireler, onu ameliyat masasında tutun!"

Doktorun emri üzerine hemşirelerin beşi de hızla Kontes'in etrafını sardı ve kollarıyla bacaklarını masaya sabitledi. Onların görevi, doktorun emirlerini sorgulamadan itaat etmek ve hiçbir duygunun aralarına girmesine izin vermemekti.

"Aya! Bana yardım et!" Kontes cılız bir nefesle bağırdı.

Kontes'in çırpınışına kayıtsız kalamayan hizmetçi kız hemşireleri durdurmak için ileri atıldı. Ancak bir an sonra Kontes'e dönerek yumuşak bir sesle konuştu. "Lütfen, sadece biraz müsaade edin. Lütfen efendim, biraz sabredemez misiniz?"

Kontes'in yüzü küle döndü. "Sen de mi? Tamam o zaman devam edin! İyileşsem bile eninde sonunda öleceğim. Beni aynen bu şekilde ameliyat edin!" İnce beyaz elini göğsüne götürdü ve kimonosunu hafifçe açarak göğsünü açığa çıkardı.

"Ölsem bile acımayacak! Bir santim bile kıpırdamayacağım. Devam et. Kes beni!"

Bundan sonra artık hiçbir şeyin onu ikna edemeyeceği ifadesinden belliydi. Onun bu gururlu ve cesur tutumu odadakilere ağır geldi. Kimse tek kelime edemedi. Boğuk bir öksürük sesi bile duyulmadı.

Durum karşısında hâlâ soğuk bir taş gibi hareketsiz kalan Takamine, çevik bir şekilde sandalyesinden kalktı.

"Hemşire, neşter."

"Ne?" Hemşire bir an tereddüt etti ve gözleri büyüdü.

Hepimiz şaşkınlıkla seyrederken başka bir asistan steril neşteri aceleyle Takamine'ye uzatırken gözlerinin içine baktı. Takamine neşteri aldı ve birkaç hızlı adımla ameliyat masasına yöneldi.

Hemşire gergin bir şekilde sordu. "Doktor, emin misiniz?"

"Evet."

"O zaman Kontes'i sabit tutmak için elimizden geleni yapacağız."

Takamine, hemşireyi durdurmak için elini kaldırdı. "Buna gerek olmayacak." Sözünü bitirir bitirmez hastanın önlüğünü hızla açtı.

Kontes bu ani hareketle birden kollarını önünde kavuşturdu ve omuzlarını tuttu. Takamine, artık her şeye gücü yeten kutsal bir varlığa dönüşmüştü. Sanki yemin ediyormuş gibi ciddi bir sesle Kontes'e hitaben konuştu. "Madam, tüm sorumluluğu alıyorum. Ameliyata devam etmeme izin verin lütfen."

Kontes tek kelimeyle yanıtladı, "Tamam." Kollarını indirdi. Yanakları kül renginden kırmızıya dönmüştü. Çıplak göğsünün üzerinde duran bıçağa aldırmadan doğrudan Takamine'ye bakıyordu.

O an, beyaz karlara kırmızı bir kış eriği düşmüşçesine pürüzsüz kan damlası göğsünden aşağı aktı ve beyaz hastane giysisine bulaştı. Kontes'in al yanakları solgun renklerine geri döndü. Biraz önceki soğukkanlı hâli burada bitmiş görünüyordu.

Olan olmuştu. Takamine, tek bir hareketini bile boşa harcamadan insanüstü bir hızla çalışıyordu. Hizmetçiler-

den ameliyata katılan doktora kadar odadaki hiç kimsenin tek kelime edecek zamanı yoktu. Kontes'i göğsü yarılırken kimisi titredi, kimisi gözlerini kapattı ve kimisi de gözlerini kaçırdı. O an vücudumdan soğuk bir ürperti geçti.

Birkaç saniye sonra neşter kemiği bulduğunda ameliyat en kritik noktadaydı. Bu noktada, neredeyse son yirmi gündür yatakta yan dönemeyen Kontes'ten derin bir "Ah" duyuldu. Aniden masadan doğruldu ve Takamine'nin sağ kolunu iki eliyle kavradı.

"Acın mı var?" diye sordu doktor.

"Hayır, çünkü sensin. Sen!"

Kontes geri çekildi ve gözlerini tavana dikti. Bir süre sonra soğuk, korkunç bakışlarını Takamine'nin yüzüne sabitledi. "Ama bunu bilmen mümkün değil."

O an Takamine'nin elinden neşteri aldı ve göğsünün hemen altına sapladı. Yüzü kül rengine dönen Takamine kekeleyerek, "Hiç unutmadım!" dedi.

Onun bu sesi, nefesi ve yakışıklı suratı...

Kontes'in yüzünde masum bir gülümseme belirdi. Takamine'nin elini bıraktı ve dudaklarının rengi solarken başı yastığa geri düştü. O anda ikisi tamamen yalnızdı; ne yeryüzünden ne cennetten ne toplumun ne de başka bir ruhun varlığından haberdarlardı.

2

Dokuz Yıl Önce

Takamine o zamanlar hâlâ tıp fakültesinde öğrenciydi. Bir gün birlikte Koişikava Botanik Bahçesi'nde yürüyüş yapmaya karar verdik. O gün mayısın beşiydi ve açelyalar

çiçek açmıştı. Kol kola, kokulu otların arasından, göletin etrafında yetişen salkımları seyrederek dolaşıyorduk.

Açelyalarla kaplı küçük bir tepeye tırmanmak için yöneldiğimizde, karşı taraftan bir grup gezginin geldiğini gördük. Batı tarzı bir takım elbise giymiş ve silindir şapka takmış bıyıklı bir adam önden ilerliyordu. Muhtemelen soylu bir ailenin arabacısıydı. Ardından her biri birer şemsiye taşıyan üç kadın adamı takip ediyordu. Kadınların arkasından da tekrar ilk adamla aynı giyinmiş başka bir arabacı geliyordu. Kadınlar yaklaştıkça ipeğin pürüzsüz, gevşek hışırtısını duyabiliyordunuz ve yanımızdan geçtiklerinde Takamine etkilenmişçesine gözlerini onlardan alamamıştı.

"Şunu gördün mü?" diye sordum.

"Evet, gördüm." Başını sallayarak cevaplamıştı.

Açelyaları görmek için tepeye tırmanmıştık. Çiçekler güzel ve parlaktı ancak az önce gördüğümüz kadınlar kadar zarif değildiler.

Muhtemelen tüccar olan iki genç adam yakındaki bir bankta oturuyorlardı. İstemeden konuşmalarına kulak misafiri olduk.

Biri diğerine seslendi, "Hey, Kiçi. Ne gündü ama!"

"Arada bir senin sözünü dinlediğime memnunum. İyi ki Asakusa'ya gitmeyip buraya geldik."

"Üçü de çok güzeldi. Sence hangisi evli, hangisi bekârdı?"

"Saçı farklı yapılmış olan evli olmalı."

"Saçlarını ya da kıyafetlerini kim takar? Zaten bizi aşıyorlar."

"Peki ya genç olan? Biraz daha hoş bir şeyler giyinebilirdi, öyle değil mi?"

"Belki de dikkat çekmek istemiyordur. Ortadakini gördün mü? O en güzeliydi."

"Ne giymişti? Hatırlıyor musun?"

"Leylak rengi bir şey."

"Tüm söyleyebileceğin bu mu? 'Leylak rengi bir şey' mi? Daha dikkatli olmalıydın. Fark etmemen imkânsız."

"Ama o an sersemlemiştim. Sürekli, yukarıya, yüzlerine bakamadım."

"Demek tüm o zaman boyunca belden aşağılarına baktın, öyle mi?"

"O pis zihnini temizle. Seni aptal! Öyle hızlı baktım ki hiçbir şey göremedim."

"Nasıl yürüdüklerini bile göremedin değil mi? Ayakları sanki yere değmiyor gibiydi. Sisin içinden süzüldüler. Bir kadının kimononun içinde yürümesinin özel yanını şimdi anlıyorum. O kadar zariftiler ki, sıradan kadınlar nasıl onları taklit etmeye çalışabilir?"

"Bu kadar sert sözler kullanma."

"Sert ama doğru. Hatırlıyor musun, Konpira Tapınağı'da üç yıl boyunca hiçbir fahişeye gitmeyeceğime yemin etmiştim. Eh, sözümü tutamadım. Beni korusun diye hâlâ o nazarlığı koruyorum ama geceleri genelevlere gidiyorum. Neyse ki henüz cezalandırılmadım. Ama şimdi umut var. O fahişelerle geçirdiğim zamanın ne anlamı var ki? Onlar cazibeleriyle seni baştan çıkarır. Ama aslen ne onlar? Çöp sadece! Sürünen kurtçuklar!"

"Ah, hadi ama."

"Hayır, ciddiyim. Düşünsene, iki elleri var. İki ayakları üzerinde duruyorlar. İnce ipek giyiyorlar. Hatta şemsiye bile taşıyorlar. Dış görünüşlerine bakıp da gerçek kadın, hatta

leydi olduklarını düşünürsün. Peki ya bugün gördüğümüz üç kadınla karşılaştırdığında onlar gerçekte ne? Pisler, aşırı derecede kirliler! Onlara kadın demek bile midemi bulandırıyor."

"Bunu söylemek korkunç ama belki de bir açıdan haklısın. Ben de her güzel yüze kanıyorum ama bugün tamamen arındım. Baştan başlıyorum! Artık herhangi bir kadına kanmayacağım."

"O zaman asla bir hayatın olmayacak. İçlerinden birinin gerçekten seninle ilgileneceğini mi düşünüyorsun? 'Ah, Genkiçi, lütfen.'"

"Hey, kes şunu!"

"Diyelim ki içlerinden biri seninle ilgilendi. Ne yaparsın?"

"Muhtemelen kaçarım."

"Sen de mi?"

"Demek istediğin, sen de–"

"Kesinlikle kaçardım."

Takamine ve ben birbirimize baktık, ikimiz de tek kelime etmedik. Sonunda, "Biraz daha yürüyelim mi?" diye teklif ettim.

Oturduğumuz banktan kalktık ve ilerledik. İki genç adamı geride bıraktığımızda Takamine artık kendini tutamadı, "O iki adamın gerçek güzellik karşısında nasıl etkilendiğini gördün mü? İşte bu senin sanatın için harika bir konu. Üzerinde çalışman gereken şey bu!"

Ressam olduğum için etkilenmiştim gerçekten de. Parkın ilerisinde, büyük bir kafur ağacının gölgesinde süzülen leylak ipek kumaşı görüyordum. Park kapılarının dışında,

buzlu cam pencereleri olan, iki iri atın çektiği büyükçe bir araba duruyordu. Yanında üç arabacı dinleniyordu.

Sonraki dokuz yıl boyunca, hastanedeki olaya kadar, Takamine onun hakkında hiçbir şey söylemedi, bana bile. Geçmişi ve toplumdaki konumu göz önünde bulundurulduğunda, iyi bir evlilik yapabilirdi. Buna rağmen hiç evlenmedi. Hatta kendiyle ilgili konularda öğrencilik günlerinden bu yana daha katı hâle geldi. Uzun uzun anlatmaya gerek yok. Mezarları farklı yerlerde olsa da –biri Aoyama'nın tepelerinde, diğeri şehir merkezinde, Yanaka'da– Kontes ve Doktor Takamine aynı gün birbiri ardına öldüler.

Dünyadaki tüm din bilginlerine soruyorum: Bu iki sevgilinin suçlu bulunup cennete girmeleri engellenmeli mi?

(1895)

KOYA DAĞI'NDAKİ KUTSAL ADAM

I

"Karargâhın hazırladığı haritaya bir daha bakmanın pek yararı olmayacağını biliyordum. Ama yol gittikçe zorlaşmıştı ve kimonomun kollarını sıyırarak güneş ışınlarından el değmeyecek kadar ısınmış haritayı çıkardım.

"Hida ve Şinşu arasındaki vadilerde yolumu arıyordum, sapa bir yerdeydim. Gölgesinde dinlenebileceğim bir ağaç bile yoktu. Her iki tarafta da dik bir şekilde yükselen dağlar, sanki elimle onlara dokunabilirmişim gibi önümde uzanıyordu. Dağların her biri tepesi bir sonrakinin üzerine yükseldiğinden ne kuş ne de bulut vardı görünürde.

"Yeryüzü ve gökyüzü arasında tek başıma durdum, sazlardan yapılmış şapkamın altında haritayı incelerken yakan öğle güneşinin kristal ışınları etrafımı beyaz beyaz ışıldatıyordu."

Gezici keşiş bunu söyleyerek iki yumruğunu yastığının üzerine koydu, öne eğildi ve alnını ellerine dayadı.

Nagoya'da seyahat arkadaşı olmuştuk. Ve şimdi, Tsuruga'da yatmaya hazırlandığımız zamana kadar hep alçakgönüllü olup, hiç kendini beğenmişlik yapmamıştı.

Trende nasıl tanıştığımızı hatırladım. Pasifik Yakası şehirlerini birbirine bağlayan ana demiryolunda batıya yolculuk ediyordum ve o da Kakegava'da binmişti. Başı öne eğik olarak vagonun sonuna oturdu ve soğuk küllerden daha fazla bir hayat belirtisi göstermediği için ona pek dikkat etmemiştim. Nagoya durağında herkes anlaşmış gibi indi ve vagonda sadece ben ve keşiş kaldık.

Tren önceki gece dokuz buçukta Tokyo'dan ayrılmıştı ve o akşam Tsuruga'ya varması planlanmıştı. Nagoya'ya vardığımızda öğle vakti olduğundan bir kutu suşi satın aldım, keşiş de benim gibi suşi istedi. Hevesle kutunun kapağını açtığımda parçalanmış yosunla karşılaştım ve bunun en ucuz türden suşi olduğunu hemen anladım.

"Havuç ve kuru kabaktan başka bir şey yok," deyiverdim. Yüz ifademi gören keşiş, dayanamadı ve kahkahalara boğuldu.

Vagonda sadece ikimiz olduğumuz için doğal olarak sohbet etmeye başladık. Farklı bir mezhebe mensup olmasına rağmen, Echizen'deki Eiheici Tapınağı'na birini ziyarete gittiğini ve geceyi Tsuruga'da geçirmeyi planladığını söyledi. Vakasa'ya, eve dönüyordum; ve ben de aynı kasabada mola vermek zorunda olduğumdan yolculuk arkadaşı olmaya karar verdik.

Bana, Şingon mezhebinin Koya Dağı karargâhına bağlı olduğunu söyledi. Kırk beş-kırk altı yaşlarında, nazik, sıra-

dan biri gibiydi. Bol kollu yün bir seyahat pelerini, beyaz pazen bir atkı, bir fes ve örme eldivenler giymişti. Ayaklarında beyaz çorapları ve alçak, tahta terlikleri vardı. İlk bakışta bir keşişten ziyade dünyevi ilgi alanlarına sahip birine benziyordu.

"Peki geceyi nerede geçireceksin?" diye sorduğunda yabancı bir mekânda tek başına geçirilen gecenin sıkıcılığını düşünerek iç çektim: servis tepsileri hâlâ ellerinde uyuklayan hizmetçiler; resepsiyonistlerin içi boş pohpohlamaları; odanızdan her çıktığınızda ve koridorlarda yürüdüğünüzde insanların size bakma şekli; ve en kötüsü, akşam yemeği biter bitmez mumları hemen söndürmeleri ve fener ışığının loş gölgelerinde yatmanızı buyurmaları. Kolay kolay uykuya dalamayan biriyim ve odamda bu şekilde kaldığımda nasıl yalnız hissettiğimi tarif edemem. Şimdi geceler iyice uzamıştı ve Tokyo'dan ayrıldığımdan beri geceyi nasıl geçireceğim aklımı kurcalıyordu. Keşişe, kendisi de isterse geceyi birlikte geçirebileceğimizi söyledim.

Neşeyle başını salladı ve Hokuriku Bölgesine ne zaman gelse bastonunu Katoriya denilen yerde dinlendirdiğini söyledi. Anlaşılan Katoriya mekân sahibinin onu tanıyan herkes tarafından sevilen kızı aniden ölene kadar yolcuların uğrak yeri ve gezginlerin kaldığı bir otelmiş. Ondan sonra yaşlı çift tabelayı indirmiş, iş olarak devam etmeseler de eski dostlarını ağırlamayı sürdürmüşler. Keşiş, benim için de uygunsa oraya gidebileceğimizi söyledi. Durakladı ve "İkramlar sadece havuç ve kuru kabak olacaktır," diyerek kahkaha attı. Mütevazı görünümüne rağmen, iyi bir mizah anlayışına sahipti.

2

Gifu'da gökyüzü hâlâ berrak ve maviydi, ancak sert havasıyla ünlü Kuzey Bölgesine girdiğimizde işler değişmeye başladı. Maibara ve Nagahama'da hava biraz kapalıydı ve güneş ışınları bulutların arasından zayıf bir şekilde parlıyordu, soğuk havayla vücuduma bir ürperti yayıldı. Yanagase'ye vardığımızda yağmur yağmaya başladı. Pencerem giderek koyulaşırken, yağmurla karışık beyaz bir şeyler etrafa dağılıyordu.

"Kar yağıyor."

"Öyle," dedi keşiş, gökyüzüne bakma zahmetine bile girmeden. Sadece kar değil, Şizugatake'deki eski savaş alanı ya da Biva Gölü'nün manzarası da ilgisini çekmiyordu. Onlara işaret ettiğimde sadece başını salladı.

Tsuruga'ya yaklaştık ve kendimi potansiyel müşteri için pusuya yatmış ısrarcı, rahatsız edici –hatta korkutucu bile diyebilirim– han sahiplerine karşı hazırladım. Beklediğim üzere, yığınlar hâlinde oradalardı ve trenden inmemizi bekliyorlardı. İstasyondan çıkan yolda dizilmişler, yolcuların aşamayacağı geçilmez bir duvar oluşturmuşlardı. Üzerlerinde temsil ettikleri hanların ismi yapıştırılmış fenerleri ve şemsiyeleriyle bize yaklaşırken seslenip geceyi hanlarında geçirmemizi önerdiler. Daha küstahları, insanların bagajlarını çekip alıp, "Teşekkürler! Bu taraftan lütfen!" diye bağırdı. Hiç şüphe yok ki, baş ağrısı çeken kişiler, bu davranış karşısında başlarının zonkladığını hissederler. Her zamanki gibi keşiş, başını eğerek küçük manevralarla kalabalıktan sıyrıldı. Kimse ona dokunmadı ve neyse ki, keşişin ardından gidip istasyonu arkamızda bıraktığımda rahat bir nefes alabildim.

Kar durmayacak gibiydi. Artık yağmursuz, kuru ve hafif bir şekilde süzülerek yüzüme çarpıyordu. Akşamın erken saatlerinde Tsuruga halkı gece için kapılarını çoktan kilitlemiş, sokakları ıssız ve sessiz bırakmıştı. Son olarak, iki veya üç geniş kavşağı geçtik, sonra bir hanın saçaklarının altında durana kadar biriken karların arasından sekiz blok daha yürüdük. Katoriya'ya varmıştık.

Zeminde veya oturma odasında dekorasyon yoktu. Ancak sütunlar etkileyiciydi, tatami yeni ve ocak oldukça genişti. Ocağın üzerinde sarkan çengel, tahta bir sazanla süslenmişti, o kadar parlaktı ki, altından mı yapıldı diye merak ettim. Fırının içine, her biri yarım kilo pirinç pişirmeye yetecek büyüklükte iki büyük tencere yerleştirilmişti. Sağlam, eski bir evdi.

Hancı kısa boylu, ifadesiz bir adamdı, maltızın önünde otururken bile ellerini pamuklu ceketinin içinde tutuyordu. Onun aksine, karısı çok sempatikti, dürüst bir insandı. Keşiş, havuç ve kabak kurusu hikâyesini anlattığında neşeyle gülerek iki çeşit kurutulmuş balık ve deniz yosunu ile miso çorbasından oluşan bir yemek hazırladı. Onun ve kocasının davranışlarından, keşişi uzun zamandır tanıdıklarını anlayabiliyordum. Arkadaşlıkları nedeniyle ben de rahat hissettim.

Sonunda ikinci kattaki yataklarımıza götürüldük. Tavan alçaktı, ancak kirişler büyük, iki kol açıklığı çapında kütükten yapılmıştı. Çatı eğimli olduğundan, tavanın odanın köşelerinde duvarlarla buluştuğu noktaya başınızı çarpmamanıza dikkat etmeniz gerekiyordu. Yine de, arkamızdaki dağdan bir çığ düşse bile eve zarar veremeyeceğini bilmek iç rahatlatıcıydı.

Yatak ısıtıcısının gece için çoktan hazırlandığını görünce mutlu oldum ve hemen yatağa attım kendimi. Yataklarımız, ikimizin de ısıtıcıdan en iyi şekilde faydalanabileceği açıda yerleştirilmişti. Ancak keşiş, için için yanan ateşin rahatlığı olmadan uyumak niyetiyle şiltesini benimkinin yanına çekti.

Sonunda yatağa girdiğinde, kuşağını çıkarmaya bile zahmet etmedi. Tamamen giyinik hâlde yatağa girdi. Ellerini altındaki yatağa bastırdı ve yüzünü yastığının üzerine indirdi. Çoğu insanın aksine keşiş yüzüstü yatıyordu.

Çok geçmeden kımıldamayı bıraktı, uykuya dalmak üzereydi. Ona trende defalarca söylediğim gibi, gece geç saatlere kadar uyuyamıyordum; ve ben de ona bir çocuk gibi yalvararak bana hac ziyaretinde yaşadığı bazı ilginç şeyleri anlatmasını istedim.

Başını salladı ve orta yaştan beri hep yüzüstü uyuduğunu, ancak yine de tavşan uykusu uyuduğunu ekledi. Benim gibi o da uykuya dalmakta zorluk çekiyordu. "Bir hikâye duymak istiyorsan, o zaman dinle," dedi. "Ve bir keşişten duyduklarının her zaman bir ders ya da vaaz olmadığını unutma." Onun Rikumin Tapınağı'nın ünlü ve saygıdeğer Keşiş Şuço'su olduğunu daha sonra öğrendim.

3

"Bu gece burada bize başka birinin katılabileceğini duydum," diye söze başladı keşiş. "Senin gibi Vakasalı bir adam. Etrafta dolaşarak lake eşya satıyor. Genç ama bildiğim kadarıyla iyi, oturmasını kalkmasını bilen biri, vakti zamanında Hida dağlarında yol alırken karşılaştığım genç adamın

tam tersi. O öteki kişi dağın eteklerindeki bir çay evinde karşılaştığım bir Toyama ilaç satıcısıydı. Ne aksi, zor bir adamdı!"

O gün doğrudan geçide gitmeyi planlıyordum ve sabah saat üç civarında yola çıkmıştım. Hava hâlâ serinken yaklaşık 24 kilometre yol kat ettim. Çay evine vardığımda güneş açmıştı ve hava ısınmaya başlamıştı.

Kendimi zorlayıp hızlı yürümüştüm ve boğazım ayağımın altındaki toprak kadar kurumuştu. Hemen bir şeyler içmek istedim ama suyun henüz kaynamadığı söylendi.

Bu tür dağ yollarından çok az kişi geçtiği için çay evinin işe hazır olduğunu beklemiyordum zaten, böyle izole bir yerde, sabahın ihtişamlı çiçekleri yeni yeni açarken ocaktan duman nadiren yükselir. Beklerken, oturduğum taburenin önünde akan küçük bir dere fark ettim. Yakındaki kovadan bir avuç su almaya çalışırken bir şey hatırladım.

Yaz mevsiminin sıcağı hastalıkların kolayca yayılmasına neden olurdu ve daha yeni, Tsuci adındaki köyde toprağa toz kireç serptiklerini görmüştüm.

"Affedersiniz," diye çay evindeki kıza seslendim. "Bu su sizin kuyudan mı?" diye utanarak sordum.

"Hayır, nehirden geliyor," dedi. Cevabı beni telaşlandırdı.

"Dağın aşağısında salgın belirtileri var. Bu derenin Tsuci tarafından gelip gelmediğini merak ediyorum."

"Yok, oradan gelmiyor," diye gelişigüzel yanıtladı, endişelenmem gereken bir şeyin olmadığını belirtir gibi.

Bu yanıtı aldığıma mutlu olmam gerekirdi ama dinle – birisi halihazırda çay evindeydi. Az önce bahsettiğim genç

ilaç satıcısı epeydir orada dinleniyordu. Şu adi haplardan satan satıcılardandı. Üzerinde astarsız, çizgili bir kimono, ucuz bir kuşak ve önünde sarkan klişe altın saat. Saman sandaletler, soluk sarımsı yeşil pamuklu bir bezle sırtına bağlanmış kare şeklinde bir ilaç kutusu vardı. Katlanıp düz bir Sanada ipi ile pakete bağlanan bir şemsiye ya da muşamba yağmurluk, tipik bir seyyar satıcı yani.

Hepsi aynı görünür – o ciddi, bilmiş yüz ifadeleri. Ancak gece olduğunda yukatalarını giyer, ucuz şarabı yudumlar ve ayaklarını hizmetçilerin yumuşak kucağına uzatmaya çalışırlar.

"Hey, keltoş," diye seslendi daha en baştan bana hakaret ederek. "Bunu sorduğum için beni affet, ama bir şey bilmem gerekiyor. Kadınlarla asla iş pişiremeyeceğini biliyorsun ya, bu yüzden başını traş edip bir keşiş oldun, değil mi? E, o zaman neden ölümden korkuyorsun? Sence de bu biraz tuhaf değil mi? Gerçek şu ki, sen bizden daha iyi değilsin. Tıpkı düşündüğüm gibi. Ona bir bakın bayan. O adam hâlâ bu fani dünyaya bağlı." İkisi birbirine baktı ve kahkaha attı.

O zamanlar genç bir adamdım ve yüzüm utançtan kıpkırmızı oldu. Orada hâlâ ellerimde nehir suyu, öylece dondum kaldım.

"Ne diye bekliyorsun? Çekinme, kana kana iç. Eğer hayatın tehlikeye girerse sana ilaçlarımdan biraz veririm. Bu yüzden buradayım. Değil mi, bayan? Yine de sana pahalıya patlar. Benim ilaçlarımın bir paketi üç *sen*. 'Tanrıların armağanı' olabilir ama onu istiyorsan satın alırsın. İlacı bedava vermek istememe neden olacak kadar kötü bir şey yapmadım. Ama belki bunu düzeltebiliriz. Sen ne dersin, bayan?" Genç kadının sırtını okşadı.

Adamın ahlaksız davranışları karşısında şok oldum ve oradan hızla uzaklaştım. Elbette bir kadının baştan çıkarılmasının benim yaşım veya mesleğimle hiçbir alakası olamaz ama hikâyenin önemli bir parçası olduğundan...

4

O kadar öfkeliydim ki, dağın eteğindeki pirinç tarlalarından geçen yoldan aşağıya koştum. Biraz yol almıştım ki patika yükselmeye başladı. Yana baktığımda, yuvarlak bir toprak köprü gibi dağın kenarından yukarı çıktığını görebiliyordum. Tırmanmaya yeni başlamıştım, gözlerim hedefime dikilmişti, daha önce karşılaştığım ilaç satıcısı hızla geldi ve beni yakaladı.

Bu sefer konuşmak istemiyordu. Öyle olsa bile, cevap vereceğimi sanmıyordum. Başkalarını küçümsemeye iyice alışmış olan seyyar satıcı, yanımdan geçerken bana aşağılayıcı bir bakış attı. Açtığı şemsiyesini bir elinde tutarak küçük bir tepenin zirvesine doğru ilerledi, durdu, sonra diğer tarafta kayboldu.

Onu takip ettim, tepeye çıkana kadar tırmandım. Sonra ilerledim.

Seyyar satıcı çoktan diğer taraftan aşağıya inmişti, yolda durmuş bir o yana bir öbürüne bakıyordu. Ben onun izinden devam ederken bir hinlik planladığından şüphelendim ve dikkatle yürüdüm. Oraya vardığımda neden durduğunu anladım.

Yol o noktada iki patikaya ayrılıyordu. Patikalardan biri çok dikti. Patikanın her iki tarafı da otlarla kaplıydı ve beş kucak büyüklüğünde bir selvi ağacı yolu daraltıyordu, üst

üste yığılmış çıkıntılı kayaların ardından devam ediyordu yol. Tahminimce seçilecek yol bu değildi. Şimdiye kadar yürüdüğüm geniş, hafif eğimli patika ana yoldu ve yaklaşık 8 kilometre daha yürürsem, dağlara ve sonunda geçide varacaktım.

Ama bu da neydi? Bahsettiğim selvi, ıssız yolun üzerinde bir gökkuşağı gibi, pirinç tarlalarının üzerindeki sonsuz gökyüzüne doğru kavisli uzanıyordu. Toprak ufak parçalara ayrılmıştı ve yılan balığı gibi kökler ortaya serilmişti. Yarıklardan su fışkırdı ve yüzeye doldu, gitmek üzere olduğum yolun tam ortasından aktı ve her yer sular altında kaldı.

Pirinç tarlalarının göle dönüşmemesi bir mucizeydi. İki yüz metreden fazla uzanan haşin akıntı, bir çalılıkla çevrili bir nehir oluşturdu. Suyu geçen, basamak taşları gibi duran bir dizi kaya görünce sevindim. Görünüşe göre birisi o kayaları oraya yerleştirmek için çok çaba harcamıştı.

Kıyafetlerimi çıkarmamı gerekecek kadar derin değildi ancak bir ana yol için biraz çetin görünüyordu, bir at bile burada ilerlemekte zorlanırdı.

İlaç satıcısı da bu durum yüzünden duraksamıştı. Sonra kararını verdi ve sağdaki, selvi ağacının arkasında kaybolan tepeyi tırmanmaya başladı. Benden bir insan boyu kadar yükseldiğinde, "Hey, bu Matsumoto'ya giden yol," diye seslendi ve gelişigüzel beş-altı adım attı. Kayalardan birinin arkasında yarısı görünür hâlde, alayla seslendi. "Dikkat et yoksa ağaç ruhları seni yakalar! Hâlâ gündüz olsa da merhamet göstermezler!" Sonra kayaların gölgesine girdi ve çimenlerin arasında kayboldu. Bir süre sonra şemsiyesinin ucu dağın yukarısında yeniden belirdi, ama sonra ağaç dallarına yaklaştıkça, çalılıkların arasında tekrar gözden kayboldu.

O sırada arkamdan bir ses duydum. Kaygısızca hoppala diyerek derenin üzerindeki taşlardan hızlıca atlayan köylüye dönüp baktım. Beline bağlı kısa bir hasır etek giymişti ve bir denge direği taşıyordu.

5

Çay evinden buraya gelene kadar ilaç satıcısı dışında kimseyle tanışmadığımı söylememe gerek yok. İlaç satıcısı kendi yoluna giderken ben de haritama bakmak için durakladım – sana daha önce bahsettiğim harita. Her ne kadar otlarla dolu yol yanlış yol gibi görünse de tecrübeli bir gezgin olan satıcı buralarda yolunu nasıl bulacağını biliyordur düşüncesi hasıl oldu bana.

"Affedersiniz," dedim çiftçiye.

"Buyrun?" diye yanıtladı. "Size nasıl yardımcı olabilirim?" Dağlı insanlar, özellikle keşişlere karşı kibar davranırlar, bilirsin.

"Böylesine bariz bir şeyi sorarak rahatsız ettiğim için üzgünüm ama bu ana yol değil mi?"

"Matsumoto'ya mı gidiyorsunuz? Evet, bu doğru yol. Bu yıl çok yağmur yağdı ve her yer bir nehre dönüştü. Ama burası ana yol."

"Her yer böyle su altında mı?"

"Hayır, sadece bu gördükleriniz. Geçmesi çok kolay. Su oradaki koruya gidiyor. Diğer tarafta, dağlara kadar, iki arabanın geçebileceği genişlikte bir yol var. Bir zamanlar oradaki koruda bir doktorun malikânesi vardı. Aslında burası eskiden bir köydü. On üç yıl önce bir sel geldi ve her şeyi

silip süpürdü. Pek çok insan öldü. Bir keşiş olduğunuz için lütfen geçerken ölüler için dua edin."

Yaşlı adam bana istediğimden daha fazla bilgi vermişti. Bu ayrıntıları öğrendiğime göre, hangisinin doğru yol olduğunu bilmek beni rahatlattı. Ama bu aynı zamanda başka birinin yanlış yola gittiği anlamına geliyordu.

"O zaman bu diğer yol nereye gidiyor diye sorabilir miyim?" İlaç satıcısının çıktığı sol taraftaki tepeyi sordum.

"Orası insanların elli yıl öncesine kadar kullandıkları eski yol. Sizi dosdoğru Şinşu'ya götürür ve yaklaşık 27 kilometre sürer. Ama artık kullanamazsınız. Geçen yıl, hac yolculuğuna çıkan bir aile kayboldu. Korkunçtu. Dilenciler kadar fakirlerdi ama her ruh kıymetli olduğu için onları aramaya çıktık. Üç yerel polis, köyden on iki kişi ve ben onları dağlardan geri getirmeye gitik. Ben olsam fazla istekli olup o kestirmeyi kullanmazdım. Uzun yol daha yorucu da olsa, yıldızların altında bir gece geçirmenize sebep olsa bile, o yoldan gitmekten daha iyidir. Dikkatli olun ve iyi yolculuklar."

Çiftçiye veda ettim ve nehre yerleştirilmiş taşlara basarak ilerledim. Ama sonra durdum. İlaç satıcısı ne olacaktı peki?

Gittiği eski yol köylünün anlattığı kadar kötü müydü? Eğer doğruysa, göz göre göre onu ölüme terk etmiş olurdum. Fani dünyadan feragat etmiş biri olarak gün batımından önce bir han bulup çatısı altında uyuma konusunda endişe etmemeliydim. İlaç satıcısını bulup geri getirmeye karar verdim. Onu bulamasam ve eski yola devam etsem bile o kadar da kötü olamazdı. Ne kurtların ne de orman

ruhlarının mevsimiydi. "Neden olmasın?" diye düşündüm. Döndüğümde nazik çiftçi çoktan gözden kaybolmuştu.

"Yapacağım," dedim ve yokuşu çıkmaya başladım. Kahramanlık ya da hırs yaptığımdan değil, bu söylediklerimden bir tür aydınlanmış aziz olduğumu düşünebilirsiniz. Ama gerçek şu ki ben, nehir suyunu bile içmeye cesaret edemeyen bir korkağım. O hâlde neden tehlikeli yolu seçtiğimi merak ediyorsundur. Aslında sadece birkaç kelime selamlaştığım birine bu kadar aldırmazdım. Ancak ilaç satıcısı hoş olmayan davranışlarda bulunduğu için onu bilerek terk ediyor gibi hissetmiştim. Kısacası, vicdanım buna izin vermedi.

Yüzüstü yatan keşiş Şuço ellerini dua ederek bir araya getirdi.

"Sadece ölmesine izin vermek benim zikrettiğim Budist ilahisine layık olmazdı," diye ekledi.

6

"O yüzden kulak ver."

Sonra selvi ağacının yanından ilerleyerek kayaların arasından geçtim. Ağaçların arasına daldım ve kalın çimenlerin arasında sonsuza dek sürecekmiş gibi görünen bir patikaya girdim.

Daha farkına varmadan dağı tırmanmıştım ve bir başkasına yaklaşıyordum. Bir süre sonra çayırlık alan açıldı ve az önce geçtiğim ana yoldan daha geniş, yumuşak bir yola dönüştü. Biri batıda, biri doğuda, ortada dağ ile iki yol birbirine parallel ilerliyordu.

Bu geniş alanda bile ilaç satıcısından hiçbir iz göremedim, haşhaş tanesi büyüklüğünde bir leke bile. Zaman zaman küçük bir böcek kavurucu gökyüzünde uçuyordu. Hiçbir şeyin olmadığı bu alanda yürümek cesaretimi kırıyordu. Her şeyin boş ve yabancı olduğu açıkta yürürken kendimi daha da güvensiz hissettim. Elbette, Hida Dağları'nda seyahat etme hakkında daha önce duymuştum, yol boyunca kaç tane han olduğunu ve akşam yemeğinde darı yerseniz daha iyi olacağını falan. En kötüsüne hazırlıklıydım ve bacaklarım güçlü olduğu için pes etmeden aynı hızla yürümeyi sürdürdüm. Devam ederken dağlar, her iki tarafımdan yaklaştı ve patika dik bir şekilde yükselerek daralmaya başladı.

Buranın ünlü Amo Geçidi olduğunu biliyordum, o yüzden kendimi tırmanışa hazırlamak için yapabildiğimi yaptım. Sandaletlerimi iyice ayarladım, yakıcı sıcakta derin bir nefes aldım.

Yıllar sonra geçitte ta Mino'daki Rendai Tapınağı'na kadar hava gönderen bir rüzgâr mağarası duydum; ama o sırada tabii ki gidip görmeye niyetim yoktu. Tırmanmaya o kadar odaklanmıştım ki manzaradan ve yol boyunca her ne doğa harikası uzanıyorsa onlardan habersizdim. Bulutlu mu güneşli mi olduğunu bile bilmiyordum. Tek amacım zirveye ulaşmaktı, yokuşta yavaş yavaş yürüdüm.

İşte sana en çok anlatmak istediğim kısım burası. Yolun ne kadar kötü olduğunu anladın. İnsanın orayı tırmanması imkânsız görünüyordu görünmesine ama bundan daha beter bir şey vardı: yılanlar. Yolum boyunca köprüler gibi kıvranarak çimenlerde uzanıyorlardı, kafaları yolun kenarında, kuyrukları diğer tarafta. Biriyle ilk karşılaştığımda nefes alamaz gibi oldum ve dizlerimin bağı çözüldü. Yere

devriliverdim, saz şapkam hâlâ kafamda ve bastonum hâlâ elimdeydi.

Yılanlardan her zaman korkmuşumdur ya da belki de dehşete düşüyorum, demeliyim.

O ilk sefer, yılan bana bir iyilik yaparak, boynunu kaldırdı ve çimlerin arasından akarak yavaşça benden uzaklaştı.

Ayağa kalktım ve yaklaşık altı yüz metre ilerlediğimde, gövdesini çimlere gizlemiş başka bir yılanla karşılaştım.

Bağırdım ve geri atladım ve bu yılan da kayarak uzaklaştı. Ama karşılaştığım üçüncü yılanın hareket etmek için hiç acelesi yoktu. Gövdesi çok kalındı. Sürünmeye başlarsa, kuyruğunun nihayet görünmesi için tam beş dakika süreceğini düşündüm. Başka çare bulamadığım için kendimi onun kalın bedeninin üzerinden geçmeye zorladım. Midem büzüldü ve tüylerim diken diken oldu. Gözlerimi kapattım ve yüzümün yaratığın karnı kadar solduğunu hayal ettim.

Soğuk soğuk terlerken bacaklarım gücünü kaybetti. Panik yaptığımda patikadan aşağı düştüm. Ve yine başka bir yılan ortaya çıktı.

Bu seferki yılan ikiye bölünmüştü. Geriye kalan tek şey göbekten kuyruğa kadar olan kısımdı. Yara mavi renkteydi ve yılan yolda seğirirken, koptuğu yerden sarı bir sıvı akıyordu.

O an sonunda panikledim ve gerisin geri öbür yola koştum. Ama sonra aklım başıma geldi, az önce yanından geçtiğim yılanları hatırladım. Beni beklediklerine şüphe yoktu. Yine bir başkasının üzerinden atlamaktansa öldürülmeyi tercih ederdim. Eğer köylü bana eski yolda yılanlar olduğunu söyleseydi, ilaç satıcısını terk ettiğim için cehennemde yanacağımı bilsem de o yola gitmezdim. Güneşten kav-

rulan gözlerimden yaşlar geldi. "Kurtar beni, Merhametli Buda!" Şimdi bile düşündükçe hâlâ dehşete düşüyorum.

Keşiş elini alnına bastırdı.

7

Kontrolümü kaybetmek bir işe yaramayacaktı, o yüzden sakinliğimi geri kazanmak için elimden geleni yaptım. Geri dönemezdim. Dönersem ölü yılanın parçalanmış vücuduna rastlardım sadece. Bu sefer patikadan ayrıldım ve etrafından dolaşmak için otlara doğru yürüdüm. Diğer yılanların ortaya çıkıp etrafıma dolanacağından korkarak tekrar panikledim. Bacaklarım kaskatı oldu ve bir taşa takıldım. Görünüşe göre, dizimi o zaman incitmiştim.

Yol boyunca topallayarak yürümek zorlaşsa da burada düşüp kalırsam yakıcı sıcaktan öleceğimi biliyordum. Yapacağıma kendimi inandırdım ve zorlayarak devam etim.

Çimlerden gelen koku korkutucuydu. Ve ayağımın altından büyük kuşların yumurtaları gibi gelen şeylere basıp duruyordum.

Sonraki 8 kilometre boyunca büyük bir yılan gibi bükülen yolda dağın tepesine çıktım. Tepeye vardığımda bir kayanın etrafında köşeyi döndüm ve birbirine dolanmış ağaç köklerinden geçerek devam ettim. Yol aşırı derecede zorlaştığından haritaya bakmak için durdum.

Tamam, yol aynı yoldu – anlatılanlar da harita da bunu doğruluyordu. Hata yoktu. Harita güvenilirdi, ancak tek gösterdiği, üzerine kırmızı bir çizgi çizilen "vahşi alan" diyen bir işaretti.

Belki de patikanın gerçek zorluklarını –yılanlar, böcekler, kuşların yumurtaları ve otların boğucu kokuları– gösterecek notlar istemek çok fazlaydı. Haritayı katladım, cebime koyup derin bir nefes aldım ve dudaklarımda 'Buda' ile yeniden yola çıktım. Ama bir adım daha atmadan önce başka bir yılan yolumu kesti.

"Bunun bir sonu yok," diye düşündüm, bunun dağ ruhlarının işi olup olmadığını ilk kez merak ederek. Bastonu yere attım, dizlerimin üzerine çöktüm ve iki elimi de toprağa koydum. "Rahatsız ettiğim için gerçekten üzgünüm, ama lütfen geçmeme izin verin. Sessizce gideceğim. Öğlen uykunuzu bölmeyeceğim. Elimdeki bastonumu çoktan attım," diye ruhlara yalvardım ne yapacağımı bilmez hâlde.

Alnımı yerden kaldırdığımda korkunç bir ses duydum.

Bu sefer, bir-bir buçuk metre uzunluğunda, belki daha fazla devasa bir yılan olmalı diye düşündüm. Gözlerimin önünde çimen, solumdaki vadiye yavaş yavaş yaklaşan düz bir çizgide hareket ediyordu. Sonra üzerimde yükselen tepe, aslında tüm dağ, ileri geri sallanmaya başladı. Buz kestim ve tüylerim diken diken oldu. O zaman onun dev bir yılan değil, bir dağ fırtınası olduğunu fark ettim, duyduğum ses de rüzgârın yankısıydı. Sanki fırtına dağların derinliklerinden çıkmış ve aniden kendisi için yarattığı bir delikten fırlamış gibiydi. Dağ ruhları gerçekten dualarıma cevap mı vermişti? Yılanlar ortadan kaybolmuştu ve sıcaklık düzelmişti. Cesaretlendim ve bacaklarıma güç geldi. Çok geçmeden rüzgârın neden aniden soğuduğunu anladım: önümde kocaman bir orman belirdi.

Amo Geçidi hakkında bir söz vardır – bulutsuz bir günde bile oraya yağmur yağar. İnsanlar ayrıca tanrıların çağın-

dan beri balta girmemiş ormanlardan da bahsediyorlar. Bu noktaya kadar çok fazla ağaç yoktu ama şimdi–

Soğuk, nemli ormanlara adım atarken, bu sefer yılanlar yerine yengeçler olsa nasıl olur diye düşündüm. İlerledikçe hava kararmıştı. Sedir, çam, Çin çitlembik ağaçlarını birbirinden ayırmama yetecek kadar ışık vardı. Güneş, gölgelerde parladığında toprağın rengi simsiyahtı. Güneş ışınlarının ormanı nasıl delip geçtiğine bağlı olarak, ışık da mavi ve kırmızı alacalıydı. Bazı yerler dokulu ve çok güzeldi.

Bazen ayak parmaklarım, yapraklardan damlayan sudan oluşan ipliksi akıntılara değiyordu. Bu damlalar, ormanın tepesinde daldan dala geziniyordu. Sürekli düşen yapraklar ve tanımlayamadığım bazı diğer ağaçların hışırtısıyla birleştiler. Bazı yapraklar şapkama düştü ve bazıları az önce yürüdüğüm yere, arkama düştü. Onlar da dallarda birikmişlerdi ve tahminimce bazılarının orman tabanına ulaşması onlarca yıl almıştı.

8

Ne kadar umutsuz olduğumu söylememe gerek yok. Ama sanırım böyle karanlık bir yer, birinin inancını güçlendirmesi için oldukça uygun, benim gibi bir korkak için bile. Yolda büyük adımlarla ilerlerken ormanın içinden geçtiğim sırada başımdan bir buçuk- iki metre yüksekte olan dallardan şapkamın üzerine bir şey düştü. Ağ kurşunu ağırlığındaydı. Acaba ceviz mi diye merak ettim. Başımı birkaç kez salladım ama şapkama takılmıştı. Uzanıp tuttuğumda yumaşak ve soğuk bir şeydi.

Gözü ve ağzı olmayan, kesip açılmış bir deniz hıyarına

benziyordu. Canlıydı, buna şüphe yoktu. Onu fırlatmaya çalıştım, ama sadece aşağı kaydı ve parmaklarımdan sarktı. Sonunda düştüğünde, parlak kırmızı kan damlalarının damladığını fark ettim. Şaşırmış bir şekilde, daha yakından bakmak için elimi kaldırdım ve ilkine benzer, dirseğimden sarkan başka bir yaratık keşfettim. Yaklaşık 2 cm genişliğinde ve 7 cm uzunluğundaydı. Devasa bir dağ sümüklüböceğine benziyordu. Yaratığı şaşkınlıkla incelediğimde, kuyruğunun yukarısına doğru küçülüp şişerken kanımı emiyordu. Donuk siyah teninde siğilli salatalık gibi kahverengi çizgiler vardı. Bu kan emen bir sülüktü!

Kimse bunu başka bir şeyle karıştıramazdı. Ancak o kadar büyüktü ki ilk başta fark etmemiştim. Ne bir tarlada ne de bir bataklıkta, ne kadar pis olursa olsun, böyle sülükler yoktur.

Dirseğimi kuvvetlice salladım ama yaratık iyice dişlerini geçirmişti ve bırakmadı. Hiç yapmak istemesem de sülüğü öbür elimle tuttum ve sonunda bir emme sesiyle kolumdan çıkana kadar çektim.

Sülüğün bana bir an daha dokunması düşüncesine dayanamadım ve hemen yere fırlattım. Bu yaratıkların binlercesi ormanı ele geçirmişlerd ve nemli, güneşsiz orman tam bunun için yaratılmış gibiydi. O şeyi ayağımın altında ezmeye çalıştığımda toprak yumuşaktı ve çökecek gibiydi. Ezmek imkânsızdı.

Boynum kaşınmaya başlamıştı. Bir tane daha vardı! Süpürmek için elimi boynuma götürdüğümde elim kaydı ve bir başkası kimonomun içine girmiş, göğsümde gizleniyordu. Onu dehşetle incelerken omzumda bir tane daha buldum.

Yukarı aşağı zıpladım. Tüm vücudumu salladım. Kurtulmak için büyük dalın altından kaçtım. Koşarken, kanımı emenleri çılgınca tuttum. Sülüklerin belirli bir daldan düştüğünü düşünüyordum ama ağaca dönüp baktığımda, her şeyin onlarla dolup taştığını gördüm. Sağda, solda, öndeki dalda – her yerdeydiler!

Kontrolü kaybettim ve korku içinde bağırdım. Ve sonra ne olduğunu düşünüyorsun? Orada durup seyrederken bile, üzerime ince, siyah sülükler yağmaya başladı.

Sandaletli ayaklarımın üstünü kapattılar ve üst üste yığıldılar. Ayaklarımın kenarlarına yapıştılar ve iğrenç kütlelerinin altında ayak parmaklarım görünmez oldu. O kan emici yaratıkların kıvranıp nabız gibi atıp fırlamasını seyrederken bayılmaya başladım. İşte o zaman en garip düşünce aklıma geldi.

Bu korkunç dağ sülükleri, tanrıların çağından beri orada toplanmış ve yoldan geçenleri bekliyorlardı. Yüzyıllar boyunca emdikleri insan kanını boşaltacaklar ve dağlar birer birer uçsuz bucaksız, çamurlu kan bataklıklarına dönüşecek. Ve aynı zamanda, öğlen güneşini bile engelleyecek kadar büyük olan tüm bu devasa ağaçlar küçük parçalara ayrılacak ve daha da fazla sülük hâline gelecek. Tam olarak böyle olacak. Evet!

9

İnsanlığın yok oluşu, yerin kırılgan kabuğunun kırılması ve göklerden ateşin yağmasıyla gelmeyecek. Okyanus dalgaları karaları silip süpürdüğünde de gelmeyecek. Daha ziyade, Hida ormanlarının sülüklere dönüşmesiyle başlayacak ve

kan ve pislik içinde yüzen siyah yaratıklarla sona erecek. Ancak o zaman yeni bir yaşam kuşağı başlayacak.

Oraya ilk girdiğimde ormanla ilgili hiçbir şey olağandışı görünmemişti. Ama içine doğru ilerlediğimde durum böyleydi. Daha derine inersem, ağaçların kökten yukarı çürüyüp her birinin sülüklere dönüştüğünü keşfedecektim. Hiç umut yoktu. Ölümüme yaklaşıyordum!

Aniden, ölümün yaklaştığını sezen bir insanın düşünebileceği şeyler bunlar dedim içimden. Eğer öleceksem, en azından kimsenin rüyasında bile göremeyeceği bu geniş kan ve pislik bataklığının kıyısına ulaşmaya çalışacaktım. Kararımı verdim, durumumun korkunçluğuna kayıtsız kaldım. Sülükler tespih boncukları gibi vücuduma yapışmıştı ama yavaş yavaş ellerim onları buldu ve birbiri ardına kopardı. Bir deli gibi hoplaya zıplaya yoluma devam ettim.

İlk başta vücudum şişti ve kaşıntı dayanılmaz hâle geldi. Ama sonra acı çeken deri ve kemiğe indirgendiğimi hissettim. Ben yürümeye devam ederken kan emen sülüklerin saldırısı devam etti.

Gözüm karardı ve neredeyse yıkılacaktım. Ama sıkıntılarımın doruğuna ulaştığım anda, sanki bir tünelin sonuna ulaşmışım gibi uzaktaki ayın belli belirsiz bir görüntüsünü yakaladım. Sonunda sülüklerin istila ettiği ormandan çıkıyordum.

Üstümdeki mavi gökyüzünü görünce her şeyi unutup kendimi yola attım ve yaratıkları ezerek parçalara ayırmaya başladım. Tek istediğim onları ezerek toprağın tozuna dönüştürmekti. Kendimi yere attım, zeminin çakıl veya iğnelerle kaplı olup olmadığına aldırmadan bir on metre

ileriye yuvarlandım ve bir titremeyle ayağa kalktım. Etrafta birçok ağustos böceği vardı ve kendilerini büyük bir kan ve pislik bataklığına dönüştürmek isteyen bu ormanın önünde ağlıyorlardı. Güneş gökyüzünde alçalıyordu. Geçidin dibi gölgelerle zaten karanlıktı.

Bu durumdayken vahşi köpeklere yem olabilirdim ama bu bile sülükler tarafından ölümüne emilmekten daha iyiydi. Yol yavaşça yokuş aşağı eğimliydi. Bambu değneğimi omzumda taşıyarak aceleyle kaçtım.

Sülüklerin acı verici, kaşıntılı saldırısına maruz kalmasaydım, Hida Dağları boyunca yolda dans eder, sutrayı söylerdim. Ama Seişintan haplarımdan birini ezip yaralarıma uygulamayı düşünebilecek kadar kendime gelmiştim. Kendimi çimdikledim. Evet, gerçekten ölümden dönmüştüm. Toyama'lı ilaç satıcısına ne olmuştu acaba? Tahminimce, arkamdaki bataklıktaydı, çoktan kanı emilmişti, cesedi deri ve iskeletten ibaretti, ormanın karanlık bir noktasında pis, iğrenç yaratıklar hâlâ kemiklerini emiyordu. Onları sirkeyle halletmeyi denemek fayda etmezdi. Aklımda bu düşüncelerle, yokuştan aşağıya inmeye devam ettim.

Sonunda aşağı indiğimde akan suyun sesini duydum. Orada, hiçliğin ortasında, toprak bir köprü vardı.

Suyun tınısıyla, sülükler tarafından emilmiş bedenimi suya batırmak ne güzel olurdu diye düşündüm. Köprüden karşıya geçmeye çalışırken köprü çökecekse varsın olsundu.

Tehlikeyi hiç düşünmeden köprüye yöneldim. Köprü biraz dengesizdi ama zorlanmadan geçtim. Köprünün diğer ucunda başka bir yokuş vardı. Bir tırmanış daha. Bu ıstırabın sonu yok muydu?

10

Bu yorgunlukla tepeye çıkabileceğimi hiç sanmıyordum. Ama aniden bir at kişnemesi duydum.

Evine dönen bir yükbeygiri sürücüsü müydü? Yoksa bir at geçip gidiyor muydu? O sabah çiftçiyle karşılaşalı çok olmamıştı ama sanki yıllardır insan yüzü görmemişim gibi geliyordu bana. Eğer duyduğum bir atsa, yakınlarda bir yerleşim yeri olmalıydı. Bu düşünceyle cesaretimi topladım ve ilerledim.

Farkına bile varmadan bir dağ evinin önünde duruyordum. Yaz olduğu için tüm sürgülü kapılar açık bırakılmıştı. Bir ön kapı bulamadım ama veranda önümde uzanıyordu. Orada bir adam oturuyordu. Nasıl bir adam, kestiremiyordum.

"Affedersiniz. Affedersiniz." Ondan yardım ister gibi yalvaran bir sesle seslendim.

"Affedersiniz," dedim yine ama yanıt alamadım. Çocuk gibi görünüyordu. Başını yana eğdi, bir kulağı neredeyse omzuna değecekti. Bana ifadesiz gözlerle baktı. O kadar kayıtsızdı ki, gözbebeklerini hareket ettirmeye bile üşeniyor gibiydi. Kimonosu kısaydı, kollar sadece dirseklerine kadar geliyordu. Yeleği düzgün bir şekilde önden bağlanmıştı ama göbeği kimonodan kocaman, pürüzsüz bir davul gibi çıkıntı yapıyordu ve göbek deliği balkabağı sapı gibi dışarı çıkmıştı. Bir eliye karnını kaşırken diğer elini hayaletmiş gibi havada amaçsızca salladı.

Bacakları, onların varlığını unutmuş gibi boşlukta sallanıyordu. Verandaya tam olarak oturmamış olsaydı, eminim devrilirdi. Yaklaşık yirmi iki veya yirmi üç yaşında görünü-

yordu. Ağzı açıktı, üst dudağı geriye kıvrıktı. Burnu düzdü ve alnı şişmişti. Saçları uzundu ve alnında horoz ibiği gibi duruyordu ve kulaklarını kapatıyordu. Dilsiz miydi? Aptal mıydı? Kurbağaya dönüşmek üzere olan bir genç bir adam mıydı? Gördüklerime şaşırdım. Benim için bir tehlike arz etmiyordu ama ne tuhaf bir manzaraydı!

"Affedersiniz," dedim yine.

Görünüşüne rağmen onunla iletişim kurmaya çalışmaktan başka çarem yoktu. Selamlarım pek etki etmemişti gerçi. Hafifçe kıpırdadı ve başını şimdi de sol omzuna yasladı, ağzı hâlâ açıktı.

Ne yapacağını kestiremiyordum. Ama eğer dikkat etmezsem aniden beni yakalayabileceğini ve ardından göbeğiyle oynayarak sorularıma cevap vermek yerine yüzümü yalayabileceğini hissettim.

Geri adım attım. Ama sonra, burası ne kadar ıssız olursa olsun, kimsenin böyle bir insanı yalnız bırakmayacağını düşündüm. Ayakucumda yükseldim ve daha yüksek sesle konuştum.

"Evde kimse var mı?"

Kulübenin arka tarafından yine bir at kişnemesi duydum.

"Kim o?" Depodan gelen bir kadın sesiydi. Tanrım! Beyaz boynunun üzeri pullarla bezenmiş, vücudunu yerde sürüyerek ve arkasından kuyruğunu sallayarak dışarı mı çıkacaktı? Bir adım daha geri attım.

Sonra ortaya çıktı. "Ah, saygıdeğer keşiş," diye beni selamladı. Net bir sesi ve nazik bir tavrı olan minyon, çekici bir kadındı.

Rahatlayıp nefesimi verdim ve kıpırdamadan durdum. "Evet," dedim ve eğildim.

Verandaya, dizlerinin üzerine oturdu ve öne doğru eğildi, akşam gölgelerinde dururken bana baktı. "Sizin için yapabileceğim bir şey var mı?"

Beni gece kalmaya davet etmedi, ben de kocasının dışarıda olduğunu varsaydım. Görünüşe göre hiçbir gezgini içeri almamaya karar vermişlerdi.

Hızla öne çıktım. Şimdi sormazsam şansımı kaybedebilirdim.

Nazikçe eğildim. "Şinşu'ya gidiyorum. Bir sonraki hanın ne kadar uzakta olduğunu bana söyleyebilir misiniz?"

II

"Korkarım en az on beş kilometre daha yolunuz var."

"Peki yakınlarda gece kalabileceğim bir yer biliyor olabilir misiniz?"

"Ne yazık ki bilmiyorum." Gözünü kırpmadan gözlerime baktı.

"Anlıyorum. Aslında, bana yakınlarda bir kalacak yer bulabileceğimi ve beni en iyi odalarında konaklatacaklarını söyleseniz bile, gerçekten bir adım daha atabilecek hâlim kalmadı. Lütfen, bir depo veya bir at ahırının köşesi bile olur." Bunu söyledim çünkü duyduğum at başkasının olamazdı.

Kadın bir süre düşündü. Aniden döndü, bir bez torba aldı ve dizinin yanındaki bir tencereye pirinç dökmeye başladı. Torbayı sanki içi su dolu gibi boşaltmıştı. Bir eliyle tencereyi tutarak aşağı baktı ve diğer eliyle pirinci karıştırdı.

"Bu gece burada kalabilirsiniz," dedi sonunda. "Yeterince pirincimiz var. Dağ evleri gece soğuk olur ama yaz mevsimi

olduğu için sorun olmayacaktır. O yüzden, içeri buyurmaz mısınız?" Bunu söyler söylemez verandaya düştüm. Kadın ayağa kalktı.

"Ama efendim, sizden istemem gereken bir şey var," dedi açıkça.

"Evet?" dedim endişeyle.

"O kadar önemli bir şey değil. Sadece şehirde neler olup bittiğini bilmeyi istemek gibi kötü bir alışkanlığım var. Konuşma havasında olmasanız bile, size soru üstüne soru sormaya devam edeceğim. Bana hiçbir şey söylemeyin, tek bir kelime bile. Ne dediğimi anlıyor musunuz? Yaparsanız sizi rahatsız etmeye devam ederim. Bu yüzden hiçbir şey söylememelisiniz. Size yalvarsam bile, reddetmelisiniz. Sadece bunu bilmenizi istedim."

Bu isteğinin arkasında gizli bir sebep vardı sanki. Dağların yüksek ve vadilerin ölçülemez derecede derin olduğu bir yerdeki ıssız bir kulübede yaşayan bir kadından duymayı bekleyebileceğiniz türden bir şeydi. Yerine getirilmesi kolay bir istek gibi göründüğü için başımı salladım. "Tamam. Nasıl isterseniz."

Bununla kadın hemen daha arkadaş canlısı oldu. "Ev berbat ama lütfen içeri gelin. Lütfen gevşeyin. Elinizi yüzünüzü yıkayabilmeniz için size biraz su getireyim mi? "

"Hayır, gerek yok ama bir bez verebilir misiniz? Bezi benim için ıslatıp sıkar mısınız? Yolda küçük bir sorunla karşılaştım. Kendimi yapış yapış hissediyorum, eğer zahmet vermeyeceksem temizlenmek isterim."

"Sıcaklamış görünüyorsunuz. Böyle bir günde seyahat etmek zor olmalı. Eğer burası bir han olsaydı, banyo yapabilirdiniz. Yolcuların en çok takdir ettiği şeyin bu olduğunu

söylüyorlar. Burada bir fincan sıcak su bir yana, bir fincan çay bile yok. Evin arkasındaki uçurumdan aşağı inmek zorun olmazsa orada güzel bir dere var. Oraya gidip yıkanabilirsiniz."

Bu sözleri duyunca dereye uçmaya hazırdım. "Bu harika olur."

"O zaman size nerede olduğunu göstereyim. Ben de zaten pirinci yıkamalıyım." Kadın çömleği aldı, kolunun altına koydu ve sandaletlerini giydi. Eğilerek verandanın altına baktı ve tozları atmak için çırptığı bir çift eski tahta takunya çıkardı. Onları benim için yere koydu. "Lütfen bunları giyin. Hasır sandaletlerinizi burada bırakın."

Ellerimi birbirine bastırdım ve ona teşekkür ettim. "Çok naziksiniz."

"Burada kalmanız kader tarafından belirlenmiş olmalı. İhtiyacınız olanı sormakta tereddüt etmeyin."

Her şeyden önce, çok misafirperver bir kadındı.

12

"Lütfen beni takip edin." Pirinç tenceresini tutarken kimonosunun kemerine bir el havlusu sıkıştırdı. Saçlarını topladı ve bir tarak ve süslü bir saç tokasıyla tutturdu. Güzel bir kadındı.

Sandaletlerimi çabucak çıkardım ve eski takunyaları giydim. Verandadan kalkıp etrafıma baktım, Bay Aptal hâlâ benim olduğum yöne bakıyor ve saçma sapan şeyler söylüyordu. "Kız kardeşim, bup bup." Elini yavaşça kaldırdı ve kıvrımlı saçlarına dokundu. "Keşiş, keşiş?"

Kadının yüzünde bir gülümseme oluştu ve arka arkaya üç kez başını salladı.

Genç adam, "Mmm," dedi, sonra gevşedi ve tekrar göbeğiyle oynamaya başladı.

Kafamı kaldırmadım, sadece kadına bir bakış attım. Pek umursamış görünmüyordu. Tam onu takip etmek üzereyken, ortanca çalısının arkasından yaşlı bir adam belirdi.

Arka kapıdan gelmiş olmalıydı. Beline bağlanmış uzun bir kese ipinden fildişinden minyatür bir heykel sallanıyordu. Piposunu yakarak kadının yanına geldi ve durdu. "Ya keşiş değilse."

Kadın omzunun üzerinden adama baktı. "Nasıl gitti?"

"Ah, bilirsin. O at tam bir aptal. O ata tilkiden başka kimse binemez. Ama ben burada devreye girerim. Adil bir fiyata satmak için elimden geleni yapacağım. İyi bir anlaşma iki ya da üç ay daha kurtarır seni. "

"Bu çok iyi olur."

"Peki nereye gidiyorsun?"

"Dereye."

"Genç keşişle birlikte suya düşmeyin. Burada gözcülük yapacağım." Eğildi ve verandaya oturdu.

"Haklı." Bana baktı ve gülümsedi.

"Belki de tek başıma gitmeliyim." Kenara çekildim ve yaşlı adam güldü.

"Hahaha, hadi çabucak gidip gelin."

"Bugün şimdiden iki ziyaretçimiz oldu. Belki bir tane daha olur. Biri Ciro burada yalnızken gelirse, ne yapacaklarını bilemezler. Belki biz dönene kadar burada kalabilirsin."

"Elbette." Yaşlı adam, aptalın yanına gitti ve kocaman yumruğuyla onun sırtına vurdu. Aptal, ağlayacakmış gibi göründü ama sonra sırıttı. Dehşete kapıldım, arkamı döndüm. Kadın bundan hiç rahatsız görünmüyordu.

Yaşlı adam güldü. "Sen yokken senin bu kocanı çalacağım."

"Aferin sana," dedi ve bana döndü. "Peki öyleyse. Gidelim mi?"

Ortancalardan uzaklaşan bir duvar boyunca kadını takip ederken yaşlı adamın bizi arkadan izlediğini hissettim. Arka kapı gibi görünen yere ulaştık. Solda bir at ahırı vardı. Duvarlara tekme atan at sesini duyabiliyordum. Halihazırda hava kararmaya başlamıştı.

"Bu yoldan aşağı ineceğiz. Kaygan değil, ama dik. Lütfen dikkatli olun."

13

Boyları dört-beş metreye uzanan dallarıyla çam ağaçlarından oluşan korudan aşağıya inen yol nehre ulaşıyor olmalıydı. Ağaçların arasından geçerken, yukarıdaki ağaçların tepesinde beyaz bir şey fark ettim. Yeni ayın on üçüncü gecesiydi ve her zaman gördüğüm ayın aynısıydı, bu gece insan habitatından ne kadar uzağa geldiğimi fark etmemi sağladı.

Önümde yürüyen kadın ortadan kayboldu. Tepeden aşağıya bakarken ağaçlardan birine tutundum ve onu aşağıda gördüm.

Bana baktı. "Burada çok daha dikleşiyor, bu yüzden lütfen dikkatli olun. Belki de size o takunyaları vermemeliydim. Sandaletlerimi ister misiniz?"

Yürümekte zorlanıyor gibi görünüyor olmalıydım, ama o sülük pisliğini vücudumdan atmak için yokuştan aşağı yuvarlanmaya hazırdım.

"Gerekirse çıplak ayakla inerim. Lütfen benim için endişelenmeyin, bayan."

"Bayan?" dedi sesini hafifçe yükselterek ve güldü. Büyüleyici bir sesti.

"Evet, o yaşlı adamın size böyle söylediğini duydum. Ama belki de evlisiniz."*

"Her halükârda, teyzeniz olacak yaştayım. Şimdi, gelin. Size sandaletlerimi verebilirim ama bir dikene basabilirsiniz. Ayrıca ıslaklar, bu yüzden kötü hissettirebilir." Arkasını döndü ve hızla kimonosunun eteğini kaldırdı. Karanlıkta beyaz ayak bileklerini görebiliyordum. Önden yürürken, şafakta donmuş gibi gözden kayboldular.

Yol kenarındaki bir çimen yığınından yavaşça bir kurbağa belirdiğinde, tepeden aşağı doğru iyi bir tempo tutturmuştuk.

"Ah, bu iğrenç!" Topuklarını kaldırdı ve yana atladı. "Bir misafirim olduğunu görmüyor musun? Bırakın ayaklarımı. Böceklerinize geri dönün!" Bana döndü. "Hemen gelin. Ona aldırmayın. Böyle bir yerde bu tür şeylere aşinayım." Kurbağaya döndü. "Seni ve arkadaşlarını görmekten gurur mu duymalıyım? Git buradan!"

Kurbağa yavaşça çimlere geri döndü ve kadın önden yürümeye devam etti.

"Buraya tırmanmanız gerekecek. Zemin çok yumuşak." Çimlerde bir ağacın yuvarlak ve kocaman gövdesi belirdi. Üstüne çıktım ve takunyalarımla dahi yürümekte zorluk çekmedim. Dere hâlâ biraz uzakta olmasına rağmen kulaklarıma akan suyun sesi geliyordu.

Yukarı baktığımda artık çam ağaçlarını göremiyordum. On üçüncü gecenin ayı ufukta alçaktı, neredeyse yarısı dağ-

---

* Keşiş Japoncada evli olmayan kadınlara hitap eder gibi hitap ettiği için böyle bir kararsızlık yaşıyor. *–ybn*

la kaplıydı. O kadar parlaktı ki, göklerdeki yüksekliğinin ölçülemez olduğunu bilmeme rağmen uzanıp ona dokunabileceğimi düşündüm.

"Bu taraftan." Yokuşun biraz ilerisinde beni bekliyordu. Her tarafta kayalar ve üzerlerinden akan suyun yarattığı havuzlar vardı. Dere yaklaşık iki metre genişliğindeydi. Ona yaklaştığımda, akan su sessizdi ve güzelliği, iplerinden kopmuş akıp giden mücevherler gibiydi. Akıntıya yakın bir yerden diğer kayalara çarpan suyun yankısı geliyordu.

Karşı kıyıda başka bir dağ yükseliyordu. Zirvesi karanlıkta gizlenmişti ama yamaçları parıldayan ay ışığı tarafından aydınlatılıyordu. Bazıları sarmal deniz kabukları gibi, bazıları köşeli ve kesilmiş, bazıları da mızrak veya toplara benzeyen çeşitli boyut ve şekillerde kayalar görebiliyordum. Su kenarında küçük bir tepe oluşturarak göz alabildiğine devam ediyorlardı.

14

"Bugün su yüksek olduğu için şanslıyız. Ana dereye inmeden burada yıkanabiliriz." Kar beyazı ayaklarını bir kayanın tepesini kaplayan suya daldırdı.

Bizim tarafımızdaki kıyı diğerinden çok daha dik ve dardı. Görünüşe göre küçük, kayalarla dolu bir koyda duruyorduk. Yukarı ya da aşağı akıntıyı göremiyordum. Karşımızdaki kayalıklarla kaplı yokuştan kıvrımlı bir şekilde yukarı doğru kıvrılan bir miktar su görebiliyordum. Dere, ay ışığı altında gümüş zırh plakaları gibi parlıyordu. Durduğumuz yere yaklaştıkça dalgalar beyaza dönüşüyordu.

"Ne kadar güzel bir akarsu."

"Öyle. Bu dere bir şelaleden geliyor. Bu dağlardan geçen insanlar rüzgâr esiyormuş gibi bir ses duyabildiklerini söylüyorlar. Yol boyunca bir şey duydunuz mu?"

Gerçekten de sülükle dolu ormana girmeden hemen önce duymuştum. "O ses ağaçlardaki rüzgâr değil miydi?"

"Herkes böyle düşünüyor. Ama bulunduğunuz yerden yan yola sapıp yaklaşık on kilometre ileri giderseniz, büyük bir şelaleye varırsınız. İnsanlar bunun Japonya'nın en büyük şelalesi olduğunu söyler. Gerçi onda biri bile o kadar uzağa gidememiştir. Yol çok engebeli. İşte, dediğim gibi su buraya oradan geliyor.

"Bundan yaklaşık üç yıl önce korkunç bir sel oldu," diye devam etti. "Derenin suyu o kadar yükseldi ki dağın eteğindeki köyler, evler sele kapıldı. Eskiden burada yirmi ev vardı. Bu dere de o zamandan kalma. Gördüğünüz bu kayaları sel getirdi."

Bu arada kadın çoktan pirinci yıkamayı bitirmişti. Ayağa kalkarken kamburlaşınca bir anlığına kimonosunun gevşemiş yakasından memelerinin ana hatlarını gördüm. Dudaklarını birbirine bastırıp kendinden geçmiş bir şekilde dağlara baktı. Ay ışığının aydınlattığı bir kaya kütlesini görebiliyordum.

"Şimdi düşününce bile çok korkutucu," dedim ve eğilip kollarımı yıkamaya başladım.

"Eğer böyle kibar davranmaya devam ederseniz kıyafetiniz ıslanacak. Bu pek de iyi hissettirmez. Neden onları çıkarmıyorsunuz? Sırtınızı da ben yıkarım."

"Ama–"

"Neden olmasın? Cüppenizin kolu nasıl ıslandı bak-

sanıza." Aniden arkadan uzandı ve elini kuşağıma koydu. Geri çekildim ama ben tamamen çıplak kalana kadar devam etti.

Ustam katı bir adamdı ve kutsal sutraları nakletmeye niyetli biri olarak bırakın elbisemi çıkarmak kollarımı bile sıyırmamıştım hiç. Ama şimdi bu kadının önünde, kabuğu olmayan bir salyangoz gibi çıplak duruyordum. Bırak kaçmayı, konuşamayacak kadar utanıyordum. Kıyafetlerimi yakındaki bir dala nazikçe asarken, kamburumu çıkardım ve dizlerimi birbirine yapıştırdım.

"Kıyafetlerini buraya koyacağım. Şimdi sırtınıza bakalım. Kıpırdamayın. Bayan dediğiniz için size karşı iyi olacağım. Şimdi, lütfen yaramazlık yapmayın." Elbisesinin kollarından birini çıkardı ve ona engel olmasın diye dişlerinin arasına sıkıştırdı.

Kolunu sırtıma koydu. Bir mücevher kadar pürüzsüz ve parlaktı. Bir an sadece baktı. "Aman."

"Bir sorun mu var?"

"Sırtınızın her tarafında çürükler var."

"Ben de öyle söylüyordum. Ormanda çok kötü vakit geçirdim." Sadece sülükleri hatırlamak bile beni ürpertti.

15

Kadın şaşırmış görünüyordu. "Demek ormandaydınız. Ne kadar kötü! Gezginlerin Hida Dağı'nda ağaçlardan düşen sülüklerden bahsettiğini duydum. Yolu kaçırmış ve yuva alanlarından geçmiş olmalısınız. Hâlâ hayatta olduğunuz için şanslısınız. Atlar da inekler de kanı emilerek öldürülür. Gerçekten kaşınıyor olmalı."

"Sadece şimdi acıyor."

"O zaman bu bezi kullanmamalıyım. Cildinize zarar verir." Bana elleriyle nazikçe dokundu.

Vücuduma su döktü ve omuzlarımı, sırtımı, yanlarımı ve kalçamı sildi. Soğuk nehir suyunun beni kemiklerime kadar üşüteceğini düşünmüştüm ama üşümedim. Yılın sıcak bir zamanı olmasıyla alakası yoktu. Belki de kanım kaynıyor diyeydi. Ya da belki elinin sıcaklığından. Kaliteli suyun her zaman yatıştırıcı olduğunu da söylerler tabii.

Ne tarifsiz bir duyguydu! Uykulu değildim ama mayışmış hissetmeye başladım. Ve yaralarımdan gelen acı azalırken yavaş yavaş hislerimi kaybettim, sanki bana çok yakın olan kadının vücudu beni çiçeğinin taçyapraklarıyla sarmalamış gibi hissettim.

Dağlarda yaşayan biri için fazla narin görünüyordu. Başkentte bile pek çok güzel kadın görmüyorsunuz. Sırtımı ovuştururken, nefes alışının sesini bastırmaya çalıştığını duyabiliyordum. Ondan durmasını istemem gerektiğini biliyordum ama mutluluktan aklım başımdan gitmişti. Devam etmesine izin vermeme neden olan derin dağların ruhu muydu? Yoksa onun kokusu mu? Hoş bir koku aldım. Belki de arkamdan gelen kadının nefesiydi.

Keşiş bir an durdu. "Genç adam, lamba senin yanında olduğu için fitili biraz açmanı rica edebilir miyim? Bu, karanlıkta anlatılacak türden bir hikâye değil. Şimdi seni uyarıyorum. Olduğu gibi anlatacağım."

Keşişin sureti yanımda karanlık bir şekilde görünüyordu. Lambayı ayarlayınca gülümsedi ve hikâyesine devam etti.

Evet, bir rüyaydı sanki. Güzel kokulu o çiçeğin içinde yumuşak bir şekilde sarılıyormuşum gibi hissettim – ayaklarım, bacaklarım, ellerim, omuzlarım, boynum, başıma kadar. Çiçek beni tamamen yutunca irkildim ve kayanın üzerine bıraktım kendimi. Hemen arkamdan kadının kolları bana arkadan sarıldı.

"Keşiş, acaba ter kokuyor muyum? Bu dayanılmaz bir sıcaklık. Bunu yapmak bile beni terletti."

Bunu söylediğinde elini göğsümden çektim. Onun kucağından uzaklaştım ve bir sopa gibi dimdik ayağa kalktım. "Bu uygunsuz."

"Hiç de değil. Kimse bakmıyor," dedi soğukkanlı bir şekilde. O zaman elbiselerini çıkarmış olduğunu fark ettim. Bütün vücudu parlak ipek gibi hafifçe parlıyordu.

Şaşkınlığımı hayal et.

"Biraz kilolu olduğum için sıcak beni fazladan etkiliyor. Hava bu kadar ısındığında günde iki veya üç kez nehre gelirim. Bu suya sahip olmasaydım ne yapardım bilmiyorum. İşte, bu bezi alın." Bana sıkılmış bir havlu uzattı. "Bacaklarınızı kurulayın." Ama sonra ne olduğunu anlamadan önce vücudumu silmişti.

"Ha, ha." Keşiş güldü, biraz utanmış görünüyordu. "Korkarım ki bu size anlattığım öyle bir hikâye."

16

Giysileri çıkarıldığında çok farklı görünüyordu. Şehvetli ve dolgundu.

"Arkadaki kulübede hâlletmem gereken bazı işler vardı.

Her yerim at gibi kokuyor. Bu, biraz yıkanmak için iyi bir fırsat." Bir erkek veya kız kardeşiyle konuşuyormuş gibi konuştu benimle.

Saçını tutmak için bir elini kaldırdı ve diğeriyle kolunun altını sildi. Ayağa kalkıp iki eliyle havluyu sıkarken, beyaz teni bu mucizeli suyla arınmış gibi görünüyordu. Böyle bir kadının teri ancak dağ çiçeklerinin açık kızıl renk tonunda olabilirdi.

Saçını taramaya başladı. "Gerçekten erkek fatma oluyorum. Ya nehre düşersem? Nehir kenarındaki insanlar ne düşünür?"

"Beyaz şeftali çiçeği olduğunuzu." Aklıma gelenleri söyledim. Gözlerimiz buluştu.

Sözlerimden memnunmuş gibi gülümsedi. O anda yedi ya da sekiz yaş daha genç göründu, suya masum bir utangaçlıkla bakıyordu. Ay ışığında yıkanmış ve akşam sisi ile sarmalanmış olan sureti, karşı kıyıdaki kocaman, pürüzsüz bir kayanın önünde yarı saydam mavi parıldıyordu.

Hava kararmıştı ve net görmekte güçlük çekiyordum. Ama yakınlarda bir mağara olmalı, çünkü tam o sırada yarasalar –kuşlar kadar büyük yaratıklar– başımızın üzerinde dans etmeye başladı.

Kadın, "Kesin şunu. Bir misafirim olduğunu görmüyor musunuz?" diye bağırdı ve titredi.

"Bir sorun mu var?" Sakince sordum. Giysilerimi tekrar giymiştim.

"Hayır," dedi sanki utanmış gibi ve hemen arkasını döndü.

Tam o sırada yavru köpek büyüklüğünde küçük, gri bir hayvan bize doğru koşarak geldi. Ben bağırmadan önce uçurumdan atladı, havada yelken açtı ve kadının sırtına

indi. Hayvan ona böyle sarılırken belden yukarısı kaybolmuş gibiydi.

"Seni canavar! Konuğum olduğunu görmüyor musun?" Şimdi sesinde öfke vardı. "Ne küstahlık!" Hayvan ona baktığında, kafasına vurdu. Hayvan çığlık attı, havaya geri sıçradı ve uzun koluyla giysilerimi astığı daldan sarktı. Sonra bir takla attı, dalın tepesine ve ağacın tepesine çıktı. Bir maymun! Hayvan daldan dala atladı, sonra uzun ağacın en tepesine tırmandı, ağaçların tepelerini gökyüzünde yükselen ve yapraklar arasından görünen ayla paylaşarak koştu.

Kadın, kurbağa, yarasalar ve maymunun şakaları yüzünden surat asmış gibi görünüyordu. Ruh hâlinin bozulma şekli bana, çocukları kötü davrandığında üzülen genç anneleri hatırlattı.

Elbiselerini tekrar giyerken kızgın görünüyordu. Soru sormadım. Arka planda kaldım ve yoldan çekilmeye çalıştım.

17

Nazik ve güçlüydü, şendi ama bir katılığı da vardı. Arkadaşça davranıyordu ama ağırbaşlıydı da ve kendine güveni bana her şeyin üstesinden gelebilecek bir kadın izlenimi veriyordu. Eğer öfkeliyse hiçbir şey yolunda duramaz gibiydi. Onu karşıma alacak kadar talihsiz olursam, ağacından düşen bir maymun kadar çaresiz olacağımı biliyordum. Korkuyla ve titreyerek ürkek bir şekilde mesafemi korudum. Ancak işler o kadar da kötü değildi.

"Bunu tuhaf bulmuş olmalısınız," dedi, sanki sahneyi hatırlarmış gibi iyi huylu bir şekilde gülümseyerek. "Bu konuda yapabileceğim pek bir şey yok."

Aniden eskisi kadar neşeli göründü. Kuşağını hızla bağladı. "Ee, geri dönelim mi?" Pirinç tenceresini kolunun altına soktu, sandaletlerini giydi ve hızla uçurumdan yukarı çıktı. "Bana elinizi verin."

"Hayır. Sanırım artık yolu biliyorum." Bildiğimi sanıyordum ama tırmanışa başladığımızda, beklediğimden çok daha yukarı çıkmıştı.

Sonunda aynı kütüğün üzerinden geçtik. Çimlerde duran kütüklerin –özellikle de pul benzeri kabukları olan çam ağaçlarının– yılanlara inanılmaz bir benzerliği vardır. Uçurum üstümüzde yükselirken, düşen ağaç gerçekten de kaygan bir yılanmış gibi görünüyordu. Çevresine bakılırsa, yılanın başı yolun bir tarafında çimenlerin arasında, kuyruğu da yolun diğer tarafında olacaktı. İşte oradaydı, ay ışığı ile pırıl pırıl bir şekilde aydınlatıldı. Beni buraya getiren yolu hatırlayınca dizlerimin titremeye başladığını hissettim.

Kadın beni kontrol etmek için geriye dönüp bakacak kadar iyiydi. "Karşıya geçerken aşağı bakmayın. Tam ortadayken derinlik iyice görünüyor. Başınızın dönmesini istemezsiniz."

"Hayır, tabii ki istemem."

Orada sonsuza kadar duramazdım, bu yüzden çekingenliğime güldüm ve kütüğün üzerine atladım. Biri yürünsün diye gedikler açmıştı ve dikkatli olduğum sürece, takunyalarla bile yürüyebilirdim. Yine de, yumuşak ve kaygan bir sürüngenin sırtına çok benzediği için korku içinde bağırdım ve kütüğün üstüne ata biner gibi düştüm.

"Cesaretiniz nerede? Takunyalar yüzünden, değil mi? Lütfen bunları giyin. Dediğimi yapın."

O andan itibaren kadına karşı sağlam bir saygı geliştir-

miştim. İyi ya da kötü, ne isterse istesin itaat etmeye karar verdim. Onun istediği gibi sandaletleri giydim.

Ve sonra, sandaletlerimi giyerken elimi tuttu.

Aniden daha hafif hissettim. Onu takip etmekte hiç sorun yaşamadım ve ben anlamadan kulübeye geri döndük.

Oraya varır varmaz yaşlı adam bizi bir haykırışla karşıladı. "Biraz zaman alacağını düşündüm. Ama keşişin eski hâliyle geri döndüğünü görüyorum."

"Neden bahsediyorsun? Biz yokken bir şey oldu mu?"

"Benim buradaki işim bitti bence. Hava çok karanlık olursa, yolda sorun yaşarım. Atı alıp yoluma devam etsem iyi olacak."

"Beklettiğim için özür dilerim."

"Hiç sorun değil. Git de bir bak. Kocan iyi. Onu senden çalmak gerekenden fazla uğraştıracak." Kendi saçmalamalarından keyif alan yaşlı adam kahkahalara boğuldu ve ahıra doğru yürüdü.

Aptal önceki gibi aynı yerde oturuyordu. Görünüşe göre bir denizanası bile güneşten uzak tutulursa şeklini korur.

18

Adam hayvanı ön tarafa getirirken kişneme, bağırışlar ve atın toynaklarının zemini ezmesinin sesini duyabiliyordum. Bacaklarından kuvvet alarak atı yularından tuttu. "Pekâlâ, bayan, ben gideceğim. Keşişe iyi bakın."

Kadın ocağın yanına bir fener dikmiş ve dizlerinin üstüne çökerek ateş yakmaya çalışıyordu. Yukarı baktı ve bir çift metal yemek çubuğunu tutarken elini bacağına koydu. "Her şeyle ilgilendiğiniz için teşekkür ederim."

"Elimden geldiğince işte. Hey!" Adam, hayvanın ipini çekti.

Siyah benekleri olan gri bir attı. Gür yeleli ve kaslı atı orada tutan tek şey yulardı.

Atın dikkat çeken bir tarafı yoktu. Yine de adam ipi çekince aptalın arkasında oturduğum yerden kalkıp hızlıca verandaya geçtim ve "O atı nereye götürüyorsun?" diye seslendim.

"Suva Gölü kıyısındaki bir müzayedeye. Yarın sabah siz de aynı yolu kullanacaksınız."

"Neden soruyorsunuz?" Kadın birdenbire sözünü kesti. "Ata atlayıp uzaklaşmayı mı planlıyorsunuz?"

"Hiç de bile. Yolculuğumda ata binmek ve bacaklarımı dinlendirmek ettiğim yeminlerin ihlali olur."

"Senin veya başka birinin *bu* hayvan üzerinde kalabileceğinden şüpheliyim," dedi yaşlı adam. "Ayrıca, bugün zaten yeterince yoruldunuz. Neden biraz dinlenip bu gece genç bayanın sizinle ilgilenmesine izin vermiyorsunuz? Ben artık gideyim."

"Tamam o zaman."

"Haydi!" At hareket etmeyi reddetti. Sinirli bir şekilde ağzı seğiriyor, yüzünü bana doğru çeviriyor ve bana bakıyor gibiydi.

"Lanet hayvan. Haydi!"

Yaşlı adam askılı ipi sola ve sağa çekti, ama at sanki ayakları yere çakılı gibi sağlam durdu.

Sinirlenen yaşlı adam onu dövmeye başladı. Atın etrafında iki ya da üç kez döndü, ancak hayvan yine de ilerlemeyi reddetti. Adam omzuyla atı gövdesinden ittiğinde sonunda ön ayaklarından birini kaldırdı, sonra dört bacağını tekrar yere sabitledi.

"Bayan! Bayan!" Adam yardım için yakardı.

Kadın ayağa kalktı ve sessizce kararmış bir sütunun arkasına geçti ve burada kendini atın gözlerinden sakladı.

Adam cebinden kirli, buruşuk bir bez çıkardı ve kırışmış alnındaki teri sildi. Yüzünde yeni bir kararlılıkla kendini atın önüne koydu ve sakinliğini koruyarak ipi iki eliyle kavradı. Ayaklarını yere bastı, geriye yaslandı ve tüm ağırlığını ona verdi.

At muazzam bir sızlanma koyuverdi ve her iki ön toynağını havaya kaldırdı. Yaşlı adam sendeledi ve sırtüstü yere düştü; ve at aşağı indi, ay ışığının aydınlattığı gökyüzüne bir toz bulutu gönderdi.

Aptal için bile komik bir sahneydi. Geldiğimden beri ilk defa kafasını yukarı kaldırdı, şişman dudaklarını açtı, büyük dişlerini gösterdi ve sanki havayı havalandırır gibi elini salladı.

"Şimdi ne var?" Kadın, sandaletlerini giydi ve kulübenin toz kaplı verandasına geldi.

"Yanlış anlamayın," dedi yaşlı adam ona. "Sizin yüzünüzden değil. Keşişin yüzünden. Bu at başından beri ona bakıyor. Muhtemelen önceki yaşamlarında birbirlerini tanıyorlardı ve şimdi at, keşişin ruhu için dua etmesini istiyor."

Hayvanla herhangi bir bağlantım olduğunu ileri süren adamın sözleriyle şaşırdığım anda kadın bana sordu: "Efendim, buraya gelirken herhangi biriyle tanıştınız mı?"

19

"Evet. Tsuci'ye ulaşmadan hemen önce, Toyama'dan bir ilaç satıcısıyla tanıştım. Aynı yoldan gitti, benden biraz önce yola çıktı."

"Anlıyorum." Bir şeyi doğru tahmin etmiş gibi gülümsedi ve sonra ata baktı. Sanki sırıtışını durduramıyor gibi görünüyordu.

Daha iyi bir ruh hâli içindeydi sanki, ben de konuştum. "Belki bu yoldan gelmiştir."

"Hayır. O konuda hiçbir şey bilmiyorum." Birdenbire tekrar mesafeli göründü ve ben de dilimi tuttum. Atın önünde uysalca durup giysilerinin tozunu silkeleyen adama döndü.

"Öyleyse sanırım pek bir seçeneğim yok," dedi pes etmiş bir ses tonuyla ve belindeki kuşağı çözdü. Kemerin bir ucu toprağa sarktı. Yukarı çekti ve bir an tereddüt etti.

"Ah ah." Aptal, belirsiz bir çığlık attı. Sürekli havaya salladığı uzun, sıska koluyla uzanırken kadın ona kuşağını uzattı. Bir çocuk gibi, onu kucağına koydu, sonra yuvarladı ve sanki değerli bir hazineymiş gibi korudu.

Kimonosunun yakalarını birbirine çekti ve göğüslerinin hemen altından bir eliyle tuttu. Evden çıkıp sessizce ata doğru yürüdü.

O sessizce yürürken şaşkınlık içinde kaldım. Elini zarif bir şekilde havaya kaldırdı, sonra atın yelesini iki veya üç kez okşadı.

Etrafında dolaştı ve tam olarak atın devasa ağzının önünde durdu, kadın ben izledikçe uzuyor gibiydi. Gözlerini hayvana dikti, dudaklarını büzdü ve transa giriyormuş gibi kaşlarını kaldırdı. Aniden tanıdık çekiciliği ve cilveli havası kayboldu ve kendimi onun bir tanrı mı yoksa bir iblis mi olduğunu merak ederken buldum.

O anda, sanki kulübenin arkasındaki dağ ve doğrudan vadinin karşısındaki tepe –aslında bizi çevreleyen ve diğer-

lerinden ayrı olan bu dünyayı oluşturan tüm dağlar– ay ışığı altındaki bu güzel kadına bakıyormuş gibiydi. Daha da karanlıklaşan derin dağlar ıssızlaştı.

Kadın kimonosunu sol omzundan sıyırırken sıcak ve nemli bir rüzgâr tarafından yutulduğumu hissettim. Sonra sağ elini elbisesinden çıkarıp dolgun göğsüne getirdi ve ince iç çamaşırını kaldırdı. Birdenbire çıplak kaldı, dağ sisi bile onu giydiremedi.

Atın sırtındaki ve karnındaki deri coşkuyla eriyor ve ter damlıyor gibiydi. Güçlü bacakları bile güçsüzleşti ve titremeye başladı. Hayvan başını yere indirdi ve ağzından köpük üfleyerek sanki güzelliğine saygı duyuyormuş gibi ön ayaklarını büktü.

O anda kadın atın çenesinin altına uzandı ve çevik bir şekilde iç çamaşırını hayvanın gözlerine fırlattı. Bir dişi geyik gibi sıçradı ve sırtını eğdi, korkunç, puslu aya bakıyordu. İç çamaşırını gözlerinden alıp atın ön bacaklarının arasından geçirerek atın karnının altına sürttü ve kenara çekildi.

Yaşlı adam, ondan mesajı alarak yularını çekti. Ve ikisi dağ patikasında hızlı bir şekilde yürümeye başladı ve kısa süre sonra karanlığın içinde kayboldu.

Kadın çabucak kimonosunu giydi ve verandaya geldi. Kuşağını geri vermeyi reddeden aptaldan almaya çalıştı. Aptal elini kaldırdı ve kadının göğüslerine uzanmaya çalıştı. Sonunda elini itip savdı ve küçümseyici bir bakış attı, aptal da geri çekilip başını eğdi.

Bütün bunlara, loş fenerin düşlemsel titremesinde şahit oldum. Ocaktaki çalı çırpı alev almıştı ve kadın ateşi kontrol etmek için kulübeye geri döndü. Ayın uzak tarafından gelen at kişnemelerinin zayıf yankılarını duydum.

20

Akşam yemeği vakti gelmişti. Kadın sebze turşusu, deniz yosunu ile kurutulmuş yabani mantarlı miso çorbası servis etti. Kurutulmuş kabak ve havuçtan çok farklı bir yemekti.

Malzemeler basit ama iyi hazırlanmıştı ve ben zaten açlıktan ölüyordum. Dirsekleri kucağındaki tepsiye yaslanmış ve çenesi ellerinin arasında, mutlu bir şekilde yemek yememi izledi.

Verandada yalnız kalmaktan bıkan aptal, yavaşça bize doğru sürünmeye başladı. Kadının oturduğu yere doğru geldi ve bağdaş kurup yere oturdu. Yemeğime işaret edip bakarken mırıldandı.

"Ne istiyorsun?" diye sordu kadın. "Hayır. Daha sonra yiyebilirsin. Bu gece bir misafirimiz olduğunu görmüyor musun?"

Aptalın yüzü melankolik bir ifadeye büründü. Ağzını büktü ve başını bir yandan diğer yana savurdu.

"Hayır mı? Yapacak bir şey yok. Öyleyse konuğumuzla yemek ye." Bana döndü. "Affınıza sığınırım."

Hızlı bir şekilde yemek çubuklarımı bıraktım. "Sorun değil. Lütfen. Size şimdiden bir sürü sorun çıkardım."

"Hayır, hiç de sorun olmadınız." Aptala döndü. "Sen, canım, misafirimizin yemeği bittikten sonra benimle yemeliydin. Ne yapacağım seninle ben?" Bunu beni rahatlatmak için söyleyerek, hemen benimkine benzer bir tepsi hazırladı.

İyi bir eş olduğu için, tek bir hareketi bile boşa harcamadan yemeği çabucak servis etti. Hareketlerinde ince ve soylu bir şeyler vardı.

Aptal, önünde duran tepsiden kafasını kaldırıp donuk

gözlerle baktı. "Bunu istiyorum. Bu," dedi gözleri odanın etrafını fıldır fıldır tararken.

Annenin çocuğuna bakabileceği gibi nazikçe ona baktı. "Bunu istediğin zaman alabilirsin," dedi. "Ama bu gece bir konuğumuz var."

"Hayır, şimdi istiyorum." Aptal bütün vücudunu salladı. Burnunu çekti ve sanki gözyaşlarına boğulacakmış gibi göründü.

Kadın ne yapacağını bilmiyordu ve onun için üzüldüm. "Bayan, buradaki durumunuz hakkında hiçbir şey bilmiyorum," dedim. "Ama ona sadece istediğini vermek daha iyi olmaz mı? Şahsen, bana misafirmişim gibi davranmazsanız daha iyi hissederim. "

"Hazırladığımı istemiyor musun?" diye aptala sordu. "İstemiyor musun?"

Ağlamak üzereymiş gibi göründüğü için sonunda ona teslim oldu. Kırık dökük dolabına gitti, bir güveçten bir şey aldı ve ona sitem dolu bir bakış atmaktan geri durmadan tepsisine koydu.

"Hadi bakalım." Kızmış gibi yaptı ve zorla gülümsedi.

Aptalın kocaman ağzında ne tür bir yiyecek çiğnediğini merak ederek gözümün ucuyla izledim. Yoğun soya ve şekerli sebzelerle haşlanmış mavi yeşil bir yılan mı? Güveçte buharda pişirilmiş bir maymun cenini mi? Ya da kurutulmuş kurbağa eti parçaları gibi daha tuhaf bir şey? Aptal bir eliyle kâsesini tuttu. Diğeri ile bir parça turp aldı. Ufak parçalara da dilimlenmemişti, sadece büyük bir parça hâlinde doğranmıştı ki böylece aptal onu bir mısır koçanı yiyormuş gibi yiyebilsin.

Kadın utanmış olmalı. Onu bana bakarken yakaladım.

Kızardı. Masum biri gibi görünmese de, gergin bir şekilde havlunun bir köşesini ağzına dokundurdu.

Bu genç adama daha yakından baktım. Vücudu sarı ve dolgundu, tıpkı az önce yediği turp turşusu gibi. Yavaş yavaş, bir fincan çay bile istemeden soluyarak tıkındı.

Kadın "Sanırım iştahımı kaybettim, belki daha sonra yerim," dedi.

Yemek yemeden bulaşıkları temizlemeye başladı.

21

Bundan sonra ruh hâli bir süre sakinleşti. "Yorgun olmalısınız," dedi. "Yatağınızı hemen hazırlayayım mı?"

"Teşekkür ederim," dedim. "Ama henüz uykulu değilim. Nehirde yıkanmak beni tamamen canlandırmış olsa gerek."

"O akarsu sahip olabileceğiniz her hastalığa iyi gelir. Ne zaman yorulsam ve bitkin ve kuru hissetsem, tek yapmam gereken, yarım günümü suda geçirmek, böylece tekrar yenilenmiş hissederim. Dağlar buza döndüğünde ve tüm nehirler ve uçurumlar karla kaplı olduğunda, yıkandığınız yerde su asla donmaz. Kurşun yaraları olan maymunlar, bacakları kırılmış gece balıkçılları, o kadar çok hayvan yıkanmaya gelir ki. Yaralarınızı iyileştiren o sudur.

"Pek yorgun değilseniz belki biraz konuşabiliriz. Burada çok yalnızım. Bu garip ama böyle dağlarda yapayalnız olduğum için nasıl konuşacağımı bile unutuyorum. Bazen çok cesaretim kırılıyor.

"Uykuluysanız, lütfen bana aldırmayın. Gerçek bir misafir odası gibi bir şeyimiz yok, ama öte yandan, burada tek bir sivrisinek bulamayacaksınız. Vadinin aşağısında, geceyi

orada geçiren Kaminohora'lı bir adama sivrisinekler için bir cibinlik koydular, ama daha önce hiç cibinlik görmediğinden yatağa girebilmek için onlardan merdiven istemiş.

"Geç yatsanız bile ne zillerin çaldığını ne de şafakta horozların öttüğünü duymazsınız. Burada köpeklerimiz bile yok, böylece huzur içinde uyuyabilirsiniz."

Aptala baktı. "Bu çocuk burada, dağlarda doğdu ve büyüdü. Hayat hakkında pek bir bilgisi yok. Yine de, o iyi bir insan, bu yüzden onun için endişelenmeye gerek yok. Bir yabancı gördüğünde kibarca nasıl eğileceğini biliyor, ama size saygılarını henüz sunmadı, değil mi? Bugünlerde pek gücü yok. Tembelleşti ama aptal değil. Söylediğiniz her şeyi anlayabilir."

Aptalın yanına yaklaştı, yüzüne baktı ve neşeyle, "Neden keşişe selam vermiyorsun? Nasıl yapıldığını unutmadın, değil mi?" dedi.

Aptal iki elini yere koymayı başardı ve sanki sırtından bir yayı serbest bırakmış gibi bir sarsıntıyla eğildi. Ben de başımı eğerek selamını kabul ettim. Hâlâ yüzü yere dönükken dengesini kaybetmiş gibiydi. Yanına düştü ve kadın ona yardım etti. "İşte. Aferin sana."

Yaptığı şeyden ötürü onu övmek istiyormuş gibi görünerek bana döndü ve "Efendim, ondan istediğiniz her şeyi yapabileceğinden eminim. Ama onun öyle bir hastalığı var ki ne doktorlar ne de nehir çare. Her iki bacağı da sakat, bu yüzden ona yeni şeyler öğretmenin pek bir faydası yok. Gördüğünüz gibi, becerebileceği sadece bir selam var."

Kadın devam etti. "Bir şeyler öğrenmek zor bir iştir. Onu incitir, biliyorum, bu yüzden ondan fazla bir şey yapmasını istemiyorum. Ve bu nedenle, yavaş yavaş ellerini

nasıl kullanacağını ve hatta nasıl konuşacağını unuttu. Hâlâ yapabileceği tek şey de şarkı söylemek. Şimdi bile iki veya üç şarkı biliyor. Neden konuğumuz için bir tane söylemiyorsun? "

Aptal gözlerini iyice açtı ve önce kadına, sonra da bana baktı. Başını salladığında utangaç görünüyordu.

22

Onu çeşitli şekillerde cesaretlendirip kandırdıktan sonra aptal başını yana doğru eğdi ve göbeğiyle oynayarak şarkı söylemeye başladı.

Kiso'daki Ontake Dağı'nda
Yazlar bile soğuk olur
Gel sana
Çift çizgili bir kimono
Ve çorap vereyim.

Kadın dikkatle dinledi ve gülümsedi. "Yine de iyi bilmiyor mu?"

Ne kadar da tuhaftı! Aptalın sesi, hikâyesini dinledikten sonra beklediğiniz gibi değildi hiç. Buna ben bile inanamadım. Ay ile bir kaplumbağa, bulutlar ve çamur, gök ve yer kadar farklıydı! Es vermeler, nefes – her şey mükemmeldi. O genç adamın boğazından bu kadar saf, net bir sesin çıkabileceğini düşünemezsiniz. Sanki bu aptalın önceki dünyadaki vücudu diğer dünyadan bir boruyla boğazına ulaşıp sesini dinletiyormuş gibiydi.

Başım önde dinlemiştim. Ellerim kucağıma katlanmış

şekilde oturdum, çifte bakamadım. O kadar hislenmiştim ki gözlerim yaşardı.

Kadın ağladığımı fark etti ve bir sorun mu var diye sordu. Ona hemen cevap veremedim. En sonunda, "İyiyim, teşekkürler. Senin hakkında hiçbir soru sormayacağım, bu yüzden sen de benim hakkımda sormamalısın," dedim. Ayrıntı vermedim ama içten konuştum. Yang Guifei* gibi saçları gümüş ve yeşim tokalarla süslenmeyi hak eden şehvetli ve çekici bir güzelliği vardı, kelebek kanatları kadar ince tüylü elbiseler ve inci eklenmiş ayakkabılar hak ediyordu. Yine de aptal kocasına karşı çok açık ve nazikti. Ağlamamın nedeni buydu.

Bir başkasının söylenmemiş duygularını tahmin edebilecek türden biriydi. Sanki tam olarak ne hissettiğimi anlıyormuş gibi konuştu. "Çok naziksiniz." Tarif etmeye başlayamayacağım bir bakışla bana baktı. Başımı eğip başka tarafa baktım.

Fener yine loşlaştı, muhtemelen aptalın işiydi. Tam o sırada konuşmaya ara verdik ve yorgun bir sessizlik çöktü üstümüze. Görünüşe göre sıkılmış olan şarkının ustası, sanki önündeki feneri yutmak üzereymiş gibi ağzını kocaman açarak esnedi.

Kıpırdamaya başladı. "Uyumak istiyorum. Uyku." Vücudunu beceriksizce hareket ettirdi.

"Yorgun musun? Yatalım mı?" Kadın doğruldu ve sanki birden aklı başına gelmiş gibi etrafına baktı. Evin dışındaki dünya öğlen vakti gibi parlaktı. Ay ışığı, açık pencere ve kapılardan kulübeye döküldü. Ortancalar canlı bir maviydi.

"Keşiş, sizde uyuyacak mısınız?"

---

* İmparator Xuanzong'un güzelliğiyle tanınan eşi. *–ybn*

"Evet," dedim. "Zahmet verdiğim için özür dilerim."

"Pekâlâ, önce onu yatağa yatıracağım. Lütfen rahatınıza bakın. Burada biraz açıkta gibisiniz ama yazın bu daha geniş oda sizin için daha iyi olur. Biz içerideki odada uyuyacağız, böylece siz de yatıp dinlenebilirsiniz. Bir dakika bekleyin lütfen." Ayağa kalktı ve aceleyle toprak zemine indi. Hareketleri çok güçlü olduğu için, topuz hâline getirilmiş siyah saçları ense kısmına düştü.

Bir eli saçına, diğeri kapıya dokunarak dışarıya baktı ve kendi kendine, "O velvelede tarağımı düşürmüş olmalıyım," dedi.

Belli ki atın karnının altından geçtiği zamandan bahsediyordu.

23

Keşiş hikâyesine ara verdi. Gece sessizdi ve aşağıdaki koridordan bir hışırtı duyuldu. Yavaş ve sessiz basamak seslerini açıkça ayırt edebiliyorduk. Yağmur panjurlarından beri tıkırtıyla açıldı ve sonra el yıkama sesi geldi. "Kar yığılıyor," bir ses geldi. Büyük ihtimalle hancıydı.

"Sanırım Vakasalı tüccar geceyi geçirmek için başka bir yer buldu," dedi keşiş. "Umarım tatlı rüyalar görüyordur."

"Lütfen, hikâyenizi bitirin. Sonra ne oldu?" Keşiş Şuço'dan devam etmesini istedim.

Gece ilerlemişti. Anlayacaksınızdır, bir insan ne kadar yorulursa yorulsun, böyle dağların ortasında ıssız bir kulübedeyken uykuya dalmak zordur. Diğer taraftan, beni uyumaktan alıkoyan başka şeyler de vardı. Aslında, tamamen uyanık-

tım. Gözlerimi kırpıştırmaya devam ettim, ama, tahmin edebileceğiniz gibi, o zamana kadar o kadar yorulmuştum ki zihnim bulanıklaşmıştı. Tek yapabileceğim gece göğünü aydınlatması için sabırsızlıkla şafağı beklemekti.

İlk başta alışkanlıktan dolayı sabah tapınak çanlarını duymayı bekledim. Şimdi çalacaklar mı? Çalmak üzereler mi? Yattığımdan beri elbette yeterince zaman geçmişti. Ama sonra böyle bir yerin tapınaktan oldukça uzak olduğunu fark ettim. Öyle ücra bir yerdeydim ki birden tedirgin oldum.

İşte o zaman oldu. Gecenin bir vadi kadar derinleştiği sırada, aptalın yavaşça nefes alışının sesini artık duyamadığım anda, dışarıda bir şeyin varlığını hissettim.

Bir hayvanın ayak sesleri gibiydi, çok uzaktan gelmemişti. İlk başta burada bolca maymun ve kara kurbağası olduğunu düşünerek kendimi rahatlatmaya çalıştım. Ama bu düşünce de beni rahatlatmadı.

Biraz sonra, hayvan ön kapıya yaklaşmış gibi geldiğinde, bir koyunun melemesini duydum.

Başım onun olduğu tarafa çevriliydi, bu da canavarın yastığımın hemen yanında durduğu anlamına geliyordu! Biraz sonra hemen sağımda, ortancanın çiçek açtığı yerde, kuşun kanat çırpma sesini duydum.

Sonra çatıda başka bir hayvanın inleme sesi geldi. *Kii kii.* Uçan bir sincap ya da benzeri bir şey olduğunu tahmin ettim. Sonra bir tepe kadar büyük bir hayvan o kadar yaklaştı ki, onun tarafından ezilecekmişim gibi hissettim. Bir inek gibi böğürdü. Daha sonra sanki çok uzaklardan ayakları üzerinde, sandaletlerle koşarak gelmiş gibi ses çıkaran iki bacaklı başka bir yaratık geldi. Şimdi her türden ya-

ratık evin etrafında dolanıp duruyordu. Yirmi-otuz tanesi, homurdanarak, kanatlarını çırparak, bazıları tıslayarak ses çıkarıyorlardı. Acı çeken canavarlar diyarından cehennemimsi bir sahne gibiydi. Ay ışığında, onların evin önünde zıplayan ve dans eden korkunç siluetlerini görebiliyordum. Bunlar dağların ve nehirlerin kötü ruhları mıydı?

Ağaçlardaki yapraklar titredi. Nefesimi tuttum. Kadının ve aptalın uyuduğu odadan bir inilti geldi ve sonra derin derin nefes alan birinin sesi. Gördüğü kâbustan uyanan kadının sesiydi.

"Bu gece bir misafirimiz var!" diye bağırdı.

Tekrar konuşmadan önce birkaç saniye geçti, bu sefer net, keskin bir sesle: "Bir misafirimiz var dedim."

Kadının yatakta döndüğünü ve, "Bir misafirimiz var," diyen alçak sesini duyabiliyordum. Sonra bir dönme sesi daha duydum.

Dışarıdaki yaratıklar kıpırdandı ve tüm kulübe ileri geri sallanmaya başladı. Korkarak bir *dharani*, bir ilahi okumaya başladım.

Her kim ki göklere direnmeye cüret eder
Boşuna gerçeğin yolunu tıkamaya çalışır,
Kafası yediye bölünsün,
Genç arjaka filizi gibi!
Günahı baba cinayetinden daha kötü,
Ezici yazgısı çaresiz
Terazileri ve ölçüsü yalanlar söyler
Devadatta gibi biz hor görürüz,
İnanç suçlularını!

Kutsal sözleri yüreğimden ve ruhumdan gelerek söyledim. Ve aniden ağaçların arasında bir rüzgâr güneye doğru esti ve her yer sessizleşti. Çiftin yatağından tek bir ses gelmedi.

24

Ertesi gün öğlen atı satmaya giden yaşlı adama rastladım. Köyden çok uzak olmayan bir şelalenin yanında duruyordum ve o da kulübeye geri dönüyordu. Tam bir keşiş olarak hayatımdan vazgeçmeye, dağ evine geri dönüp günlerimin kalanını kadınla geçirmeye karar verdiğimde karşılaşmıştık.

Doğruyu söylemek gerekirse, o sabah erkenden ondan ayrıldığımdan beri, düşüncelerime bu tek fikir hâkimdi. Yoluma yılan çıkmadı ve sülüklerle dolu ormanlarla karşılaşmadım. Yine de, yol zor olmaya devam edebilir, bedenime ve ruhuma sıkıntı yaşatabilirdi tabii ama, hac yolculuğumun anlamsız olduğunu anladım. Bir gün mor bir cübbe giyme ve güzel bir manastırda yaşama hayallerim artık benim için hiçbir şey ifade etmiyordu. Ve başkaları tarafından yaşayan bir Buda olarak adlandırılmak ve tapanların kalabalığıyla boğulmak midemi bulandırırdı sadece.

Neden sana hikâyemin tüm ayrıntılarını vermediğimi anlayabilirsin, ama kadın, aptalı uyuttuktan sonra odama geri döndü. Bana, feragat ettiğim hayata dönmek yerine, yazın serin ve kışın ılık olduğu nehir kenarındaki kulübede onun yanında kalmam gerektiğini söyledi. Sadece bu nedenle ona teslim olsaydım, muhtemelen onun güzelliğiyle büyülendiğimi söylerdin. Ama kendimi savunmam gerekir-

se, onun için gerçekten üzüldüğümü söylememe izin ver. O ücra dağ kulübesinde aptalın yatak ortağı olarak yaşamak, iletişim kuramamak, nasıl konuşacağını yavaş yavaş unuttuğunu hissetmek nasıl olurdu?

O sabah şafak ışığında veda ettiğimizde, onu terk etmek konusunda isteksizdim. Hayatının geri kalanını böyle bir yerde geçireceği için ve bir daha asla karşılaşamayacağımız için üzgündü. Ayrıca bir dere üzerinde akan beyaz şeftali yapraklarını görsem, ne kadar küçük olursa olsun, kendisini bir nehre attığını ve yavaş yavaş parçalandığını bileceğimi de söyledi. Üzülmüştü ama nezaketini asla kaybetmedi. Nehri takip etmemi, bunun beni bir sonraki köye götüreceğini söyledi. Bir şelalenin üzerinde dans edip yuvarlanan su, evlerin yakınlarda olduğunu gösterirdi. Bana yolu işaret ederek, kulübe arkamızda kaybolana kadar benimle birlikte yürüdü.

Asla el ele yürümeyecek olsak da, hâlâ onun eşlikçisi olabileceğimi, onu rahatlatmak için gündüz ve gece orada olabileceğimi düşünmeye devam ettim. Yakacak odunu ben getirirdim ve o da yemek pişirirdi. Ben fındık toplardım ve o da kabuklarını soyardı. Birlikte çalışırdık, ben verandada, o içeride. Birbirimizle konuşur, birlikte gülerdik. İkimiz nehre giderdik. Elbiselerini çıkarır ve yanımda dururdu. Nefesi sırtımdayken beni yapraklarının sıcak, narin kokusuyla sarardı. Bunun için seve seve hayatımı verirdim!

Şelaleye bakarken bu düşüncelerle kendime işkence ettim. Soğuk soğuk terliyordum. Hem fiziksel hem de ruhsal olarak tamamen bitkindim. Hızlı hızlı yürümüştüm ve bacaklarım yorulmuştu. Medeni dünyaya dönüyor olsam bile, bekleyebileceğim en iyi muamele bana bir fincan çay sunan

kötü nefesi olan yaşlı bir kocakarıydı. Köye varmayı daha az umursar oldum, bu yüzden bir kayanın üzerine oturdum ve şelalenin kenarına baktım. Daha sonra buna Koca ve Karı Şelalesi dendiğini öğrendim.

Siyah bir katil köpekbalığının açılmış ağzına benzeyen pürüzlü, geniş bir kaya uçurumdan aşağı fırladı ve hızla akan akarsuyu ikiye böldü. Su gürledi ve yaklaşık bir buçuk metre yükseldi, köye doğru bir ok gibi fırladı, sonra dümdüz aktı. Kayanın uzak tarafındaki şelale kolu yaklaşık iki metre genişliğindeydi. Bana yakın olan şelale daha dardı, yaklaşık bir metre genişliğindeydi, ortadaki dev köpekbalığı kayasını okşuyor ve gezdiriyordu. O yuvarlanırken su binlerce mücevhere bölündü ve bir dizi gizli kayayı ortaya çıkardı.

25

Küçük dere kayanın üzerinden atlamaya ve daha büyük akıntıya tutunmaya çalışıyordu, ancak çıkıntılı taş onları temiz bir şekilde ayırarak tek bir damlanın bile diğer tarafa gitmesini engelliyordu. Oradan oraya giden ve işkence gören şelale yorgun ve zayıftı, sesi hıçkırık ya da birinin acı dolu çığlıkları gibi geliyordu. Bu üzgün ama nazik bir eşti.

Kocaya benzeyen şelale ise, tam tersine, güçlü bir şekilde aktı, aşağıdaki kayaları ufaladı ve toprağa nüfuz etti. İkisinin ayrı ayrı düştüğünü, o kayayla bölündüğünü görmek beni üzdü. Kalbi kırık karısı, birine yapışan, ağlayan ve titreyen güzel bir kadın gibiydi. Bu derenin kaynağında kadınla nasıl banyo yaptığımı hatırladığımda, muhtemelen hayal gücüm onu düşen suyun içinde hayal etti, şimdi yüzüyor, yeniden yükseliyor, cildi parçalanıyor ve çiçek yaprak-

ları gibi saçılıyordu. Bunu düşündüğümde nefesimi tuttum ve hemen yeniden bütünleşti – aynı yüz, vücut, memeler, kollar ve bacaklar, yükselip alçalıyordu, aniden parçalandı, sonra tekrar ortaya çıktı. Manzaraya dayanamadığım için, kendimi doğruca şelaleye attım. O an, kocanın kükremesini duydum, dağın ruhlarını çağırıyordu. Bu kadar güçlüyse neden onu kurtarmaya çalışmıyordu? Onu kurtarırdım! Bedeli ne olursa olsun.

Ama sonra şelalede kendimi öldürmektense kulübeye dönmenin daha iyi olacağını düşündüm. Temel arzularım beni bu karar noktasına getirmişti. Onun yüzünü görebildiğim ve sesini duyabildiğim sürece, onun ve aptal kocasının aynı yatağı paylaşmasının ne önemi vardı? En azından sonu gelmeyen sıkıntılara katlanmaktan ve günlerimi bir keşiş olarak yaşamaktan daha iyi olurdu.

Ona geri dönmeye karar verdim, ama tam kayadan geri adım attığımda biri omzuma hafifçe vurdu. "Hey, keşiş."

En zayıf ânımda yakalanmıştım. Küçük ve utanmış hissederek, cehennemden bir elçi görmeyi umarak yukarı baktım. Onun yerine kadının kulübesinde tanıştığım yaşlı adamı gördüm.

Atı satmış olmalıydı çünkü yalnızdı. Omzundan sarkan küçük bir bozuk para dizisi vardı ve elinde bir sazan balığı tutuyordu. Balığın parlak altın pulları vardı ve o kadar taze görünüyordu ki sanırım canlıydı. Yaklaşık otuz santim uzunluğundaydı ve solungaçlarından geçen küçük bir saman ipinden sarkıyordu. Söyleyecek bir kelime bulamadım, adam gözlerimin içine bakarken onun yüzüne bakakaldım. Sonunda kendi kendine kıkırdadı. Normal bir kahkaha değildi, garipti.

"Burada ne yapıyorsunuz?" diye sordu. "Bu tür bir sıcağa alışmış olmanız gerek, yoksa başka bir şey için mi durdunuz? Dün gece olduğunuz yerden sadece on kilometre uzaktasınız. Hızlı yürüyor olsaydınız, şimdiye kadar köyde Cizo'ya ibadet ediyor olurdunuz.

"Ya da belki o kadını düşünüyordunuz. Fani arzularınız kıpırdandı, değil mi? Bunu saklamaya çalışmayın. Yaşlı bir adam olabilirim, ama yine de siyahı beyazdan ayırt edebilirim. Normalde bir insan onunla yıkandıktan sonra hâlâ insan kalamaz. Seçiminizi yapın: İnek? At? Maymun? Kurbağa? Yarasa? Hayatınızın geri kalanında uçmayacağınız veya zıplamayacağınız için şanslısınız. Nehirden döndüğünüzde başka bir hayvana dönüşmediğinizi gördüğümde gözlerime inanamadım. Sanırım inancınız sizi kurtardı.

"Dün gece götürdüğüm atı hatırlıyor musunuz? Yolda Toyama'dan bir ilaç satıcısıyla tanıştığınızı söylediniz, değil mi? Eh, işte ondan bahsediyorum. Kadın o zamparayı siz gelmeden hemen önce ata dönüştürdü. Onu müzayedeye götürdüm ve sattım. Parasıyla da bu sazanı aldım. Ah, o kadın balıkları seviyor! Bunu bu gece yiyecek! Söyleyin. Onun kim olduğunu sanıyorsunuz?"

"Evet. O kimdi?" İstemeden keşişin sözünü kestim.

26

Keşiş Şuço başını salladı. "Bunu dinle," diye mırıldandı. "Bu benim kaderim olmalı. Patikayı takip edip perili ormana girdiğim o kavşaktaki çiftçiyi hatırlıyor musun? Bir doktorun evinin bir zamanlar suyun yolun üzerinden aktığı

yerde olduğunu söylediğini hatırlıyor musunuz? Görünüşe göre kadın onun kızıydı."

Hayatın hep aynı olduğu ve tuhaf hiçbir şeyin olmadığı Hida'nın yüksek dağlarında sıradışı bir şey oldu. Doktorun, doğduğu andan itibaren bir mücevher gibi parlayan güzel bir kız çocuğu dünyaya geldi.

Annesinin şişman yanakları, eğimli gözleri, düz bir burnu ve iğrenç göğüsleri vardı. Nasıl bu kadar güzel bir kızı olabilirdi?

İnsanlar dedikodu yapmaya başladı, onların durumlarını, bir tanrının birisinin kızını arzuladığı ve bir evin çatısına beyaz tüylü bir ok attığı ya da kırsalda avlanan bir asilzadenin bir kır bakiresini görüp ondan sevgilisi olmasını talep ettiği kadim masallarla karşılaştırdılar.

Doktor olan babası, çıkık elmacık kemikleri ve sakallı, kendini beğenmiş, kibirli bir adamdı. Harman mevsiminde, çiftçilerin gözleri genellikle samanla kaplanırdı; enfeksiyonlar ve diğer hastalıklar yaygın olduğu için göz doktoru olarak bir miktar yetkinlik kazanmıştı. Bir dahiliyeci olarak ise tam bir hayal kırıklığıydı. Ameliyata geldiğinde ise, yapabileceği en iyi şey, biraz saç yağını suyla karıştırıp yaraya uygulamaktı.

Ama bazılarının herhangi bir şeye veya herhangi birine nasıl inanabileceği hakkında ne derler bilirsiniz. Günleri henüz sayılı olmayan hastaları sonunda iyileşti; ve etrafta başka şarlatan olmadığı için babasının pratiği gelişti.

Kızı on altı ya da on yedi yaşına geldiğinde, gençliğinin çiçek açmasıyla, bölgedeki insanlar onun 'Yakuşi' olduğuna, ruhların şifacısı olduğuna ve yardım sağlamak için dokto-

run ailesinde doğduğuna inanmaya başladılar. Hem erkekler hem de kadınlar onun iyileştirici dokunuşu için yalvardı.

Her şey babasının hastalarına ilgi göstermesiyle başladı. "Yani ellerin mi acıyor? Bir bakayım." Elinin yumuşak avucunu Cisaku adında genç bir adamın parmaklarına bastırdı –o ilk kişiydi– ve adamın romatizması tamamen iyileşti. Pis su içmiş başka bir hastanın karnını okşadı ve karın ağrısı geçti. İlk başta genç erkekler onun iyileştirici gücünden yararlandı, sonra yaşlı erkekler de ona gitmeye başladı, sonra kadınlar. Tamamen iyileşmeseler bile ağrıları her zaman daha azaldı. Doktor paslı bıçağıyla çıkardıkları çıbanı keserken çığlık atar ve tekme savururlardı ama kızı göğsünü onların sırtına bastırıp omuzlarını tutarsa ağrıya dayanabilirlerdi.

Şimdi, doktorun evinin olduğu korunun yakınında yaşlı bir yenidünya ağacı vardı ve ağaçta bir arı sürüsü ürkütücü derecede büyük bir kovan inşa etmişti. Bir gün doktorun çırağı, Kumazo adında genç bir adam onu buldu. Görevleri ilaç karıştırmak, evi temizlemek, bahçeye bakmak ve doktoru rikşayla yakınlarda yaşayan hastaların evlerine taşımaktı. O sırada yirmi dört ya da yirmi beş yaşındaydı ve doktorun tıbbi malzemelerinden biraz şurup çalmıştı. Doktorun eli sıkı olduğunu ve öğrenirse onu azarlayacağını bilen Kumazo, şurup kavanozunu giysileriyle birlikte bir rafa sakladı ve canı şeker istediğinde fırsat buldukça gizli gizli içecekti.

Kumazo bahçede çalışırken arıların kovanını bulunca verandaya geldi ve doktorun kızına ilginç bir şey görmek isteyip istemediğini sordu. "Sorduğum için kusura bakmayın ama elimi tutabilirseniz, bir arı kovanına uzanıp biraz bal peteği alırım. Bana dokunursanız arılar soksa bile incinmem. Onları bir bambu süpürgeyle uzaklaştırmayı deneye-

bilirim ama dört bir yana dağılırlar ve her tarafıma sarılırlar. Bu ani ölüm olur." Kız tereddüt etti ama gülümsedi ve elini tutmasına izin verdi. Onu arıların korkunç kovanına götürdü. Sol elini içeri soktu. Ve üzerinde yedi veya sekiz arı varken bile zarar görmeden çıktı – bazıları kanatlarını havalandırdı, bazıları bacaklarını hareket ettirdi, diğerleri parmaklarının arasında süründü.

O olaydan sonra ünü örümcek ağı gibi yayıldı. İnsanlar onun dokunuşuyla bir merminin bile acı vermeyeceğini söylemeye başladılar. Ve o zamandan itibaren kendi gücünün farkına vardı. Aptalla dağlarda yaşamaya gittiğinde, güçleri daha da büyüdü. Büyüdükçe, en şaşırtıcı büyülü güçleri istediği zaman toplar oldu. Başlangıçta vücudunu bastırması gerekiyordu. Sonra ayağının bir dokunuşu ya da parmak uçlarının bir okşayışı. Son olarak, fiziksel temas kurmasına hiç gerek kalmadan, hızlı bir nefesle, kayıp yolcuyu istediği bir hayvana dönüştürebiliyordu.

Yaşlı adam dikkatimi kulübenin çevresinde gördüğüm yaratıklara çekti – maymun, kurbağa, yarasalar, tavşanlar ve yılanlar. Hepsi onunla nehirde yıkanan adamlardı! Bunu duyduğumda, kadının ve kurbağanın, maymun tarafından kucaklanıp yarasa tarafından saldırıya uğramasının ve o gece kulübeyi çevreleyen ormanın ve dağların kötü ruhlarının hatıralarıyla boğulmuştum.

Peki ya aptal? Yaşlı adam ondan da bahsetti. Kızının ününün tüm bölgeye yayıldığı bir dönemde, hasta olarak babasına gelmişti. Kaba, sessiz bir adam olan babasının ve onu dağdan aşağı sırtında taşıyan uzun saçlı ağabeyinin eşlik ettiği bir çocuktu. Çocuğun bacağında kötü bir tümör vardı ve onu tedavi için doktorun evine getirmişlerdi.

İlk başta doktorun evindeki bir odada kaldılar, ancak çocuğun bacağının ilk başta düşünüldüğünden daha ciddi durumda olduğu ortaya çıktı. Onun kanını almaları gerekecekti ve özellikle çocuk çok genç olduğu için herhangi bir şey yapılmadan önce onun gücünü artırmaları gerekecekti. Şimdilik, doktor günde üç yumurta yemesini öngördü. Ve babasının aklını rahatlatmak için enfeksiyonun üzerine bir bant kondu.

Bant, babası ya da erkek kardeşi ya da bir başkası tarafından çıkarılması gerektiğinde, yaranın kabuklarını kopardı ve çocuk acı içinde bağırırdı. Doktorun kızı bunu yaptığında ise sessizce dayandı.

Doktor, hastalarının kötü fiziksel durumunu, yardım etmek için hiçbir şey yapamayacağını bildiğinde işleri ertelemek için bir bahane olarak kullanıyordu. Üç gün geçtikten sonra, çocuğun babası, küçük oğluna bakmak için büyük oğlunu bıraktı ve dağlara geri döndü. Yaltaklanarak özür diledi ve doktorun evinin verandasına çıktı. Hasır sandaletlerini giydi, yere çöküp tekrar eğildi ve doktora oğlunun hayatını kurtarması için yalvardı.

Ama çocuk iyileşmedi. Yedinci gün, büyük abisi de bunun hasat zamanı olduğunu ve açık ara yılın en yoğun mevsimi olduğunu söyleyerek dağlara geri döndü. Kötü hava yaklaşıyordu ve fırtınalar çok uzun süre devam ederse, yaşam kaynakları olan pirinç mahsulü tarlalarda çürür ve aileleri açlıktan ölürdü. Ailenin en büyük oğlu en güçlü çalışanı olduğu için artık uzakta kalması mümkün değildi. "Hey, ağlama," dedi çocuğa usulca ve onu geride bıraktı.

Ondan sonra çocuk yalnız kaldı. Resmi kayıtlara göre altı yaşındaydı ama aslında on bir yaşındaydı. Ordu, ebe-

veynler zaten altmış yaşındaysa oğlunu askere almazdı. Bu yüzden çocuğun ailesi onu beş yıl geç yazdırmıştı. Dağlarda doğup büyümüş, vadideki insanları anlamakta güçlük çekiyordu, ancak günde üç yumurta diyetinin, boşaltılması gereken fazladan kanı ürettiğini anlayan zeki ve mantıklı bir çocuktu. Zaman zaman sızlanırdı. Ama ağabeyi ona ağlamamasını söylediği için yükünü çok iyi taşıyordu.

Doktorun kızı, çocuk için üzüldü ve onu, acınacak bir parça turp turşusu çiğnemek için odanın bir köşesine gitmeyi tercih etmesine rağmen, onlarla yemek yemeye davet etti. Operasyondan önceki gece, herkes uyuduktan sonra, doktorun kızı tuvaleti kullanmak için kalktı ve çocuğun sessizce ağladığını duydu. Merhametinden onu yatağına götürdü.

Kan alma zamanı geldiğinde, babasının hastaları için genellikle yaptığı gibi onu arkadan tuttu. Oğlan izin verdi ve kıpırdamaksızın neşterin acısına katlandı. Ama kan akışını durduramadılar. Doktor yanlış yeri kestiği için miydi? Onlar izlerken, çocuğun beti benzi attı ve durumu kritik hâle geldi.

Doktorun kanı çekilip yüzü soldu ve tedirgin oldu. Tanrıların lütfu sayesinde, kan kaybı üç gün sonra durdu ve çocuğun hayatı kurtuldu. Yine de bacaklarını kullanma yetisini kaybetti ve o andan itibaren sakat kaldı.

Çocuğun yapabileceği tek şey kendini sürükleyip cansız uzuvlarına acınası bir şekilde bakmaktı. Ağzında kopmuş bacaklarını taşıyan bir çekirgeyi görmek gibi dayanılmaz bir manzaraydı. Ağladığında, ününün zarar görebileceği düşüncesinden rahatsız olan doktor ona öfkeyle baktı ve çocuğu kızının kollarına kaçmak zorunda bıraktı. Doktor,

hastalarına daha önce defalarca haksızlık etmişti. Ama bu sefer hatasını kabul etti ve o yaşlarda genç bir kız için çocuğun yüzünü göğsüne gömmesine izin vermenin uygunsuz olduğunu düşünse de kollarını kavuşturdu ve derin derin iç çekti.

Çok geçmeden çocuğun babası onu almaya geldi. Doktora şikâyette bulunmadı, oğlunun başına gelenleri kader olarak kabul etti. Oğlan genç kızın yanından ayrılmayı reddettiği için, doktor, durumu düzeltme fırsatı bularak kızını onlara eşlik etmesi için eve gönderdi.

Görünüşe göre, çocuğun evi size bahsettiğim dağ kulübesi. O zamanlar küçük bir köyü oluşturan yaklaşık yirmi evden biriydi. Doktorun kızı sadece bir ya da iki gün kalmak istiyordu ama çocuğa olan sevgisinden dolayı birkaç gün daha oyalandı. O kalışın beşinci gününde, sanki dağlarda şelaleler serbest bırakılmış gibi, amansız bir sel gibi yağmur yağmaya başladı. Herkes evinin içinde bile saman yağmurluk giydi. Ön kapılarını açamadılar, sazdan çatılarındaki kapakları bile açamadılar. İnsanlığın son izlerinin yeryüzünden silinmediğini ancak birbirlerine içeriden seslenerek anlayabildiler. Sekiz gün, sanki sekiz yüz yıl gibi geldi. Dokuzuncu gün, gecenin ortasında büyük bir rüzgâr esmeye başladı. Fırtına doruğa ulaştığında dağlar ve köy çamur denizine dönüştü.

Gizemli bir şekilde selden kurtulanlar sadece doktorun kızı, genç çocuk ve onlara eşlik etmek için köyden gönderilen yaşlı adamdı.

Doktorun evi de aynı tufanla yıkılmıştı. İnsanlar böylesine sıradışı bir yerde güzel bir kadının doğumunun yeni bir çağın habercisi olduğunu söyler. Genç kadının dönecek

bir evi yoktu. Dünyada tek başına, o zamandan beri oğlanla dağlarda yaşıyor. Hiçbir şeyin nasıl değişmediğini kendi gözlerimle gördüm. On üç yıl önceki sel zamanından beri, ona tam bir özveri ile bakıyordu.

Hikâyeyi anlattıktan sonra yaşlı adam yine alay etti. "Artık onun hikâyesini bildiğinize göre, muhtemelen onun için üzülüyorsunuz. Kadın için yakacak odun toplamak ve su çekmek istiyorsunuz, değil mi? Korkarım şehvani doğanız uyandı, keşiş. Tabii siz ona şehvet demek istemezsiniz. Ona merhamet ya da acıma demeyi tercih edersiniz. Dağlara geri dönmeyi düşündüğünüzü biliyorum. Ama bir daha düşünün derim. O aptalın karısı olduğundan beri dünyanın işleyişini unutmuştur ve canı ne isterse onu yapar. İstediği adamı alır ve ondan bıktığı zaman onu bir hayvana dönüştürür, kimse elinden kaçamaz.

"Ve bu dağları oyan nehir? Selden bu yana, hem erkekleri baştan çıkaran hem de onun güzelliğini geri kazandıran tuhaf ve gizemli bir akarsu hâline geldi. Bir cadı bile büyü yapmanın bedelini öder. Saçları karışır. Derisi soluklaşır. Ama sonra nehirde yıkanır ve eski hâline döner. Genç güzelliği bu şekilde yenileniyor. Balıkları çağırır ve balıklar ona doğru yüzer. Bir ağaca bakar ve meyvesi avucuna düşer. Kollarını havaya kaldırırsa yağmur yağmaya başlar. Kaşlarını kaldırırsa rüzgâr eser.

"Şehvetli bir doğayla doğdu ve en çok genç erkeklerden hoşlanıyor. Size tatlı bir şey söylediyse şaşırmam. Ama sözleri samimi olsa bile, sizden bıkar bıkmaz, bir kuyruk filizlenir, kulaklarınız kıpır kıpır olur, bacaklarınız uzar ve aniden başka bir şeye dönüşürsünüz.

"Keşke cadının karnını bu balıkla doyurduktan sonra

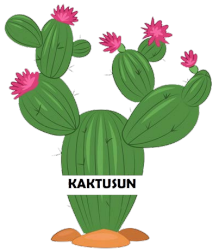
bağdaş kurup şarap içerek orada oturduğu hâlini görebilseydiniz. Şimdi hayallerinizi dizginleyin ve olabildiğince çabuk buradan uzaklaşın. Sizin için özel bir şey hissetmiş olmalı; aksi takdirde burada olmazdınız. Bir mucize yaşadınız ve hâlâ gençsiniz, bu yüzden görevlerinize gerçekten istediğiniz gibi devam edin." Yaşlı adam yine sırtıma vurdu. Sazanı elinden sarkıtarak dağ yoluna çıktı.

Büyük bir dağın arkasında kaybolana kadar gittikçe küçülmesini izledim. O dağın tepesinden, kuraklıktan arındırılmış gökyüzünde hızla bir bulut yeşerdi. Şelalenin sessiz akışının ardında gök gürültüsünün yankılarını duyabiliyordum.

Orada ıskartaya çıkmış bir kabuk gibi dururken aklım başıma geldi. İhtiyar adama minnettarlıkla dolup bastonumu elime aldım, saz şapkamı düzelttim ve patikadan aşağı koştum. Köye vardığımda çoktan dağa yağmur yağıyordu. Şiddetli bir fırtınaydı. Yağmur sayesinde, yaşlı adamın taşıdığı sazan muhtemelen kadının kulübesine canlı olarak ulaşmıştı.

Keşişin hikâyesi buydu. Hikâyeye ahlaki bir değer katma zahmetine girmedi. Ertesi sabah ikimiz de kendi yolumuza gittik ve karla kaplı dağlara tırmanışına başlamasını izlerken hüzünle doluydum. Kar hafifçe yağıyordu. Yavaş yavaş dağ yolunda ilerlerken, Koya Dağı'ndaki kutsal adam bulutların üzerinde geziyor gibiydi.

(1900)

BÜYÜCÜ

I

Hafif makyajlı ve gösterişli tarzıyla, etrafını sarmış kara bulutların arasından süzülürcesine ilerliyordu. Cam kapıyı aşıp makinist odasından çıktığında, kıyafetlerinden o günün hava durumu tahmin edilebilirdi. Gün boyu gitmeyen erik çiçeklerinin kokusu bir kadının kucağı gibi ılıktı. Boynumdaki atkıyla bir süre dayanabileceğim kadar serin, fakat akşam olunca şiddetli rüzgârın soğuğunu hissettiğim zamanlardı. Yakında kiraz çiçeklerinin açtığı ilkbahar sezonu gelecekti ama kıştan kalma serinlik hâlâ devam ediyordu. Alacakaranlıkta pek belli olmasa da gökyüzü bir ebru gibi karışıktı. Bu sabah hava biraz daha açmıştı. Böyle giderse Ueno'nun erken açan kiraz çiçekleri daha da erken açabilirdi. Öğleden itibaren esen rüzgâr hâlâ durmamış, saat de neredeyse dört olmuştu.

Bir saat önce yol sisle kaplıydı ve bez şemsiyeler sırılsıklamdı… Geleneksel yağlı kâğıttan yapılma şemsiyelerde ise

tek bir damla bile yoktu. Rikşanın tentesi bahar yağmurunun ardından ışıl ışıl parlıyordu.

Sanki gökyüzü iç çekiyormuşçasına rüzgâr esiyordu. Parçalı bulutlu olsa da yakında açacakmış gibiydi. Yine de hâlâ nemli olan hava her an yağabilirdi. Kimi zaman ani gelen yağmurlara hazırlıklı oluruz, kimi zaman da ayağımızda şıpıdıklarla yağmura hazırlıksız yakalanırız. Bazen şemsiyeyi sonuna kadar açıp havalı bir şekilde yürürken, bazen de şemsiyeyi kapatıp ıslansak da umursamayız. Etraftaki insanların sakin adımlarıyla ve su birikintilerine dökülmüş çiçek yapraklarıyla bahar epey hissediliyordu.

Tren, Nipponbaşi'nin üçüncü bloğundaki kırmızı sütunun orada bir süreliğine durdu. Daha evvel bahsi geçen trenin makinist odasından çıkan gösterişli kadın, güney bölgesinin sembolü olan ince tabanlı bir şıpıdık giymişti. Rüzgârdan beli bükülmüş söğüt ağaçları altında kibarca bir basamak indi. Bir palto giymemişti ve elinde narince tuttuğu içi beyaz, dışı siyah renge boyanmış geleneksel şemsiyesi parıldıyordu. Tam da orada treni bekleyen kişiyse, en yakın arkadaşım Funazaki'ydi. Şimdi, ondan duyduğum hikâyeyi aktaracağım.

Funazaki, kendini Kazuho olarak tanıtarak, civardaki bir sigorta şirketinde çalışıyordu. Ancak sadece göstermelik olarak işe gidip geliyordu. Buluşacağımız yere erken gidecek gibiydi. Eve uğrayıp öyle gelse ya da direkt buluşacağımız yere gitse de olurdu. "Bu sırada biriyle mi buluşsam acaba?" diye düşünürken, her zaman eve dönmek için kullandığı durağın önünde, üçüncü blokta bekliyordu. Zaman zaman düşen damlalara karşı kullanacağı bir şemsiyesi yoktu. Zaten umursamıyordu da...

Ueno ve Asakusa yönüne giden tren normalden beş-altı vagon fazlaydı. Küçük kompartımanlara giren insanları inceleyip, sokağın köşesini dönen insanları izleyerek sık sık isyan etme isteğiyle doluyordu.

Etrafa bakınırken trenden inen o kadını görmesiyle, aniden kalkan trenin farklı bir kapısına sıkıca tutunarak içeri süzüldü. Neden bu tehlikeli hareketi yaptığını kendi de anlamamıştı. Kadının orada öylece dikildiğini görmesini istemiyor muydu, yoksa etraftakilerin o kadını beklediğini düşünmeleri mi rahatsız etmişti? Aslında ikisi de değildi.

Vagonun ortasında bir süre ayakta dikildi. Boş koltuk olup olmadığını kontrol ederken vagon kapısının camından yansıyan bir siluet gördü. Cam kapının ardında, makinist odasının önünde dikilen ve yüzünün yarısı cama yansıyan şey, büyüleyici güzellikte olan o kadının ta kendisiydi.

2

Herkesin bildiği gibi bu üçüncü blok ve Nakabaşi civarı; otel ve misafirhane bölgesi olduğundan, buralarda inip binen pek olmazdı. Muhtemelen tren durduğunda iki ya da üç kişi dışında başka inen yoktu. Kadın dikkatini dağıttığından, inip binenlere pek dikkat edememişti. O sırada ön taraftaki cam kapı dışarıdan açıldı. O kadın! O da ne? Siluetini camdan sökerek vagona geri binmişti.

Kadın, iri ve parlak gözlerini iyice açmış olan ayaktaki Kazuho'nun yüzüne ciddi şekilde baktı. Eğik başı, nemli ve soğuk gözleriyle bakmaya devam ediyordu. Kazuho görüldüğünü fark edince, dikildiği yerin ardındaki boşluğa gidip kalabalığın arasında saklandı.

Kadının kıyafetleri bedenine göre uzundu ve gümüş yassı tokası topuzuna tutturulmuştu. Kıyafetleri hakiki görünmüyordu. Sanki bir konağın gözde cariyesiymiş gibi cilalı ve parlayan saçı gözünü aldı. Koyu renkli ipek elbisesi de mora çalıyordu.

Kadının olduğu sıra üzerinde boş bir koltuk vardı ve Kazuho aceleyle oraya oturdu. Tek sıra hâlinde dizilmiş yolcuların arasında sıkışmış, gizlice ilerlemek istese de, artık kadının parmak uçlarını göremeyecek hâldeydi. Buna rağmen bakışlarındaki sinerji zihnine ve yüreğine işlenmişti.

Tren ilerlerken, kadın sanki bir anda dışarıdaki dükkânın vitrinine uçmuş, üzerine giydiği açelya rengi elbiseyle orada duruyordu. Hatta sanki elbisesinin kuşağını gevşetmiş bir hâlde onu izliyordu. Kazuho nihayet kendine geldiğinde uyarı ışıkları yeşile dönmüş, tren Asakusa'ya varmıştı.

Kazuho burada inerse Ueno trenine binip Suda'da aktarma yapmak zorunda kalacaktı veya Honmaçi'yi dönüp Asakusa köprüsüne de çıkabilirdi. Tüm dikkatini vererek her adıma dikkat etmişti etmesine fakat kadının indiğine dair bir emare yoktu. Eğer yola devam ederse Umayabaşi, Kuramae, Komagata ve hatta Kaminarimon Tapınağı'na kadar birlikte gidebileceğine inanmıştı.

O kimdi acaba? Peruk takmış bir geyşa değildi. Tırnakları da gayet normaldi. Kimdi ki?

Bir buçuk senedir insan kalabalığının içinde kafasında çeşitli düşünceler dönüp duruyordu. Trendeyken bulutların karartısı camlara vuruyor, bu da içini huzursuz ediyordu. Kuramae'deki meşhur Hitaçi Maden Bacası'ndan kara bir kitle hâlinde yükselip trenin üstüne çöken devasa dumanı düşünene kadar etraf kararmıştı. Bacayı gözüne kes-

tirdiğinde ise dumanlar çoktan arkada kalmış, döne döne uzaklaşıyordu. Pencerenin camını yararak içeri giren soğuk damlalar içini ürpertse de yağmur yağdığını fark edememişti.

Asakusa'ya vardığında etrafta inanılmaz bir kargaşa vardı. Âdeta üst üste yığılmış insanlar, inip binme telaşındaydılar. Tapınağın çevresindeki dükkânlardan yükselen satıcıların sesleri, bir mürekkep gibi kalabalığı boyuyordu.

Rüzgâr, mahalle aralarından ana caddeye doğru doluyordu. Bardaktan boşanırcasına yağan yağmurda rüzgârdan ziyade insanlar daha vahşi görünüyordu. Etraftaki bu karmaşa içerisinde kadını kaybetti.

Trenin içi suya batmış cam bir fanusa, kondüktör ve makinist ise sanki yağmurda yüzen dalgıçlara benziyorlardı. Dışarıdaki insan kalabalığı da sanki köpek balığı tarafından kovalanıyordu.

Kazuho herkesten sonra indi. Artık trende kimse kalmadığı için kadının da indiği aşikârdı.

3

Epey hayal kırıklığına uğramıştı. Trenden indiğinde ayağı boşa geldi ve düşecekmiş gibi oldu. İnce ince çiseleyen yağmurdan korunacak gücü dahi kalmamıştı. Şapkasını hafifçe gevşetti, ne Azuma Köprüsü'ne ne de Hongan Tapınağı'na baktı, Niomon kapısını hedef belirlemiş bir şekilde ana caddeyi karşısına aldı.

Yağmur, dükkânların önündeki çiçeklerle bezeli saç tokaları, örme çantalar ve tespihlerin üzerine düşüyordu. Düzensiz bir kalabalık izlenimi yaratan kaldırım taşlarını ar-

şınlarken, kafasını dahi çevirmeden, doğruca kapıya ilerledi.

Kuruyemişçide çıtırdayan ateşin buharlaştırdığı yağmur, insanın âdeta yüzünü okşuyordu. Bir an, caddedeki treni başından sonuna kaplayan kalabalıkta gözden kaybolan kadın, dükkânların önünde belirivermişti. Düşük omuzları, kar gibi beyaz olan ince boynu, kolunda asılı lacivert şemsiyesi ve şıpıdıklarıyla eteğini savurarak aceleyle geliyordu. Tereddütsüz bir şekilde sol taraftan yaklaşıp Kazuho ile karşı karşıya gelmişti.

Narin beyaz ellerini birleştirerek tuttuğu şemsiyeyi uzattı.

"Islanıyorsun!" Gözlerini kısarak gülümsedi. Güzel kokusu bir serap misali etrafını sarmıştı.

Kazuho'nun alnındaki yağmur damlaları, heyecandan yerini ter damlalarına bırakmıştı. "Gerek yok. Islanmayı pek umursamıyorum." Bunu söylerken samimiydi.

"Fakat kıyafetleriniz..."

"Zaten palto giyiyorum." Hiç tanımadığı bir kadınla konuşmanın tuhaflığına kafa yormadan, yalnızca iki üç kelime ederek onunla yürümeye devam etti. Aynı şemsiye altında yürüyorlardı. "İnsanlar bakıyor." Niçin bakıyorlardı ki? Her neyse, bu ikili adımlarıyla güzellik saçarak, dükkânları geçip tapınağın yoluna çıktılar. Gerçi, ana tapınaktan kapıya uzanan yol o kadar açıktı ki fark edilmek için prenses olmaya gerek yoktu.

"Rahatsız mı oldunuz?" Adamın rahatsızlığını fark ederek kısık bir sesle sordu.

Adam açık bir şekilde cevap verdi. "Rahatsızım diyemem ama rahat da değilim. İnsanlar tek başlarına yürüyorlar..." Zoraki bir şekilde gülümsedi.

"Öyleyse biz de ayrılalım." Bir hışımla yanından ayrıldı, şemsiyenin tepesini Kazuho'ya doğru tutarak sırtını döndü ve resim dükkânına göz atmaya başladı. Rengârenk, gösterişli kâğıtlar yağmurda ıslanarak kıpkırmızı olmuştu, neredeyse kadının gözkapaklarını da boyayacaklardı. Bu kez Kazuho biraz yakınlaşmaya çalışarak sordu. "Nereye gidiyorsunuz?"

"Ben mi?" Şemsiyeyi sol eliyle tutuyordu. Şemsiye, ağırmış gibi bir tarafa eğildi. "Neresi olursa..."

Kadının söylediğini duymazlıktan gelerek yavaşça yürümeye başlamıştı ama çiseleyen yağmurun altında, gerginlikten ayakları yalpalıyordu.

4

Bir an tapınak girişinin altında durup arkaya doğru baktığında kadını göremedi. Bir dükkâna mı girmişti, yoksa oradan ayrılmış mıydı? Yağmurlu havanın pusuyla kaplı sokakta pek insan olmamasına rağmen kadın ortada görünmüyordu. Bir daha onu göremeyeceğini düşünen Kazuho, birden kendini yalnız hissetmişti. Tuhaf bir şekilde duyguları değişti ve olanları unutarak, küçük adımlarla tapınağın merdivenlerini, girişteki devasa fenerin altına kadar tırmandı. Heybetli tenteyi geçip, tırabzanların solundan devam eden koridorun sonunda durdu. Derin bir iç çektikten sonra şapkasını çıkardı ve –tek bir damla bile olmamasına rağmen– mendille alnını sildi.

Derin bir nefes vererek, alnındaki elini yanağına doğru indirdi ve o şekilde dirseklerini korkuluğa dayadı. Bu şekilde her yeri görebiliyordu.

Kadın, elinde şemsiyesi, ayağında şıpıdıklarıyla sessizce yürüyor olmalıydı. Bunu düşününce kalbi hızlandı. Aklında çeşitli düşünceler dolanıyordu. Ya kadın, tapınağın arkasından başka bir dünyaya geçiş yaptıysa? Ne kadar da saçma! Aynı şemsiye altında yürüyen bir çiftin arkasından bakmamak için kendiyle savaştı. Yağmurlu ve puslu hava altında endişeli bir şekilde yanaklarını okşadı. Yağmur damlaları onu sarhoş etmişti. Kalbi heyecandan zonkluyordu ama hiçbir yerde kadını göremiyordu.

"Tam bir aptalım."

Devasa fenerden tıkırtılar geliyordu. Karanlık bulutların altındaki binanın mor gölgesinde, tapınağın koridorlarından birkaç güvercin fırlayarak uçtu. Mabet ağaçlarının tepesinden uçarak tapınağın tavanına kondular. Göğsünü şişirerek gökyüzüne baktı.

Kuruyemişçi teyzenin dükkânına doğru dikkat kesildiğinde, tapınağa doğru yürüyen ince yapılı, şemsiyeyi hafifçe öne doğru tutan bir kadının silueti görülüyordu. Kesinlikle oydu!

Şemsiyesini kapatıp tapınağın abdesthanesine vardığında elbisesinin rengi suya yansıyordu ve Kazuho kadının ne taraftan geldiğini anlamamıştı. Akabinde tırabzanların yanında, kadının tek başına yürüdüğünü fark etti. Kadın mavi mendilini kibar ve davetkâr bir şekilde ağzına götürüp, omuzlarının üstünden adama bir bakış attı. Kadının, sanki onun aklını okuduğunu düşünerek olduğu yerde çakılıp kaldıysa da göz göze geldiklerinde adam utanıp hemen arkasını dönmüştü.

Avucuna sıkıştırdığı ağızlıktan sigara tüttüren amcanın puf puf sesi, güvercinlerin pat pat kanat çırpması, konuşmaya başlayan kadınlar... Hepsinin sesi birbirine karışmıştı.

Birden irkilip geri çekildiğinde, yandaki kapıdan göz kamaştırıcı bir güzellik çıkıverdi. Ana tapınağı ziyaret edip bir tur attıktan sonra Kazuho'nun önünde belirmişti.

Kapattığı şemsiyesini koluna astı. "Çok beklettim mi?" Yine o çiçek kokusu yayılıyordu.

"Pek değil, rahatınıza bakın."

"Beni beklerken üşümediniz, değil mi?"

Onu beklediği falan yoktu, sözleşmemişlerdi de. Epey aklı karışmıştı.

"Bu yağmurda, sırılsıklam hâlde nasıl yürüyeceksiniz?"

Kazuho, "Bu benim yapmayı en çok sevdiğim şey," diye cevaplayınca kasıtsız bir cilveyle tek elini kemerine götürüp, gevşetecekmiş gibi belindeki süslü tokayı ovdu kadın. Kazuho onun soluk ama dolgun memelerine, kırmızı puantiyeli kimonosunun koltuk altından taşmış gibi görünen saten kumaşa bakıyordu.

Aslında kemerini gevşetmek yerine, yelpazesini oraya koymaya çalışıyormuş.

5

Şıngırdayan şeyler çantasına asılı gümüşler miydi bilinmez, havada uçuşan pembe kiraz çiçeklerine o şemsiye, o giyim kuşam hiç uymuyordu. En azından hava durumuyla uyumlu olması anlaşılabilir bir sebepti. Yine de beline sıkıştırdığı yelpaze fazla resmi kaçıyordu. Ancak dans kursuna giderken giyilebilecek bir kıyafet... Zaten başından beri her şey tuhaftı, ancak gitgide daha da tuhaflaşmaya başlamıştı.

Daha sonra Kazuho'ya sorduğumda kadının bir performans sanatçısı olduğunu öğrendim. Sanatçı dediysem

de aslında bir sihirbazmış. Kazuho buna inanmakta epey zorlanmıştı, ancak kadının iddialarına şüpheli veya yalan demek de neticede bir şey değiştirmezdi. Kadın gerçekten sihir yapıyor muydu, bilinmez. Fakat neticede bu da bir meslekti. Bulunduğu noktadan bir şey kanıtlayamayacağı için "Aa, öyle mi?" demekle yetinmişti. Fakat Kazuho bunu öğrendiğinde tapınaktaki tırabzanların kenarında durmuyorlardı; tapınağın arkasındaki çeltik tarlasının içinde bulunan kameriyede, karşılıklı oturmakla meşgullerdi.

Kazuho'ya yelpazeyi doğrultup, "Tek başına yürümeyi çok seviyorsun..." derken Kazuho omuzlarını silkti. "Artık umurumda değil, seninle şemsiyeyi paylaşmak istiyorum."

"Şımarık bir çocuk gibisin," diyerek gülümsedi. "Sen..." diye devam etti kadın.

"Evet."

"Acaba, yanında biraz para var mı?" diye açıkça sordu. Kazuho buna hazırlıklıydı.

"Biraz var, on bin Yen kadar." Kazuho gururla göğsünü şişirdi.

"Bir şeyler almak istiyorum da..."

"Buyur, al."

O an Kazuho, arkasında çalışmakta olan çiftçilere döndü. Sanki herkesin gözü onun üstündeydi.

Kadın parayı cebine bile koymadan, Kazuho'nun avucuna tutuşturduğu şekilde sessizce ilerleyerek merdivenin başındaki sütunun etrafından döndü. Ana tapınağın merdivenlerine doğru gözden kayboldu.

Hakikaten alışverişe gitmişti herhalde. Tam olarak ne yapıyordu acaba? Uzun bir süre beklemişti ve bu kadar zaman geçirmesi normal değildi.

Artık sigara içmekten bıkan Kazuho biraz gevşedikten sonra tekrar kollarını kavuşturdu ve hayal kırıklığıyla kadının gittiği yöne bakmaya başladı. Esnaflardan biri sürekli dudaklarını yalayıp duruyor yahut eğilip kalkıyor; kuruyemişçi teyze de ağzını kocaman açıp sürekli esniyordu. Kısacası yağmurdan korunmak dışında yaptıkları bir şey yoktu.

Tam beklemekten bıktığı sırada, ayak seslerinin geldiği yan taraftaki yükseltiden "Seni bekliyorum," diyen bir ses duydu. Kazuho bir an irkilip bakınca kadınlar güldü. Seslerin içinden, insanların arasından sırılsıklam gelen biri vardı. Şaşırmıştı. O köylü bir haydut muydu? Bir kadın tüccarı mıydı? Cebinde pek para olmasa da bu tür insanlara dikkat etmek gerektiğini hissetti. Adam geçip gidene kadar olduğu yerde durdu ve bekledi.

6

Aceleyle bir basamak indi ve kenarda bekledi. O kadar beklediği için kendinden utanınca yanından geçip giden adamın peşine takıldı. Paraları kaptırdığı için utanıyordu ve geldiği yere bile dönemedi. Nedense hayal kırıklığına uğradığını hissetti. Geri dönmekten ve yolun etrafında dolaşmaktan daha az utanç verici olacağından, ileri doğru yürüdü ve tapınağın ana salonunun önündeki koridorda dolaştı. Daha önce geldiği yoldan farklıydı.

Girişteki büyük fener sanki bir çan gibi önünde sallandığında, kafasını kaldırıp etkilenmiş bir ifadeyle ona bakarken sağ tarafında bir şey belirdi. Avlunun köşesinde güzelce yetişmiş ancak henüz zamanı gelmemiş bir çalı ağacının

orada kadın tek başına dikiliyordu. Şemsiyesini açmıştı, bembeyaz yüzünün yandan görünüşüyle içtenlikle gülümseyerek adamı selamladı.

"Epey beklettim galiba..." Tanıdık bir ifadeyle söyledi ancak geciktiği için adam sinirlenmiş gibiydi.

Hiç laf dalaşına girmeden elini ona doğru uzattı. "Nereye gidelim?"

"Fark etmez, nereye gitmek istersen..."

"O zaman beni takip et."

"Buyur." Kadın, aynı şemsiyeyi paylaşmaları için hareket etti. Şemsiyeyi tutan kolu, neredeyse şemsiye sapından inceydi. Şemsiyenin altında zarif vücudu ve yüksek topuzuyla duran kadının yanına gelince beraber ilerlediler.

Restorana girdiklerinde Kazuho büyük bir cesaret gösterdi ve şemsiyeyi eline aldı. Fakat daha sonra fark ettim ki Kazuho'nun niyeti farklıydı.

Az evvel oturdukları kameriyenin büyüklüğünde bir odaya geçtiler. Servis kapısı sanki koridorun sonuna gizlenmişti ve fark edilmiyordu. İnce zevklere hitap eden, alçak tavanlı ve mavi zeminli bir yerdi. Duvara asılmış sepette güzelce açmış beyaz bezelye çiçekleri, sarmaşıkları kısaltmak için gelişigüzel yerleştirilmişti. Sanki pencereden sızan ışıkla parlıyormuş gibi görünen çiçekler, odanın havasını şeftali çiçeklerinden daha çok yumuşatmıştı.

Saçları bombeli bir topuzla toplanmış hizmetçi kadın kapıyı zarafetle kapatıp gitmişti. Daha yolda terlemeye başlayan Kazuho, kapı kapandığında çayın ısıtıldığı ocağın önüne geçerek ceketini çıkardı ve güzelce katladı.

"Buna gerek var mıydı?" dedi kadın.

"Ah, rahatlamama izin ver," deyip duvarın köşesine doğru, dizlerini kırarak mendiline uzandı.

"Gerçekten çok sıcak, değil mi?"

"Ben geri döneceğim, dayanamıyorum."

"Hava yüzünden değil mi?"

"Hayır. Senin yüzünden."

"Böyle bir şeyi söylemek için biraz daha yanıma gelmen gerek," deyip ocağın yanından ayrıldı.

"Onun yerine biraz gevşeyelim," diyerek hafif çapraz bağlanmış kemerinin düğümünün biraz altına doğru uzandı. Kâğıttan sürgülü bir kapı, arkasındaki duvarı ikiye ayırıyordu. Sürgülü kapıyı kaydırdığında karşısına bir bahçe çıktı. Söğüt dallarıyla örülü çitlerle çevrili bu saklı bahçenin zemini çam iğneleriyle kaplanmıştı, üst üste filizlenmiş devetabanları ise basamakları andırıyordu. İşte bu çitlerin ardında, yeni filizlenmiş bir erik dalı gibi ay ışığı altında parlayan, bir kadının burnunu andıran kayığın pruvası görünüyordu.

"Harika!" diyerek istemsizce gülümsedi.

7

"Orada bir gölet var!" El ele tutuşmuş bir şekilde gölete bakmaya çalışıyorlardı. Fakat çalılardan gölet görünmüyor, aksine –ilginç bir şekilde– kayığın pruvası seçilebiliyordu.

O sırada, birinin takunyaları tak tak yankılandı. Buradan bir basamak yükseğe, yukarıdaki taş kaldırımlı yoldan randevuya giden kimonosu desenlerle bezeli bir geyşa geçti. Karşıdaki odadan yumuşak bir insan sesi geliyordu. Kapının dışındaki söğüt ağacının altını süpürerek gelen hizmetçi fark ediliyordu. Kadın çekinmeden geyşayı seyrederken, hizmetçinin kapıyı kapatmasıyla bu seyir son buldu.

Bakışlarını geyşadan beyaz bezelye çiçeklerine yönelttiğinde, huzura ermiş bir ifadeye bürünmüştü. Kazuho da gözlerini çevirip sağ taraftaki kapalı pencereye bir bakış attı. Bir an o göz kamaştırıcı güzellikteki yüz, pudra ve rujla çizilmiş gibi hem tatlı hem de keskin görünüyordu. Sanki bir yalıçapkınına dönüşerek pencereden uçacak gibiydi.

Hizmetçi içki ve meze getirmişti, Kazuho hemen oturuşunu düzeltti.

"Bir içki içelim."

"Hava nasıl?"

"Tuzlu erik içimi ferahlattı. Çok sıcak bence. Sence?"

"Bence gayet iyi."

"Lütfen önce sen buyur," dedi Kazuho.

Kadının alışkın bir havayla içkiyi almasına şaşırmamıştı ama aldıktan sonra "Lütfen kalanını bırakın," diye hizmetçiyi uyarması şaşırtıcıydı.

Kısa bir süre sonra Kazuho çakırkeyif olmuştu. "Şerefine, bir kadeh daha içelim," dedi.

"Fazlası zararlı."

"Ne zararlı? Bunu sen mi diyorsun?" deyip dizlerini hareket ettirdi ve başını iki yana salladı. "Yanlış anlama ama merak ediyorum. Nerede yaşıyorsun?" diye sordu Kazuho.

"Ne... fenerde." Gözleriyle gülümsüyordu. Mendil ile ağzını kapattı ve kendi kendine güldü.

"Şehir ismini söylesen bile yeterli."

"Fener diyorum."

"Ha? Fener şehri mi?" Verdiği cevabı saçma bularak gözlerini devirdi.

Kadın tekrar güldü. "Gerçekten, benim evim fener."

"Nasıl fener ya?"

"Tapınağın girişindeki o büyük fener, orası benim evim."

"Anladım." Üsteleyip sormanın bir anlamı yoktu. "Peki ismin?"

"Benim mi? Benim ismim, Otome.*"

"Buna hiç şüphe yok. Peki ya kaç yaşındasın?"

"Bayağı yaşlıyım."

"Bayağı yaşlısın, isminin anlamı genç kız ve bir fenerin içinde yaşıyorsun. Bir düşüneyim, pekâlâ, tamam..."

Kuzenimin daha sonra anlattığına göre, yetişkin bir adam olarak anne, abla, kardeş fark etmeksizin bir kadının parmağında oynatılmak utanç vericiydi. Bu sebeple genç ve alımlı kadına dönüp mesleğini sormaktan vazgeçmişti. Bencilce görünse de kadına kaptırdığı paranın etkisi hâlâ sıcaktı.

O an, ortamın havasını değiştirmek için konuştu kadın.

"Sana bir sihir yapacağım."

Küçücük bir odada oyuna katılması isteniyordu.

"Anca çocuk eğlendirirsin!" dedi kadına, ancak önce yapacağı numaraya bir bakmayı düşündü ve ekledi: "Yalnız, şakadan pek hoşlanmam."

"Şuna bak!" diye yüksek sesle tepki verirken, aslında bunun yalan olduğunun farkındaydı.

Ardından hafifçe dizlerinin üstüne kalkıp yerdeki şilteyi kaydırarak kapının önüne doğru yöneldi. Küfelik olacak kadar içmesine rağmen hâlâ kadının giysilerinin kokusunu alabiliyordu.

Yelpazesini çıkarıp zemine koydu. Sanki hayal kırıklığına uğramışçasına kafasını eğdi. Neşesi yok gibi görünüyordu.

---

* (Jap.) Genç kız. –*yhn*

"Hayatımı devam ettirebilmem için senden övgü dolu bir söz duymak istiyorum," diye mırıldandı.

Kazuho, dürüstçe utandığını söylemişti. Kadın ne düşündü bilinmez ama bunu söylemek onu rahatlamıştı. Kadının güzelliği o kadar içine işlemişti ki hâlâ dahi aklındadır. Hatta sepetin içindeki beyaz çiçekleri dahi unutmamış olmalı.

O sırada kadın, sepetteki çiçekleri avucuna sıkıştırdı ve çekti. Avucunda kalan çiçeklerle, o vaziyette sürgüyü çekerek pencereyi açtı.

Pencereyi açtığında, beklenmedik bir şekilde, dışarıdaki göletin içerisinde –Sumida Nehri'ni yararak ilerleyen bir balina misali– bir tekne yüzüyordu. Hava açıktı ve bulutlar dağılmıştı. Altın külçe gibi parlayan ay, eflatun elbisenin siluetini, gökte parıldayan yıldızları ve lambanın ışığını suya dökmüştü.

Rüzgârın esmesiyle tuhaf bir dalga yayıldı. Manzaraya bakarken "Ha!" diye bir ses duydu. Kollarını birbirine sardı. Beyaz çiçekler hâlâ elinde miydi? Çiçeklerin yerine yapraklarını kibarca tekneye doğru fırlattı. Teknenin içine düşen yapraklar, sanki suya düşen çakıl taşları gibi halkalar oluşturarak dans ediyor; çiçekler, kuş tüyü gibi süzülüp açarak uçuşuyordu.

Birden gümüş renkli yelpazeyi çıkarıp suyun üstünde sallamaya başladı. Yelpazeyi salladıkça su havalanıyordu. O sırada birden, beyaz bir kelebek teknenin üstünde belirmiş, akabinde kadının elinde tuttuğu çiçeklerin etrafında uçuşmaya başlamıştı. Bir kelebek kısa süre içerisinde çift olmuştu.

İçeride kimse yoktu. Biraz önceki geyşa, sürgülü kapı-

dan başını uzattı. Göleti çevreleyen patikanın etrafında, fener sayısı kadar hizmetçi sıralanıyordu. Yavaşça dağılan çiçekler bir girdap oluşturarak dönüyorlardı.

Kadın yelpazeyi sallamayı durdurup gölete sırtını döndü. Dirseklerini arkasında kalan pervaza koyup, arkasına yaslandı. O sırada şaşkın gözlerle bakakalan Kazuho'ya dönüp, başını eğdi. Göğsünü saran kuşağı bir çırpıda çekince, elbisesi ayakuçlarına inivermişti.

Sabah gözlerini açtığında kadından eser yoktu. Hizmetçiye sorduğunda, "Az evvel bir arabayla ayrıldı," dedi.

(1911)

DENİZ ŞEYTANLARI

I

Kum tepeleri hafifçe ikiye ayrılmış –tabiri caizse birbirini selamlayan iki başlı bir canavar gibi- karşılıklı sıralanıyordu. Uçurumun dibindeki yol kenarında, neredeyse dalgalı denize değmekte olan küçük bir balıkçı kulübesi vardı.

Dalgaların toprağı aşındırmaya başladığı o ilk andan beri, gelgitleri ve çığı önlemek için kayalıklar demirden bir kalkanla desteklenirdi. Bu sayede yüz milyonlarca insan farkına bile varmadan yıkıcı gelgitler ve çığ önlenirdi. Kum tepelerinde yetişen kındıra ve saz püskülü her yıl solsa da, sonsuz bir döngüde tekrar canlanır, kayalıklar çam yeşiline bürünür ve kışın bile rengi değişmezdi.

Kaptan Matsugoro'ya gelince... Biricik karısı Onami'yi ve küçük bebeği Ohama'yı her gün geride bırakıp evinin önündeki dar patikadan iner, canavar tepelerin arasından görünen dalgalı denizde kürek çekerdi. Uçan bir martıdan

bile daha yüksekte, sonsuz bulutların arasında kaybolurdu.

Matsuguro'nun yokluğu –ne bir zambak kokusunda, ne de dumanda– kıyıdan esen rüzgârdaki yosun kokusunda saklıydı. Kimonosunun kollarına yapışan yosun parçalarının kokusu duyulurdu sanki. Karısı içinse kucakladığı bebeğinin yanağını okşayarak ninni söylemek ve çam yaprağında balık tütsülemek yalnız geçen bir günün alışkanlığıydı.

Kadın, dalgaların sesine alışsa da duyduğu kuş sesiyle irkildi ve bebeğine sarılıp yattığı uykusundan uyandı. Kapıyı açtığında karanlık ayın görüntüsüne böcek sesleri de eklendi. Kocasını özlediği bu gece yarısında geceliğinin üstüne çiy yağıyordu.

Küçük eli göğsünde, güzel bahar çiçeklerine bile dikkat etmeden denize inen patikaya doğru ilerledi. Yeşil yaprakların rüzgârından ziyade kürek çekme sesine kulak kesildiğinde ne yazık ki duyduğu tek şey bir guguk kuşunun sesiydi. Bu denizlerde kış, ters yöne kıvrılan dalgaların dişleri arasında gözyaşlarıyla donan bir yastığın ezilmesi, ağlayan bebeğin fırtınayla sallanması demekti. Kadın rahatça evindeyken, kocası onun geçimi için açık denizlerde yol alıyor, teknenin başında gecelerini yağmurla, dalgayla, rüzgârla, kürek çekmekle, bulutla ve balıkla geçiriyordu.

Kimi kuzeyin soğuk denizlerinde, kimi de güneyin sıcak denizlerinde olmak üzere ülkenin dört bir yanındaki balıkçılar geçimlerini sağlamak için çabalıyordu. Özellikle Pasifik Okyanusu'na bağlanan Emi Denizi sert dalgaları ve rüzgârlarıyla meşhurdu.

Emi sahilinin kıyısında yer alan bu balıkçı kulübesi ne tupladan ne de taştan, yalnızca ince gövdeli genç ağaçlardan yapılmıştı. Çatısı hâlâ yeşil olan sazlarla örtülüydü ve

yılın bu zamanında hâlâ yemyeşil olan bu adayla uyumluydu. Evin hanımı Onami henüz yirmi üç yaşında, bir çocuk annesiydi.

Geçen yıl tam da bu zamanlarda, sonbaharın başlangıcında, kadının ilk ve tek çocuğu dünyaya gelmişti. Gündüz güneşinin vurduğu odaya asılan mavi cibinliğin altında, ateş böceklerinin ışığı olmadan huzurla uykuya dalan bebeğin sevimliliği dört bir yana saçılıyordu.

Nihayet karton köpeğiyle oynayarak uykuya daldığında, kadın kendini oturağa bırakmıştı, emzirdiği memesini yerine koymadan kimonoları yıkamaya devam ediyordu. Tepesine vuran güneşten rahatsız olup başına sardığı örtüyü hafifçe gevşetti. Kentlilere özgü beyaz tenini saran kızıl ipek elbisesinin yakasını tutup hafifçe salladı. Bir aile geçindirmenin getirdiği kaba şartlara rağmen her zaman kibar ve narin olmayı bilen bir kadındı.

Güneşli bir sonbahar günüydü. İkindi vaktine doğru kırmızı yusufçuklar darıların arasından uçup giderken bir ses duyuldu.

"Ah, çok!"

2

Kadın, başını bile kaldırmadan, hemen hemen her gün balıkçı pazarında gördüğü çocuğa dalgınca sordu.

"Hey, Sannosuke! Çok olan nedir?"

Sannosuke tek elini torbanın içine sokmuş, bir şeyler arıyordu. Sonunda bulduğu pirinç şekerlemesini dişleriyle kırdıktan sonra, sanki tüftüf mermisiyle vurulmuş gibi hızlıca tezgâhın önünde dikildi ve koca kafasını çevirdi.

Lacivert renkli, kısa ve geniş kollu bir kimono giyiyordu. Belindeki sarımsı kemere bağlı torbanın ipini bir tur daha beline doladı ve cevap vermedi. Ne küstahça bir davranıştı!

Sannosuke'nin ihtiyar dedesi dindar bir Budistti, balık ağını tamir ederken bile tespihini elinden düşürmezdi. Yine tespihi elinde, sarmaşıkların arasından cennet hurması ağacını ve kargaları izlemek için arka çatıyı gözetlerdi. Önce, üçüncü nesil fitilli tüfeğinin dipçiğini bağdaş kurup kucağına doğru çeker, tüfeği sessizce kaldırıp birden ateşlerdi. Barut tozu gözünü yaşartsa da yüce Buda'nın lütfuyla amacına ulaşır, kara kargaların düşmesini sağlardı. İhtiyarın avladığı kargalar ailece akşam yemeğinin yanında haşlama olarak yenirdi. Sannosuke lakabı "Küçük Karga" olan on üç yaşlarında tombul yanaklı bir çocuktu.

Bir süre sonra kaşlarını aşağı yukarı oynattı ve kocaman gülümsedi.

"Hanımefendi, bu benimle ilgili. Bu sabah çok fazla karnım ağrıdı. Hatta karnımın ağrısı o kadar şiddetliydi ki bir sumo güreşçisi gibi kaskatı kaldım. Ama sonra birden iyileşiverdim."

"Bu kötü olmuş. Peki şimdi tamamen iyileştin mi?" Kadın bir yandan işiyle ilgileniyordu.

"Ah! Yine ağrımaya başladı. Ne yapacağım?"

"Eğer böyle yapmaya devam edersen karnın daha kötü olur!"

"Ne yapıyormuşum?"

"O elindeki şekeri kemirirsen karnın daha çok ağrır."

"Bu mu?" diyerek dudağını ısırıp havaya bakmaya başladı. Akabinde elindeki torbayla birlikte savrularak döndü.

"Bu şeker mi? Aslında gelecekteki eşime götürmek için

yaşlı kadının dükkânından aldım. Ama çok lezzetli görünüyordu! Dayanamayıp bir tane yedim."

Verandanın kirişinden tutarak iç odaya doğru baktı.

"Acaba benim gelecekteki eşim uyuyor mu?"

"Evet, öğle uykusunda."

"Hiç de nazik değil. Ona lezzetli şeyler getirmeme rağmen uyuyor mu? Acaba uyanır mı, ha? Ne dersiniz?"

O sırada kendi boynuna hafifçe bir şaplak attı.

"Her taraf sivrisinek! Etrafta uçuşup duruyorlar!"

"Gerçekten sinir bozucu, değil mi? Sineklerin pek olmadığı öğle vakti bile bebeği cibinliğe koymazsam sinekler hemen başına toplanır. Bu tutkallı şeye yapıştıkları için gürültüleri kesiliyor. Gerçi senden anlamanı beklemiyorum. Eminim ki sahilden biraz bile uzaklaşıldığında sivrisinekler azalıyordur."

"Evet, burada yaşanmaz." Doğrudan kadının yüzüne bakarak konuştu, "Birlikte yaşayalım. Salyangoz falan yakalayıp miso çorbasına katarız."

3

O zamanlar köydeki ailelerin yaşam koşulları aynıydı. Ocaklarının dumanı tek sıra hâlinde yükselir, hasır çatılı evler aynı yerde toplanırdı.

"Teşekkür ederim. Bizi gerçekten de aileden sayıyorsun."

Sannosuke içtenlikle güldü, "Hahaha! Bayan, gerçekten aileden değil miyim? Ohama doğduğundan beri harçlığımı biriktiriyorum. Tek bir kuruş harcasam bile dikkat ediyorum. Oyuncaklar, şekerlemeler gibi şeyler satın alıyorum."

Kadın sebepsizce gözlerini ellerini kurulamak için aldığı

havluya indirip mahcup bir şekilde ses tonunu düşürerek, "Sannosuke, neden böyle yaptığını merak ediyorum. Senin yaşında biri istediği şeyleri almak ister. Ona rağmen sen aldığın harçlıklarla Ohama için bir şeyler alıyorsun. Bunun için minnettarım, fakat harçlıklarını kendin için harcamalısın ve bunun için kendini mecbur hissetmemelisin."

Sannosuke mutlu bir şekilde yere baktı. "Hayır, bunun için kendimi mecbur hissetmiyorum. Eşimin yemesi, benim yememden daha önemli."

"Öyle mi diyorsun?" Kadın yüzünü kaldırdı ve gülümseyerek, "Bu nasıl bir duygu acaba?" dedi.

Oğlan düşünceli bir şekilde başını salladı. "Erkek dediğin böyle olur. Sizin kocanız da böyle. Bir gemide fırtınadan ıslansa bile asla şikâyet etmiyor. Siz ve Ohama yağmurda ıslanmadığı sürece kocanız üşümez."

"Yalancı!" Kadın, karşısındakinin bir çocuk olduğunu unutarak kızarmış bir yüzle birden çocuğa çıkıştı.

"Yalan söylemiyorum. Siz de aynı şekilde çok çalışıyorsunuz. Eminim ki ben balığa gittiğimde eşim sizin gibi kıyafet yıkamayacaktır."

Kadın kıkırdadı. "Neyi yıkatacaksın ki?"

"Yani... Şu an giydiklerimden başka bir şeyim yok ki."

Kafası karışmış bir şekilde üstünü yokladı ve cebinden neredeyse düşmekte olan şeker torbasını beline asınca, yuvarlak şekerler tıkırdadı.

"Çok!" diye söylenirken çırptığı o ellerini iki yana indirdi. "Ah!" diye bağırdı ve şekeri yuttu.

"Afiyet olsun." Kadın ıslak ellerini kurulayarak ayağa kalktı, "Sannosuke!" diye seslendi.

"Evet?"

"O üzerindeki kuşak oldukça ilgi çekici ama sence de çok yıpranmamış mı? Yeri gelmişken, şunu kuşağın yerine bağlayalım."

"O nedir?" diye geri gitti.

"Şimdi görürsün. Saten bir kuşak."

Kadının onun belindeki kuşağı çekmesiyle Sannosuke kendi etrafında döndü ve ayakları dolandı.

"Aman!"

4

"Şu haline bak! Hanım evladı, kendini kim zannediyorsun ki? Kargaların Sannosuke'si." Büyük bir kahkaha attı.

"Çok korktum! Kalbim hâlâ çarpıyor."

Verandaya oturan kadın sandaletlerini hızlıca giydi ve tek eli belinde gökyüzüne bakarak sırtını ovaladı. Sürekli aşağı doğru eğilmekten yorulmuştu.

"Hanımefendi! Siz de bir hanım evladısınız. Sanki Tokyo'dan gelen o zengin kadın gibi eteklerinizi sürüyerek, tembelce iş yapıyorsunuz."

Kadın ıslak ellerini havluyla kuruladı ve iki yanağından aşağıya dökülmüş gevşek saçlarını geriye itti.

"Pis çocuk seni! Bana tembel kadın demen hiç hoş değil."

"O resimdeki kadından bahsediyorum. Görmediniz mi? Herkes öyle söylüyor."

"O eski bir prenses. Malikânenin sahibi Inaba Bey'in eşi. Ayrıca ev işleriyle ilgilenen bir kadına tembel denmez."

"Prensesmiş, ev işlerine yardım ediyormuş umurumda değil. Bir gemi kaptanının eşi öyle zayıf bir kadın olamaz.

Hem ayrıca Ohama'nın da böyle yetişmesini istemiyorum." Gururlu bir yüz ifadesiyle konuşuyordu.

Kadın kıkırdayarak yüzünü çocuğa döndü. "Ha ha ha, söylediklerini duyan gerçekten güçlü olduğunu düşünür! Neyine bu kadar güveniyorsun?"

"Anlamadım?" dedi düşünerek.

"Genci, Senta ve Riemon Dede'nin döndüğü bu mayıstan itibaren lakabın 'Küçük Karga'dan 'Mızmız Sannosuke'ye döndü. Şimdi bir de kefali ekle ki büyük laflar ettiğinde kullanırsın. Sırasıyla tüm lakapları kullanırsın. Korktuğunda ya da acı çektiğinde açık denizlerde ağlıyorsundur sen şimdi," diye tuhaf bir şekilde ileriye doğru baktı.

"He he he!" Çocuk kafasını eğerek alaycı bir şekilde güldü.

"Bana bak, ağlak çocuk." Düşünmeden ellerini hafifçe çırptı.

"Ne, ne var!" Oğlan hayret dolu bir yüzle, "Benim yaşlarımda balıkçı teknesinde kürek çekebilecek pek fazla insan yok! Bu civarın burnu sümüklü mızmız çocukları taşlı sahilde bile yüzemiyor! Onlar en fazla su birikintisinde süs balığı ya da Furukava Nehri'nin kıyısında sazan avlarlar. Kıyı demişken, bir dağın sırtına çıksan bile onu göremezsin. Daha da yükselirsen dağdaki tapınağın manzarası aşağıda kalır. Burası o kadar abartılacak bir dağ değil ve bir dalga geldiğinde vadinin iyice yukarısına çıkar. Oradan bakınca ne kumsalı ne de yeryüzünü göremezsin. Yıldızlar parıldar ve güneş bile masmavidir. Hanımefendi, denizin sakin olduğu bir günde burası ancak böyle tarif edilebilir. Sahilden uzaklaşıp açık denize doğru gittiğindeyse, fırtınalı bir gecenin karanlığında bir dalgayla şelaleyi birbirinden ayıramaz-

sın. Tatlı suyla tuzlu suyu karıştırıp içtiğim zamanlar oldu. Tuzlu, fermente, lezzetsiz karidesleri yemek benim için çok kolay. Açık denizlerdeki 'Ağlak Surat' da kimmiş!" diyerek zafer kazanmışçasına omuzlarını salladı.

"Öyleyse, sana neden 'Ağlak Surat' diyorlar?"

"Bilmem." Tuhaf bir yüz ifadesiyle zıplayarak gitmeye hazırlandı, " Aman! He he he! Bu benim için çok, çok!"

5

"Hey! Bir dakika, yapman gereken bir şey var," dedi kadın, çocuğun arkasından.

Çocuk arkaya doğru kafasını çevirdi, "Size söyledim. Çok meşgulüm."

Kadın, "Bekle!" diyerek peşinden koşarken, çocuk birden zıplayıp arkasına döndü. Kadına neredeyse çarpacakken "Hey!" diye aniden bağırınca, şaşkınlıktan kadın irkildi.

"Ne oluyor! Beni korkuttun."

"Hahahah, hanım evladı!"

"Anladık, tamam, oldukça güçlüsün. Seni denemek için ağlak dedim." Kadın öyle deyince oğlan şişindi.

"Ben güçlüyüm. Bu yüzden ağladığımı falan göremeyeceksiniz."

"Anladım. Öyleyse gerçekten de korkak değilsin."

"Elbette! Ateşten hayalet gemiyi bir gecede terk etmez." Mağrur hâli gözlerinden okunuyordu.

Nedendir bilinmez kadının içi daralmaya başladı. Sözlerinde bir şey yakalamıştı.

"Ne? Ateşten bir hayalet gemiyi ele mi geçirdi?"

"Ah!" Sannosuke elini dudaklarına bastırdı. "Kapa çene-

ni, kapa çeneni!" Kendi kendine söylenerek yana döndü ve attığı yan gülüş hayret vericiydi. Bu hareketiyle ağzından kaçırdığı şeylerin doğru olduğunu kanıtlamıştı.

"Ah, ne çok sır saklıyorsun. Ama nasıl olsa sen bir yabancısın, damadım falan değilsin," diyerek omuzlarını düşürdü ve kollarını çapraz şekilde kendine sardı. Arkasını döndü.

Sannosuke başının derde girdiğini o an anladı. "Ah, kahretsin. Bayan, hiçbir şeyi gizli tutmak istemiyorum. Kaptan sizin korkmanızı istemediği için bunu sizden gizli tutuyor."

"Herkes benden gizli tutuyor. En azından sen bana söyleyemez misin?"

"Gerçekten çenem düşük. Tamam, bundan bahsedeceğim. Ama bunu kimseye söylemeyeceksiniz."

"Kime söyleyeceğim ki?"

"Ohama'ya bile söylemeyeceksiniz." Verandadan uzanıp iç odadaki cibinliğe doğru baktı.

"O daha bebek. Anlamaz ki."

"Anlamasa da anlatırsanız rüyasına girebilir, kâbus görebilir."

"O kadar korkunç bir şey mi?" Kadın verandanın direğine yaslandı.

"Pekâlâ, beni ağlatacak, Riemon dedeme Buda'nın ismini defalarca tekrarlatacak kadar korkunç bir olaydı. Bu mayıs ayında üç günlük palamut avının iki günü açık denizdeydik. Her şey gece yarısı karanlığında oldu. Gündüz vakti sakin denizde yemek yerken, birden yağmur bastırdı. Bu yüzden herkes kamaralara girdi. O sırada Senta kürek çekiyordu. Sonra birden hava soğudu, fakat uzun sürmedi. Biraz sonra hava ısınınca herkes tekrar gevşedi. İşte o an gemi sallanmaya başladı. Gemiyi sallayan dalga duracak

gibi değildi. Kim olduğunu bilmiyorum ama biri geminin kıç tarafından yanımıza geldi. Su sıçrıyordu. Karaya ne kadar uzakta olduğumuzu veya hangi yönde olduğumuzu hiç bilmiyordum."

Kadın dehşet içinde başını aşağı yukarı sallarken elini elbisesinin yakasından sütle dolu göğüslerine bastırdı.

6

"Akşam yemeğinin tuzunu o kadar kaçırmıştım ki çiseleyen yağmuru içmek istemiştim. O sırada Riemon dedem Senta ile yer değiştirip kürek çekmeye başladı. Sanırım Senta bir şey görüp kaçmak istemişti. Dedem onun tam bir aptal olduğunu söylerken, Senta bir daruma bebeği gibi aşağıya yuvarlandı. Gerçekten bir şeyden korkmuş gibiydi. Dalgaların arasından "Hey, sen! Hey!" diye bir ses geliyordu. Bu ses, sanki seni karanlığa davet ediyordu. Sesin nereden geldiğini bilmiyorum ama yakın da olsan uzak da olsan o sesi duyabilirdin. Yaklaştığını hissediyordum ve hiç de dost canlısı bir ses değildi! Kaçacak bir yer yoktu, yarım saat sonra Riemon dedem yanımıza geldi. Herkes, yüzündeki endişeli ifade ile kürek çekiyordu. Baş ağrısı ve adele ağrısıyla, acı içerisinde herkes birbirine bakıyordu. Bağdaş kurup manyetik pusulaya bakıyorduk. Kaptan benden dümene geçmemi emrettiğinde, farkında olmadan geminin kontrolünü almıştım." Çocuk belindeki kuşağı tüm gücüyle kavrayarak anlatmaya devam etti.

"Geminin kıç tarafına geçtiğimde, gemi dalgaların üzerindeki bir köprü gibi asılı kalmıştı ve sanki yağmurdan kayıyordu.

"Azimle haykırarak kürek çekiyorduk ama sular ağır şekilde geri çarpıyordu. Neredeyse bir karaağaç kadar büyük olan kürekler sarsılıyordu. Hâlâ devam eden yağmurda vücuduma nüfuz eden şeyin gökyüzündeki yağmur mu yoksa deniz suyu mu olduğunu ayırt edemiyordum. Öğle vakti gördüğüm uzaktaki kara parçası, dağın tepesi bulutlarla kaplanmıştı.

"'Hey, sen! Hey!' diye garip bir ses karanlık denizin kuytularından yankılanıyordu. Batıya dönersen batıdan, güneye dönersen güneyden duyuyordun. Ses, dalgalarla birlikte yükselip alçalıyor; uzaklaşıp yakınlaşıyordu. O sırada bir ışık ortaya çıktı. Gemiden 150 metre ileride, karanlığın içinden büyük bir alev topu parlıyordu. Görünce şaşırıp bağırdım."

Çocuk duraklayarak dehşet içindeki kadına seslendi, "Hanımefendi?"

"Ha! Evet." Kadın garip bir ses çıkardı.

"Alev topunu görüp bağırdığımda, Riemon dedem beni susturdu. Daha sonra Senta, bir gemi enkazına ait serbest bir ruha ait olduğunu söyledi. Bu, 15 yaşına kadar görmezsem ömrüm boyunca bir daha göremeyeceğim alevden bir ruhmuş. 13 yaşında onunla karşılaştığım için şanslıymışım. Bunu duyduğumda kürek tutan ellerim buz tuttu."

Gevşeyen saçları rüzgârda salınan kadın dehşete düşmüştü.

"Şey... O kadar da kötü değil. Bu yüzden 'Ağlak' lakabı takıldı demek. Gerçekten korkunç bir şey."

Sannosuke'nin yüzü kızardı.

"Hayır, ileride Ohama'nın kocası olacağım. Bu yüzden 'Ağlak' diye tanınmamam lazım. Alev topu ya da hayalet... Artık her neyse, o garip şey bu tarafa, eve doğru geliyor gibiydi ve ben de gemiyi terk etmek istedim.

"O alev neredeyse bir dalga şeklinde geminin dibine doğru batıyor, gemiyle aynı hızda yuvarlanıyor ve bir deniz yılanı gibi gemiyi sarıyordu. Garip sesler çıkararak bağırıyordu. Alev topu su üstündeyken, suya battığında ya da uzaklaştığında yine de duyuluyordu."

7

"Kim olsa benim gibi azimle kürek çekerdi. Ona yaklaşmam gerekiyordu. Fakat hayır, o da kabarmış bir hâlde hızlanıyordu! Yapabileceğim bir şey olmadığını zaten anlamıştım. Keşke onu tutup kaldırarak ona bakabilseydim. Uzaktan, suyun kenarından geminin gövdesine bir kuş gibi usulca yaklaşıyordu.

"Bir taraftan rüzgârı yiyen alev yukarı doğru kabarıp uzuyordu. Bu sırada yuvarlak bir şekil almıştı. Rengi belli belirsiz bir sarıydı ve dumanlı bir gölgesi vardı.

"Koca geminin gövdesi yarı yarıya sarıya döndü ve alev topu tıpkı bir hanımefendi gibi, etek uçlarını toplayarak dizlerini kırdı ve gemiye atladı. Boyutu büyüktü ve ağırdı. Artık kürek çekmek o kadar da kolay değildi. Küreklere daha çok asıldık.

"O sırada bir kargaşa çıktı. Kargaşa sırasında enkaz geminin hayaleti –alev topu– geçip gitti.

"Sessizce işime bakıyordum. Gemi kaptanı yapacağımız bir şey olmadığını söylüyordu. Korkarak alev topunu izlemeye devam ettim. Belli belirsiz sarı rengiyle dibe doğru hareket ediyordu."

"Sannosuke." Kadın verandanın tavan saçaklarının altındaydı. Hava kararmaya başlamıştı.

"Nasıl desem, sanki bıyıklı kırmızı tekir balığının sıkılarak bağırsakları çıkarılıyormuş gibi görünüyordu. Keskin bir kırmızı ile uçuk bir mavi, geminin gövdesine yapışmış gibiydi. Kayarak denize düştü ve suyun içinde dönmeye başladı. Birden büyük bir dalga geldi ve onu uzağa attı. Sanki denizdeki balıkların gözleri ışıldıyordu.

"Gemi kayarak ilerlemeye devam etti. O an biraz rahatlasam da nedense bir an kendimi yalnız hissettim. Hâlâ karanlığın arasından aynı homurtuları duyuyordum ancak dalgalar sakinleşmişti. İşte o zaman rahat bir nefes aldım.

"'Hey, sen! Hey!' Yine aynı ses beni çağırıyordu.

"Sessizce dümeni kontrol etmem söylendiği için gözyaşlarımı tuttum ancak içimde fırtınalar kopuyordu. Sesi duymamak için kafamı sallıyordum ve zihnimi başka şeylerle oyalamaya çalışıyordum ama kahretsin ki gemiyi ele geçiren ruh tarafından çağrılıyordum.

"Deniz çarşaf gibi durulmuştu ve bu hiç iyi değildi. Alev topu hâlâ kabarmaya devam ediyordu. O sırada benim olduğum tarafa, geminin kıç tarafına doğru yüzmeye başladı. Birden, ne olduğunu anlamadan, alev genişleyerek yayıldı; artık tüm deniz sapsarı parlıyordu. Sarı dalgaların arasında uzun, ince bir adamın karanlık silueti görülüyordu. Daha sonra dedem, o gece ruhun köpekbalığı olarak şekil değiştirdiğini söyledi.

"Aslında bu harika bir şeydi! İki parlak kırmızı alev parçası sırt sırta vermişti. Aynı köpekbalığının şeklini aldı. Geri kalan fazlalık sanki ince bir toz gibi dağıldı. Büyük şekli kaybolurken türünü bilmediğim binlerce balık, sarı dalgalara doğru yayıldı. Köpekbalığı onlara yol gösteriyordu. Çin mi? Hindistan mı? Hollanda mı? Nereye gidiyorlardı

bilmiyorum ama o durumda korksam da ağlayamazdım," diyerek derin bir nefes aldı ve etrafına baktı.

Önlerinde uzanan çift başlı kum tepeleri, kılıç otları yüzünden kararmıştı. Gökyüzü ve ufuk çizgisindeki sarılık, yerini kızıllığa bırakıyordu.

8

"O sırada, tekrar şekil değiştirdi ve bir insan suretine büründü. Her yerin karardığını düşündüğüm anda ateş topu karanlıkta parlıyordu. Bir nefeste yanıma yaklaştı. Geminin kıç tarafından sürünerek çıktı ve benim tuttuğum dümene yaklaştığında, baştan aşağı, gözbebeklerime kadar sarı renge büründüm. Hatta çifter çifter çarpan dalgalar ve gemi de sapsarıydı! Bu yüzden, hanımefendi, altın rengine bürünüp parlayan bir geminin zenginlere ait olduğunu düşünebilirsiniz. Fakat söz konusu bir hayaletse bu hiç iyiye işaret değildir. Dumanla kaplanan gemi zaman zaman gözden kayboluyordu. Dalgalar ışıksız kalıp karardığında, hayalet bir anda tekrar yanıyordu. Tüm gücümle kaçmak için çabalasam da alevden hayalet dümene dolanmış, etrafımızı sarmıştı.

"Riemon dede dümene geçmemi istediği için öfke içinde lanet ederek dümene gittim. Ortalığa tam bir kaos hâkimdi. Mürettebattan biri umutsuz bir sesle 'Her şey buraya kadar!' dedi ve kendini alevlere teslim etti. Senta, o alev topunun içinde yananlara baktığımda cehennemi anlayacağımı söyledi. Dehşete düşmüştüm."

Çocuk konuşmaya devam etti. "Kaptan, 'Hâlâ çocuk gibi davranıyorsun, aptal olma!' diye bağırdı. O an dayanamayıp ağlamaya başladım. Çok korkmuştum."

Kadın duydukları karşısında hiçbir şey söylemedi ama dudaklarının rengi soldu.

"Gece karanlığında kaptanın silueti belirdi ve bana dümeni kendisine teslim edip uyumamı söyledi. Hayaletten korktuğum için bana karşı anlayışlıydı. Ayağa kalktım ve kavrulan avuçlarıma üfleye üfleye gittim. Kaptan, 'Birazdan geleceğim,' dedi ve dümenin kontrolünü alırken doğruca gökyüzüne baktı. Ben de gizlice kamaraya giden tavan kapağını kaldırdım. Her yer kırmızı ve çamurluydu. Sanki dalgaların içinde üst üste uyuyan deniz canavarları siyah, küçük bir tepe oluşturmuş gibiydi. Kapaktaki boşluktan atladığımda aşağıda sekiz, dokuz kişiyle karşılaştım. Hepsi soğuktan büzüşmüşlerdi. Nerede olduğunu bilmiyordum. Gözümün önünde gemi hayaletler tarafından ele geçirilmişti ve üstüne üstlük fırtına yaklaşıyordu. Kaptan ise tek başına, canla başla çalışıyordu. Onun için endişelensem de, bir gemi kaptanının böyle zamanlarda kaptanlığını kanıtladığı belli."

Kadın, birden geri çekildi. "Peki, şey..." derin bir nefes aldı.

Çocuk kibirle eğilip o küçük elini kulağına götürdü. "O ses... Çoenci Tapınağı'nın çanı yarım gün boyunca çalmış gibiydi. Ben ise sonunda uyuyakalmışım. Bir an panikle gözlerimi açtığımda, geminin içi sular altındaydı! Herkes etrafta koşarak suyu boşaltmaya çalışıyordu ama ne mümkün! Her yer yanıyordu sanki. Tüm o korkunç seslerin fırtınadan olmadığını biliyordum. Çatıdan içeriye su akıyordu. Geminin etrafı karanlık deniz canavarları tarafından sarılmıştı. Hepsi omuz omuza vermiş, ağızlarından gemiye su fışkırtıyorlardı. "'Hey, sen! Hey!' diye çağıran sesi her yerden duyabiliyordum."

9

"Sesler aslında bizi çağırmıyordu.

"Aynı yerde başka bir gemi daha vardı, ancak alev topunun ışığında geminin şekli puslu bir gölge gibiydi. Gemi, siyah dumanlar arasında kayboluyordu. O sırada Senta bağırdı, 'Şükürler olsun! Bir ada!' Riemon dedem ise onun karaya oturan bir gemi olduğunu söyledi. Gerçekten de orada bir gemi vardı fakat bir tepe gibi görünüyordu. Gecenin karanlığında etrafa uzanan ağaçların ve bataklığın arasına saplanan bu geminin kalıntıları, dalgaların üzerinde yüzüyordu. Herkes aklını mı kaybetmişti? Bu adamlar ne dediğini bilmiyordu. Ne bir ada ne bir dağ ne de bir kaya parçası... O, bizi sığ kayalıklara davet eden bir hayalet gemiydi. Kaptan, 'Sıkı durun, umutsuzluğa kapılmayın!' diye bağırıyordu ama elimizde değildi. İstemsizce sürükleniyorduk. Varacağımız yer cehennemin toprağı bile olsa, karaya çıkıp rahat bir nefes almak istiyordum.

"'Yardım edin!' diyen zayıf bir ses yükseldi. Kaptan birden ayağa kalktı ve üzerinden geçen alev onu çırılçıplak bıraktı."

"Kocamı mı?" diye sordu kadın yutkunarak.

"Kaptan durumu idare etti. Hayalet alev hâlâ dümeni bırakmıyordu. Kaptan hayaletin kehribar rengi beline bir orkinos misinası doladı. Misinanın bir ucu gövdedeki direğe bağlıyken, diğer ucu da Riemon dedemdeydi. Bağlıyken ona yakından bakarsan bu dünyadan mı yoksa cehennemden mi olduğunu anlayabilirdin. O sırada kaptan, bir kuş gibi aşağıya süzülüp denize atladı. Bembeyaz dalgaların

arasında paramparça gözüken devasa tepeye tırmanmaya çalışıyordu. İşte bu yüzden kaptan, 'Dalıcı Martı' lakabıyla tanınıyor. Karnından bağlı olan kötü ruh, birden yukarı doğru uzayarak sancağa kadar genişledi. Yay gibi gerilerek yukardan etrafı gözetliyor, omuzlarını geriye atarak dikkat kesiliyor ve küfürler ederek gözdağı veriyordu. Şükürler olsun ki her yeri ele geçiren kötü ruhu engelleyen tek şey, misinayı sıkıca kavrayan Riemon dedemdi. Nihayet, bir zaman sonra kaptan geri döndü. Geminin kenarından sanki bir tanrı gibi elini uzattı, 'Sakin olun, yalnızca sığ kayalıklar var. Sakın kaybolmayın,' dedi. Kötü ruhun, kayalıkların ve hayalet geminin silueti birden kaybolmuştu! Geriye yalnızca bir dağ gibi yığılan dalgalar kalmıştı. Birdenbire gemi, mürettebatın suratı, dalgalar ve koca denizin yarısı sarımsı bir renge büründü. Neler oluyordu? Yoksa yine kötü ruhun ateşi mi yayılıyordu? Mürettebat yine korkarak bağırmaya başladı fakat sanıldığı gibi değildi. Güneş doğudan yükselmeye başlamıştı. O an dahi gök ve deniz aşağı yukarı salınıyordu. O gece, tıpkı bir köpekbalığının sırtı gibi belirsiz olan o karanlık siluet, aslında Take Tapınağı'ymış."

Kadın, rahatladı, "Güzel, yani sahile yakındınız."

"Beklediğimden daha az sürüklenmiştik ama yine de kıyıdan yaklaşık 70 mil uzaktaydık."

"70 mil mi?" Kadın şaşırdı.

"70 mil hiçbir şey. Daha neler var, neler... Şafak sökünce ufukta sarı halka meydana gelmişti. Belki o alev topundan olma hayalet, kolu veya boynu kopuk bir insan, belki bir köpek, belki bir at ya da başka bir mahlûkatın şekline girerek aceleyle kaçıp gitmişti."

10

"Riemon dedem bu zamana kadar hiç bu kadar kinci bir ruhla karşılaşmadığını söyledi. Bilirsiniz, öyle bir gecede açık denizlerdeki canavarlar bile bir görünüp sonra kaybolurlar. Her neyse, hayalet gittiğinde etraftaki duman dağıldı ve herkes kendine geldi. Ancak duman dağılsa da hâlâ dümeni çevirip ilerlemek zordu. Güneş ışınları etrafa saçılıyor, denizin rengi mavileşip canlanıyor, kabaran dalgalar kıyıya vuruyordu. Dalgaların üzerine vuran kavurucu güneş, karanlık denizi aydınlatmıştı. Herkes birbirini kutladı, fakat dahası vardı. O zamanki avda, yılın en büyük palamut avına şahit olmuştuk. Yeni elbisenizi de bu sayede aldınız. Geminin ortasında duran kaptanın etrafına gümüş renkli palamutlar yağmıştı."

Sannosuke duraksadı ve kaşlarını çatarak doğan güneşin gölgelendirdiği örümceğe baktı. Kadın da aynı şekilde arkasına döndü ve gözlerini kapatarak hafızasını yokladı.

"Demek öyle, mayıs yağmurları o gece yarısı başladı. Sen ağlarken, Riemon Efendi bir ağıt yakıyormuş ve kocam, o korkunç dalgaların arasında hayat mücadelesi veriyormuş. Ben ise sadece dalgaların sesinden korktuğum için kapının zincirini takıp, bebeğime sarılıp yatıyorum. Dalgalar ne kadar şiddetli olursa olsun, demir duvarla kaplı uçurumlar çökmeyecek, biliyorum. Yine de her dalga çarpışında uçurum çökecek diye endişesiyle bebeğime sarılıyorum. Gecenin bir yarısı bebeğimi emzirirken, sütüm kuruduğunda, yalnız başıma soğuk demeden uyuyorum. Öyle değil mi, Sannosuke? Böylesine vahşi dalgaların arasında korkunç hayaletlerle ve Kara Şeytan'la boğuştunuz. Dışarıdan bakıldığında, hepiniz yaprak gibi savrulan bir tahtanın üzerinde

sallanıyordunuz." Kadın başını öne eğerek devam etti. "Söyleyecek sözüm yok." İstemsizce akıp giden gözyaşını silerek gizli bir bakış attı. "Üzgünüm."

Sannosuke, rahatlatıcı bir yüz ifadesi takındı ve güçlü bir sesle, "Ben ne yapabilirim ki... Evet, siz geceleri tek başınıza üşüyorsunuz. Bunun acı verici olduğunu biliyorum ancak kaptan sizin için bu şekilde çalışıyor. Ben de o olay yüzünden 'Ağlak Surat' lakabını hak etmiyorum. Ben Ohama'nın gelecekteki eşiyim. Orada hiç düşünmeden denize atlardım. Hatta Ohama daha şanslı olacak. Siz kaptan için yemek hazırlıyorsunuz, içki alıyorsunuz. Ben alkol içmem ve sadece patates benim için yeterli olur. Dalgaları aşıp palamut yığınıyla eve döndüğümde, Ohama'ya kumsalda görülen dumanı sorduğumda, Ohama bana, ateş yakmak için taşları dizip tuzladığını ve tatlı patates közleyip su yosunu kaynattığını anlatacak."

Sannosuke aniden ayağa kalktı ve eliyle çıplak göğsüne vurdu. "Benim bir yetişkin olacağım, Ohama'nın sahile ineceği, tüm bunları yaşayacağımız günler ne zaman gelecek merak ediyorum."

Kadının akşam çiyiyle ıslanmış gözlerinde nazik bir gülümseme belirdi, "Ah, doğru. İleride Ohama senin karın olacak," dedi içtenlikle.

II

"Aa?"

"Pekâlâ, ne yeni bir kıyafet ne de şeker, hiçbir şey istemiyorum. Eğer gerçekten damadım olmak istiyorsan önce kayıkçılıktan vazgeç ve başka bir iş bul. Tek isteğim bu." Kadın iyice düşünüp tutumunu değiştirmişti.

Sannosuke, alacakaranlığın içinden gelen karga sesini dinlerken huzursuzca kıpırdandı.

"Kaptan bugün günübirlik mi gitti?"

"Ah, evet. Bugün akşam kadar dönerim deyip çıkmıştı. Hey, Sannosuke! Lafı değiştirmeden dinle."

Kadın, oğlanın kıpırdanmalarına tahammül etmişti ancak onu tam dinlemediğini biliyordu.

"Tabii siz bilmiyorsunuz. Son zamanlarda hırsızlık yapmaya başladım. Belki denize açılırsam düzelirim diye ava gidiyordum. Aa, şuna bak! Gemi nihayet yaklaştı. Büyük av geldi!" Heyecanla zıpladı.

"O zaman kocam da dönmüştür. Haydi, sahile inip bakalım." Kadın geri dönenlerin heyecanıyla sanki her şeyi unutmuştu. Bir an durup kıyafetini düzeltti.

"Gemi henüz gözle görülecek kadar yaklaşmadı. Şuraya bakın, hurma dalları arasındaki kargalar kilometrelerce öteden balık kokusunu almışlar ve çığlık çığlığa uçuyorlar. Burada oturup beklerken balıkların karaya sağ salim çıkması için dua edeceğim. Gemi hâlâ henüz kargaların görebileceği kadar uzakta. Şuraya bak! Bir sürü karga gemi için toplandı. Hanımefendi, bu arada, hâlâ üstünüzü düzeltmek için zamanınız var." Dilini şaklattı ve konuşmaya devam etti.

"Biraz cep harçlığım vardı ancak hepsini harcadım. Ohama'ya oyuncak almak istemiştim ama alamadım." Kaşlarını hayal kırıklığıyla çatarak havaya bir tekme savurdu. Kırmızı yusufçuklar etrafa dağılarak kargaların gölgeleri arasına karıştı. Sessizce izleyen kadın birden lafa girdi ve pürüzlü bir sesle konuştu, "Daha önce de söyledim; bir oyuncağa ya da kimonoya ihtiyacı yok. Bu yüzden balıkçılığı bırak ve başka bir iş bul."

O an, Sannosuke ilk defa bir an düşündü ve doğrudan kadına baktı, "Ama ne? Balıkçılığı bırakıp başka ne yapabilirim ki?"

"Senin bu durumda denizden ne çıkacağı belli değil. Korkmuyor musun hiç? Kasabadakiler de sen de balık tutmak için denize açılıp bizleri evde yalnız bırakıyorsunuz. Fırtınalı gecelerde bir başımıza kalıyoruz. Fırtına yine iyi, peki ya denizdeki şeyler tırmanıp gelirse? Kabuğuna saklanan bir deniz canlısı gibi evlere girip saklansak da o şeyler bizden güçlü olacaktır. Kesinlikle yakalanırız. Bebeğim ve benim o kadar gücümüz de yok. Gerçekten bunu düşündükçe yalnız kalmaktan iyice korkuyorum." Yüz ifadesinden de korktuğu belli oluyordu.

Bu sözler üzerine Sannosuke üst dudağını yaladı ve gözlerini devirerek güldü. "Aptalca konuşmayın ya. Ha ha ha! Balıklar insanları avlamaya mı gelecek? Ne yapacaklar, kuyruklarının üzerinde yürüyüp yüzgeçleriyle sopa mı tutacaklar, ha?"

"Doğru, palamutlar veya uskumrular denizden sahili yürüyerek buraya kadar gelemezler ama dipsiz denizin içinde kimbilir neler yaşıyor? Kasvetli ve karanlık bir gecede denizden ne geleceğini bilemezsin. Gündüz bile buraya senden başka uğrayan yok." Bebeğinin uyuduğu odaya endişeyle baktı.

12

"Nedense hava birden kapandı, ha?" Sessiz akşamda, kurutma tahtasının üzerindeki nemli ipek kumaş kararırken dört bir taraftan rüzgâr esiyordu.

Sannosuke arkasını dönerek sanki Cizo heykelleri gibi art arda dizilmiş darılara baktı. "Kasabanın biraz daha yakınına taşınıp, çatının saçaklarına lambalar bile asabilirsiniz. Kaptan sizin için çalışıp para kazanıyor."

"Hayır, şu anki yaşantımda hiçbir şey eksik değil. Ben dayanırım ancak Ohama için üzülüyorum. Ne olursa olsun, senden sadece başka bir iş bulmanı istiyorum." Çocuğu ikna etmeyi umdu.

"Hmm... Öyleyse, eve döndüğümde dedemle konuşacağım. Anlarsınız ya, biraz para kazanmam gerekiyor." Sannosuke heyecanla konuşup parmağını ısırdı.

"Hayır, hemen şimdi değil. Birdenbire böyle bir şey yapamazsın. Sadece konuşuyoruz şu an." Kadın nazikçe konuştu. Kurutma tahtasına yaklaştı ve ipek kumaşı hafifçe okşadı.

"Fazla kumaş serdiğim için hâlâ kurumadı."

"Hayır, asıl sürekli gözyaşı döktüğünüz için kurumadı." Aniden böyle söylenmesi kadının göğsünü sıkıştırdı.

"Eh..."Tek elini gözlerine götürüp içerideki odaya doğru baktı. Rüzgâr hafifçe esiyordu.

"Kargalar ne çok ötüyor. İçeriye giremezler değil mi?"

Sannosuke tekrar güldü, "Kargalar denizden balık yakalamak için... Ha, o da ne?"

Ohama mırıldandı ve cibinlik hareket etti.

"Şuraya bak! Uyandın demek. Beni korkuttun." Hafif bir gülümsemeyle bebeğe baktı.

"Evet, uyanmış."

"Gözlerini açtığında ona yakından bakınca ağlayacak gibi oluyorum. İşler yoluna girene kadar, sadece biraz daha sabredeceğim." Sertçe konuşup arkasını döndü.

Kadın hafifçe güldü. "Onunla tanışmak ister misin, Ohama?" Karanlık odaya ilerledi ve cibinliğin önüne geçti.

Sannosuke verandadan içeriye hopladı, "Hanımefendi, bacaklarınız... çıplak..." Utanmıştı.

"Ne var? Hadi içeri gel."

"Siz... Çok güzel bir kadınsınız... Bu yüzden..."

"Umursamıyorum. Gelebilirsin." Kadın, bebeğini kucakladı ve sevgiyle yüzünü yüzüne sürttü. Kafası yana düşen bebeğin teni bembeyazdı.

"Nasıl da gülüyor. Hey, bu karga sesi de ne?" Sannosuke verandaya doğru çekildi ve uzaktan kafasını salladı. Şüpheci bir sesle, "Gerçekten de ne gürültücü bir karga!" diyerek gökyüzüne baktı. Akşam karanlığında Take Tapınağı'ndan süzülüp gelen bir bulutun ortasından patlamaya benzer bir ses duyuldu. Patlama sesleri dalgalarda yankılandı.

"Sannosuke!"

"Dedem yine karga avlıyor. Gitmeliyim yoksa yine orada burada eğleniyorsun diye beni azarlayacak."

"Eh, haksız değil." Kadın, bebeğini çapraz şekilde tutmuş emziriyordu.

13

"Şimdi kocam dönünce sana biraz sebze verir, o zaman azarlanmazsın. Hem, bizi tek başımıza, yalnız bırakamazsın. Biraz daha buralarda oyalan." Bebeğini kendine çevirerek devam etti. "Öyle değil mi, Ohama, babamız artık eve döndü."

Topuzundan kaçan saçların döküldüğü kulaklarında Sannosuke'nin sesi yankılandı. "Çok! Çok!" Kadın aniden yalnız kalmıştı.

"Ne, çoktan gitmiş mi?" Yüzünü kaldırıp, "O hâlâ bir çocuk," diye kendi kendine söylenirken çatının saçaklarının altına, dışarıya doğru baktı. Siyah bir gölge orada dikiliyordu.

"O da ne? Beni mi kandırıyorsun, hâlâ orada mısın? Sannosuke?"

Saçakların altındaki siyah gölge, Sannosuke'den üç kat uzundu. Kafası yuvarlak ve kolları düzdü. Puslu görünüşüyle kel bir keşişe benziyor, tam girişte dikiliyordu.

Kadın o an gölgenin Sannosuke olmadığını anladı ve sustu. Bir an hareketsiz şekilde duran suretin hareket etmesiyle kurutma tahtası sallandı. Keşişi andıran o suret, sahile açılan yolun ağzında, çift başlı kum tepelerinin tam ortasındaki boşluğu kapatacak şekilde durdu.

Nereden geldiği belli olmayan sis, sırtının etrafından gelip vücudunu sarıyordu. Bu yüzden gövdesi zayıf mıydı yoksa şişman mıydı belli olmuyordu. Ancak kızıl çukur gözleri ve kalkık burnu açıkça görülüyordu.

Kıyafetleri kuru görünse de ayakları kumsaldan denize doğru devam eden gelgitlerle ıslanmıştı. Diğer taraftan, etrafını saran dumanlarla sanki hızlıca nefes alıp veriyor, titriyordu.

Tuhaf deniz ruhlarının insanları yakalamak için karaya çıktığı anlatılagelirdi. Yalnızlıktan korkan bu kadın bile bu durumun başına gelebileceğini düşünmezdi. Fakat düşününce tüyleri diken diken oldu. Kadın iğrenç, kötü huylu bir dilenci keşişin köye dadandığını düşünmek istedi. O anda paldır küldür aceleyle iç odaya ilerledi ve aceleci bir tavırla çekmeceli sandığın yanındaki karanlık köşeye diz çöktü. Saklanması faydasızdı. Bir an önce bu durumdan

kurtulmak isteyen kadın, çekmecenin kenarından hızlıca çıkıp "Evet?" diye yumuşak bir sesle seslendi.

Keşiş, karanlık girişten kadının hareketlerini görmese bile nerede olduğunu biliyor gibiydi. Kadının tek eliyle kavradığı bebeğine bile bakmadan başını eğdi ve gevşekçe salladı. Aynı zamanda kibirli görünüyordu. Hâlâ ağlayıp yerinde sallanan kadın istemsizce onun gözlerine baktı. "Ne? Ne istiyorsun?"

Biraz zaman sonra keşiş, kürkünden kalın bileklerini çıkardı. Derin bir nefes verdikten sonra ağır hareketlerle parmağını kaldırıp, o kalkık burnunun hemen altını işaret etti, acıkmış olmalıydı.

Kadın, içinden Sannosuke'nin orada olmasını dilerken çevik hareketlerle mutfağa yöneldi.

14

Bir haydutla karşılaştığı yetmezmiş gibi bir de hiç gelmeyecek birini çağırıyordu içten içe. Kendini sakinleştirmeye çalıştıkça kalbi daha çok çarpıyordu.

Kadın, aceleyle iç odanın yanındaki mutfak girişine diz çöktü ve pirinç kâsesini kendine çekti. Su kovasını beline bağlarken tek koluyla da bebeğini tutuyordu. Karanlıktan önünü seçemez hâlde üç adet pirinç topu yaptı ve deniz meltemlerinde kurutulmuş yosuna sardı. Akabinde yiyecekleri sundu.

"Küçük bir aile olduğumuzdan pek çeşidimiz yok. Kendi hakkımı size veriyorum, bu yüzden hemen alın ve gidin lütfen."

Bu sefer biraz daha yaklaştı ve tek elini verandanın dı-

şına çıkardı. Keşiş hâlâ eliyle ağzını işaret ediyordu. Kıyafetleri oldukça kirliydi. Havadaki elini birden tepsiye doğru indirdi ve tepsiyi devirdi.

Keşiş, uzunca bir soluk verdi.

Bu durum karşısında hareketlerine dikkat etmeye çalışan kadın bir an için kendini unuttu. "Ne yapıyorsunuz?" İki adım geri çekilerek, "Bu kadar kaba olamazsınız! Neyi beğenmediniz ki?" dedi. Oldukça kızgındı ama bir o kadar da güçsüzdü. O nedenle tekrar kendine hâkim olmaya çalışarak şöyle dedi: "Bir rahibe pirinç topu ikram ettiğim için terbiyesizlik mi ettim? O hâlde yemek hazırlayayım. Aslında ilk başta yemek ikram etmek isterdim ama hiç zamanım olmadı. Bebekle ilgilenmekten bir şey yapamadım. Şey... Biraz patlıcan var. Biraz da çay vereyim."

Kadın, loş ışıkta keşişin kafa salladığını görür gibi oldu. Nedendir bilinmez, iyi bir ruh hâli içindeydi. "O hâlde öyle yapalım. Başka hiçbir şey yok."

Kendini beğenmişliği bir tarafa bırakan keşiş, yavaşça verandadan yukarı çıktığında, sanki gece cismanileşip içeri girmiş gibi, tüm oda kararmıştı. Kadın, yalnızdı ve korkuyordu.

Kadın, bir lamba bile yakamadan, kendi zayıflığına kızarak sabırla gözlerini kapattı. Hâlâ bebeğinin sarılı olduğu göğsünü derin bir nefesle şişirdi ve her zaman kocasının yemek yediği tepsiye bir şeyler hazırladı. "Şey, lütfen hızlıca yiyin ve dönün. Eşim yakınlarda ve çok sinirli biridir. Tanımadığı bir adamı evinde görürse yanlış anlayabilir... Değil mi?" Aynı zamanda fincana çay dolduruyordu.

O sırada keşiş, odanın tam ortasında bağdaş kurarak oturuyordu. Ayağının tersiyle yemek tepsisinin olduğu sehpaya çarptı ve devirdi.

"Ay!" Şaşıran kadın eteklerini tuttu ve kendini yerde sürükleyerek geriye doğru kaçtı. "Ne oldu?"

Keşiş koca ağzını açtı ve yine işaret ediyordu. Aynı zamanda kadının kollarıyla sardığı bebeğine yaklaşıyordu.

Kadın, onun "Bebeği ver!" dediğini duyar gibi oldu. Korkudan dizleri titreyen kadın, bebeği çok fazla sıktığından mıdır, Ohama'nın küçük bedeni buz gibi oldu. O an kadın, kocasıyla ilk tanıştığı ânı düşünüyordu. Böylesine zayıf bir kadını tek başına geride bırakıp balık avlamaya giden kocası mutlu muydu?

O gece, görkemli ayın mavi yansıması uçurumu aydınlatıyordu. Mavi denizdeki sert dalgalar, Sannosuke'nin dolandığı beyaz kumsalı aşındırıyordu.

(1906)

